

BÖNEN

VÅR FANTASTISKA FÖRMÅN

CHUCK SMITH

Index

Innehåll

Förord

Inledning: Bönens kraft

Del I: SYFTET

Kapitel 1. Vad är bön?

Kapitel 2. Att lyssna i bön

Kapitel 3. Striden

Del II: PLANEN

Kapitel 4. Krigsplanen

Kapitel 5. Exempel på bön

Kapitel 6. När Gud väntar

Kapitel 7. När Gud säger "nej" – eller inte säger någonting alls.

Kapitel 8. Försummelse av bönen

Del III: LÖFTENA

Kapitel 9. Förmåner och löften

Kapitel 10. Bön i rörelse

Kapitel 11. Tillkomme Guds rike

Kapitel 12. Är du redo?

Förord

En lördags kväll för länge sedan satt jag på andra raden i en kyrka tillsammans med 350 andra och väntade på att Calvary Chapel bönemöte för män skulle börja. Kyrkbänkarna omkring mig fylldes snabbt, och de som kom sent satte sig på golvet eller stod utmed väggarna. Jag var tjugosex år gammal, mentalt skadad utav en drogöverdos och alkohol missbruk, men jag var nyfrälst, och överlycklig över den andra livschans Gud hade gett mig.

Medan jag väntade började jag prata med en tjugoförårig man som satt framför mig. Han berättade att han hela sitt liv hade haft epileptiska anfall och att om han inte tog sin dagliga medicin skulle hans högra sida få krampryckningar. Förståeligt nog var mannen trött på anfällen och ännu mer trött på medicinen. Han sade att han trodde att Gud skulle bota honom i Jesu namn. När han ställde sig upp för att stå i kön tillsammans med de som väntade på Pastor Chuck Smith och de äldste som med handpåläggning skulle be för dem, slog det mig hur stark hans tro var.

Bibeln säger detta om tro: "Är någon bland er sjuk, skall han kalla på församlingens äldste, och de skall be för honom och i Herrens namn smörja honom med olja. Trons bön skall bota den sjuke, och Herren skall resa upp honom. Och har han begått synder, skall han få förlåtelse för dem" (Jakobs brev 5:14-15).

Varje lördag kväll, så länge som jag hade deltagit i Calvary Chapel Costa Mesa, hade de andliga ledarna uppfyllt denna vers. De bad för de sjuka och deras böner var starka.

När jag iakttog den epileptiska mannen komma längre och längre fram i kön, mindes jag en vers från Matteusevangeliet, som jag nyss hade lärt mig. "Där förde de till honom en lam man, som låg på en bädd. Och då han såg deras tro, sade han till den lame: "Var vid gott mod, mitt barn. dina synder är förlättna" (Matt 9:2)

Jag bevittnade denna vers bli verklighet den lördagskvällen för så länge sedan. Med den unge mannens tro, kombinerad med pastorernas förtroende i bön—blev han helad. När jag såg detta exempel av trofast bön, både vad det gällde den epileptiska mannen och pastorerna, insåg jag att även jag kunde bli botad. Jag trodde att Gud ville hela mig från hjärnskadorna som drogerna hade orsakat i mig. Jag gick fram och presenterade mig för Pastor Chuck och de äldste. De lade sina händer på mig, smorde mig med olja, och bad för mig. Och efter två år av mentalt lidande och vånda, gjorde den bönen av tro på Gud, vad ingen doktor eller medicin kunde göra. Gud såg med medlidande på mig, och i ett ögonblick helade han mitt sinne och gav mig tillbaka mitt förstånd.

Pastor Chuck är en man som genom frukten av sitt liv visar att ett verksamt böneliv är inom räckhåll för oss alla. När du läser denna bok kan du vara säker på att orden inte bara är ord av en författare, utan en inbjudan till dig, och inspiration från ovan. Det är en lättläst, användbar handbok som handlar om möjligheten, och betydelsen av att du och Gud verkar tillsammans, för att framkalla ett fantastiskt böneliv.

Må den helige Ande ge dig kraft att bli en människa av tro och bön. Må Jesus bli levande för dig på ett sätt som du aldrig förut har kunnat föreställa dig. Och må du växa i din tro, och vittna om den sanna Guden, liksom mannen som gick fram den lördagskvällen.

Pastor Mike MacIntosh, Författare av *Falling in Love with Prayer*, Horizon Christian Fellowship San Diego, CA

Inledning

Bönens kraft

Mannen var en senator i delstaten Missouri, en skicklig advokat, och erkänd ateist. Hans vackra fru var en gudfruktig och hängiven kristen kvinna. Det var inte konstigt att deras förhållande fick lida på grund av denna stora andliga klyfta. Så hon beslutade att göra något åt saken.

När hon och tre av hennes vänninor träffades en tisdag för deras veckomöte, bad hon att de andra skulle göra ett avtal med henne att be för hennes mans frälsning. Varje morgon klockan tio skulle var och en av dem be för hennes man på detta vis: "Gud, rör vid i hans hjärta och dra honom till Jesus Kristus." Alla var överens, och bad troget för senatoren varje morgon.

Kvinnans man reste till kongressen medveten om att han hade ett extra svårt sammanträde framför sig. Många viktiga saker skulle läggas fram under detta sammanträde, flera av vilka han själv hade författat. När den första dagen var över, kände han sig trött, men som han senare förklarade, kände han också något konstigt. Han visste inte vad det var, men han kände det som om något ovanligt höll på att ske. Någoting var annorlunda.

Detta "någoting" gjorde skillnad. Det speciella sammanträdet var så hektiskt att senatoren knappast hade tid att ringa hem. När han kom tillbaka hem under kongressens uppehåll, förvånade han sin fru med att—för första gången någonsin—föreslå att de skulle gå till kyrkan tillsammans. Hans fru var naturligtvis överlycklig. Snart skulle den största överraskningen komma. När inbjudan gavs den söndagsmorgonen fick kvinnan se sina böner besvarade. Hennes man gick fram och tog emot Jesus Kristus som sin Herre och Frälsare.

Därefter förändrades livet dramatiskt. Trots att de hade varit gifta i många år, fick de en ny början tillsammans i Kristus. Glad och tacksam över vad Gud hade gjort, talade kvinnan om för sin man att hon och hennes vänninor varje morgon hade bett om hans frälsning.

"När började ni göra det?" frågade han.

"Låt mig tänka efter", sade hon. "Jag vet att det var en tisdag, därför att det var då vi träffades för att be." När hon tittat på almanackan, hittade hon datumet. "Här är det", sade hon. "Det var här vi började att be för dig."

Hennes man tittade på datumet, och hans ögon lyste av spänning när han sade: "Låt mig visa dig någoting." Han öppnade sin dagbok till samma datum och pekade på en anteckning klockan elva på morgonen, precis klockan tio på morgonen i Missouri—där han hade skrivit: "Jag har helt plötsligt ett enormt medvetande om mitt behov av Gud. Jag förstår inte vad som pågår."

Åh, denna bönens kraft! Och den här berättelsen är endast en av miljoner som visar de starka saker har skett genom denna enkla akt.

Och ändå pratar vi ibland om bön som om det vore den sista utvägen, det svagaste av våra vapen. Hur många gånger, när ett behov uppstår, har du inte hört dig själv eller andra säga: "Jag antar att allt vi kan göra är att be." Allt vi kan göra?! Sanningen är att bön är det starkaste vapen vi har, och den viktigaste aktiviteten för oss som kristna.

Istället för det sista desperata försöket, efter att allt annat har misslyckats, bör bön vara den första resursen. Bön bör stå först på vår prioriteringslista, för världen omkring oss är verkligen i desperat behov av bön.

Bön öppnar dörren för Gud att på underbara sätt påverka ditt och andras liv. Men alldeles för många av oss har ett odugligt eller obefintligt böneliv. Det kan ändras. Det måste ändras. Denna bok, en samling studier om bön, visar oss Bibelställen, tankar, och principer på vilka vi kan bygga ett effektivt böneliv. När du använder dem i ditt liv, kommer du att se, precis som Senatorn från Missouri, att det kommer att förändra ditt liv. Ett dynamiskt böneliv mjukar upp hjärtan, flyttar berg, och ger dig en helt ny, djupare gemenskap med Gud.

BÖNEN

Vår Fantastiska Förmån

är indelad i tre delar:

Syfte

Här förklarar jag “vad” sidan av bön. Vad är bön, och vad är dess syfte?

Plan

Denna del handlar om “hur” sidan av bön. Jag kommer att ge generella principer och exempel på hur man ska be, och hur man kan göra bönen mer effektiv i sitt liv.

Löfte

Till sist ska vi titta lite närmare på “varför” sidan av bön. Jag ska berätta om de starka resultaten och välsignelserna ett böneliv ger.

Det är lätt att läsa en bok om bön och gå därifrån oförändrad. Låt inte det hända. Läs inte bara om bön, utan praktisera det. Börja be nu, och be dagligen.

Erkänn att bön är det starkaste vapnet i din andliga arsenal, och använd det med löften och stort hopp—för när du börjar ett liv av bön, börjar du ett stort äventyr.

Del I

SYFTET

Kapitel 1

Vad är bön?

Människor missförstår ofta syftet med bönen. De tror felaktigt att bön är ett sätt att få Gud att göra vad vi vill ha gjort, och ge oss vad vi vill ha. Men det var aldrig Guds avsikt med bön. Syftet med bön är att vi kan stå hand i hand med Gud, för att fullborda hans vilja här på jorden, och att utföra vad annars kanske aldrig skulle ha skett utan bön.

Olika uttryck av bön

Hur ser bön ut? Våra böner uttrycks i tre grundläggande former:

1. Lovpris
2. Begäran
3. Förbön

Varje del har variationer, men dessa tre är de tre grundläggande typerna av bön vi ber till Gud. För att hjälpa oss förstå dem bättre ska vi titta på deras huvudsakliga egenskaper.

Lovpris till Gud

Den första formen av bön är lovpris. När vi inser hur mäktig Gud är, hur nära oss Han är, och hans kärlek för oss, kan vi inte låta bli att besvara Honom genom uttryck av lovpris som kommer djupt inifrån. Medvetenheten om Gud resulterar naturligt i spontant lovpris.

Jag kommer ihåg en dag när jag upptäckte en liten mygga flyga runtomkring mig, och jag började studera den. När jag tittade på den lilla myggan, så otroligt liten, och ändå en så perfekt skapelse, blev jag fångad av vad Gud hade skapat. Den där myggan trotsade tyngdlagen, hängde i luften den ena sekunden och flög som en pil i nästa. Jag tänkte: "Gud, du är så vis, även i den allra minsta formen av liv du har skapat." I det ögonblicket, när jag blev påmind om storheten i hans skapelse, lovprisade jag Honom.

Skapelsen är en stark drivfjäder för lovprisning. När vi tar oss tid att riktigt se på skapelsen, och kommer ihåg dess Skapare, inspirerar oss denna medvetenhet om vem Han är, och vad Han har gjort, till att prisa Honom. När jag känner igen Guds visdom, kraft och godhet, känner jag djup vördnad inför Honom. På detta vis blir det en form av bön, när jag prisar Gud för hans skapelse.

Jag tror att vi som kristna bör ha en sådan kommunikation med Gud regelbundet, konstant. Vi bör lägga märke till skapelsen, för Gud uppenbarar sig genom den. Genom skapelsen ser vi Guds kraft när det stormar och blixtrar, vi känner doften av hans skönhet i en ros, vi ser hans konstnärliga design i en prästkrage. Som den gamla psalmen påminner oss om: "I det rasslande gräsets hör jag Honom komma; Han talar till mig överallt." Att lovprisa Gud genom bön borde vara lika naturligt som att andas in och ut.

Vi tänker ofta att lovpris är ett muntligt uttryck, men lovpris kan även uttryckas utan ord. Ljudlöst lovpris till Gud, i våra hjärtan, är fortfarande lovpris. Varje gång Gud uppenbarar sig för oss—och det gör Han på tusen olika sätt varje dag—och vi känner oss överväldigade och i vördnad

inför Honom, är det lovpris. Vi kanske lyfter våra händer och utropar: "Åh, Gud, du är så god!" eller, vi kanske inte säger någonting alls, men i tysthet umgås med Honom, medan vi erkänner hans kärlek och nåd. Närhelst vi erkänner hans storhet och makt, lovprisar vi Gud.

Begäran av Gud

Varje gång vi lägger fram våra personliga behov inför Gud, och ber om hjälp, är det en bön av begäran.

1 Detta är min Faders värld, Maltbie D. Babcock, copyrigh 1901.

En del människor anser att personliga böner är själviska. De säger att man bör ignorera sina egna behov och koncentrera sig på andras. De säger att det är fel att be för sig själv. Men allt man behöver göra är att se på Guds ord, så ser man att det inte är sant. David bad om beskydd och rättfärdigande. Salomo bad om vishet. Även Jesus bad för sig själv på korset, när Han sade: "Fader, i dina händer överlämnar jag min ande" (Lukas 23:46). Dessa exempel visar mig att det inte är fel att be till Gud för mina egna behov. Varje dag ber jag till Gud om visdom, vägledning, styrka, och dagligt bröd.

För att i gymnasiet bli medlem i en speciell klubb, var jag tvungen att memorera denna dikt, skriven av en okänd författare:

Herre, hjälp mig att leva från dag till dag,

På ett sådant osjälviskt sätt,

Att när jag böjer knä i bön,

Mina böner är för andra.

Hjälp mig i allt jag gör,

Att vara ärlig och uppriktig

Och att inse att allt jag gör är för Dig

Och för andra.

Andra Herre, ja, för andra,

Låt det alltid vara mitt motto.

Hjälp mig leva för andra,

Så jag kan leva för Dig.

Detta är en underbar dikt och den uttrycker en viktig sanning. Jag ska be för andra och bry mig om deras behov.

Men Gud vill att jag ska veta att jag också behöver be för mina egna behov. Innan jag kan vara till nytta för andra, har jag egna behov som behöver bli omhändertagna; och så är det för dig också. Så, att be till Gud för våra egna behov, är något som Gud vill att vi ska göra dagligen.

Förbön för andra

Den tredje formen av bön är förbön, och detta är den typ av bön som kan betraktas som en kamp. Att lovprisa Gud är inte arbete; det är underbart! Lovpris är spontant. Det öppnar upp en underbar gemenskap med Gud. Och det är inte jobbigt när jag ber till Gud för mina behov, jag är självklart intresserad av det som angår mig. Så det är lätt att bli engagerad i sådana böner. Men när jag ber för andra, då inser jag att jag måste kämpa.

Paul säger samma sak i slutet av sitt brev till kyrkan i Kolosse, när han nämner en av sina medarbetare. "Epafras, som är en av er, hälsar. Han är en Kristi Jesu tjänare som alltid kämpar för er i sina böner, för att ni ska stå fasta, fullkomliga och helt övertygade om allt Gud vill" (Kol 4:12). Genom att använda ordet "kämpa" låter Paulus oss veta att denna typ av bön är en kamp.

Genom förbön sträcker jag mig utanför mig själv. Jag ber inte längre för mina egna behov, utan för människor omkring mig. Jag ber för min familj och för mina grannar som inte känner Jesus Kristus än. Jag ber för vårt land och dess ledare. Jag ber för den förföljda kyrkan i världen och för de behov som medlemmarna i Kristi kropp har. Genom förbön förmedlar jag andras behov som har fått min uppmärksamhet. Det är fantastiskt att vi kan vara en del i ett sådant verk och det är fantastiskt vad som kan uträttas genom förbön.

Det var min förmån att vara Corrie ten Booms pastor, när hon var drygt 80 år. I början när hon befann sig häromkring brukade hon komma till vår kyrka i Costa Mesa. Men efter sin hjärnblödning, när hon inte längre kunde komma till kyrkan, lyssnade hon på gudstjänsterna på radio.

Ibland brukade Corries vårdare ringa till mig från hennes hem, och be mig komma och besöka henne. En dag var hon väldigt nedstämd på grund av sin fysiska försvagning. Hon hade alltid varit en så vital och engagerad person. Hon hade under trettio år rest över hela världen och predikat och berättat om sina erfarenheter. Men nu kunde hon inte lämna sitt hem, och det gjorde henne väldigt nedstämd. Hon kunde inte förstå varför Gud höll henne vid liv när hon inte kunde vara aktiv längre.

Medan jag pratade med henne, påminnde Gud mig om en kvinna i England, vars bön om väckelse resulterade i ett underbart svar från Gud. Så jag berättade följande för Corrie:

En lördagskväll, vid slutet av en vittnesbördsgudstjänst i London, berättade Dwight Moody vad Gud gjorde i Amerika och i hans eget ämbete. När mötet var över kom en pastor fram till Moody och frågade om han skulle vilja predika i pastorns kyrka följande morgon och kväll. Dwight Moody gick med på det och nästa morgon for han till kyrkan för att predika. Han sade senare att när han började predika, önskade han att han aldrig hade gått med på det. Han sade att han aldrig hade predikat till en mer kall och apatisk grupp av människor i hela sitt liv. Hans erfarenhet var helt enkelt bedrövlig, bara pressa, pressa, pressa, hela vägen. Han berättade även några av sina bästa skämt men kunde inte ens få så mycket som ett leende ur dem.

Jag måste tillägga, att jag själv har upplevt precis samma förtvivlan förut. För många år sedan när jag besökte Korea och predikade genom en tolk i den största presbyterianska kyrkan i världen, berättade jag min bästa roliga historia. Ärligt talat, det var min bästa, absolut säkra, garanterat roliga historia. När jag kom till poängen, väntade jag mig en skrattsalva men fick ingen respons. Hela församlingen bara satt där och stirrade på mig. För att trösta mig, tänkte jag: "Jag antar att de här människorna inte har någon humor."

Efteråt frågade jag min tolk om skämtet, och upptäckte att han inte hade förstått poängen. Han hade totalt misstolkat skämtet. Men vad gör man? Jag lärde mig efter detta, att alltid pröva mina skämt på tolken först. Om de skrattade, använde jag det. Om de sade: "Men varför gjorde den och den, si och så?" Då sade jag: "Vi hoppar över det skämtet."

Det är en sak att förlora ett skämt i en översättning. Men det är en annan sak att dra ett skämt på ditt eget språk och det fortfarande inte går hem. Församlingen förstod Moody, men de reagerade inte. Och Moody var arg på sig själv därför att han hade lovat att komma tillbaka på kvällen. Men han hade lovat, så han hade inget annat val än att komma tillbaka den kvällen. Men oj vad han gruvade sig för det. Och precis som det hade varit på morgonen, var kvällssamlingen lika kall och opåverkad, tills mot mitten av predikan, då saker förändrades. En värme kom över människorna och de började inte bara lyssna på Moody men de började reagera inför budskapet. När han frågade hur många ville ta emot Jesus Kristus, lyftes händer i hela salen. Det var så många som räckte upp händerna att Moody ifrågasatte om de verkligen hade förstått honom. "Det måste vara en kulturell skillnad", trodde han. "De förstår inte att jag frågar dem om de vill bli pånyttfödda." Så han förklarade återigen utförligt att han bad dem att omvända sig från sina synder, ge sig själva till Jesus Kristus och be honom ta kontroll över deras liv. "Alla ni som vill ta emot Jesus, stå upp nu." Och de stod upp, hela rader av människor. Rummet var fullt av stående människor. Moody vände sig till pastorn och frågade: "Vad betyder detta?"

"Jag har inte en aning" svarade pastorn, men fortsätt."

"Dessa engelsmän förstår mig inte", tänkte Moody. Så han förklarade igen, noggrannt. "Ni som vill ta emot Jesus Kristus som er personliga Frälsare och vill börja er vandring med Honom, och uppleva det nya liv som Han ger, möt mig i salen en trappa ner."

Moody gick ner till salen, och folket följde efter honom. De fyllde hela rummet.

Nästa morgon for Moody till Skottland. Men när han kom till sitt hotell, hade han ett meddelande som väntade på honom där. "Var snäll och kom tillbaka till London. Människorna är hungriga för väckelse." Så Moody reste tillbaka och predikade i två veckor till. Under den tiden kom över 400 människor till Jesus Kristus i den tidigare så kalla, okänsliga kyrkan i England.

Moody var inte dum. Han visste att det inte var hans predikan som hade förändrat atmosfären i den kyrkan. Han visste att anledning var att Gud hade verkat i dessa människors hjärtan. Så han var fast besluten att få reda på anledningen. Han började höra sig för, en sak ledde till en annan, tills han slutligen blev ledd till övervåningen och en gammal ungmös sovrums som av doktorer hade fått diagnosen att hon aldrig skulle kunna gå igen. När hon hörde att hon skulle tillbringa resten av sitt liv i sängen, blev hon förkrossad. "Åh, Gud" bad hon, "jag ville alltid tjäna dig. Men jag har skjutit upp det, och nu har detta skett, Herre. Jag är så ledsen att jag har slösat bort mitt liv. Förlåt mig. Vilken tragedi, Herre. Jag skulle så gärna vilja tjäna dig, men nu kan jag inte göra någonting."

Men Herren talade till kvinnans hjärta, "du kan be." Så den sängliggande kvinnan började tjäna gud i förbön, och hon koncentrerade sig speciellt på kyrkan hon hade gått till i London därför att den var så kall och formell. "Herre, bad hon, "Skaka om kyrkan. Sänd väckelse."

Denna kvinnas syster kom med mat till henne varje dag. Ibland hade hon med sig en dags- eller veckotidning, och en dag när hon lade en veckotidning på hennes säng, tog hon upp den och började läsa en artikel om en ung amerikansk pastor, vid namnet D.L. Moody. Artikeln grep

hennes hjärta, och hon kände sig manad att be: "Herre, skicka denna unga man till vår kyrka här i London, och starta en väckelse bland dessa människor."

Dag efter dag bad hon samma bön. Varje söndag när hennes syster kom hem från kyrkan, frågade denna bönekrigare: "Hur var gudstjänsten idag?" Som vanligt svarade hennes syster: "Samma som vanligt—samma kalla böner, samma kalla sånger, allt som vanligt." Men en söndag när hennes syster kom hem från kyrkan och fick samma fråga, svarade hon: "Vi hade en besökare idag—en ung pastor från Amerika."

När hon hörde det, vaknade den sängliggande till: "Vad hette han?"

Hennes syster tänkte efter: "Det var något lustigt—Moody, tror jag det var."

Kvinnan hjärta slog fortare: "D.L. Moody?" frågade hon.

"Ja, det stämmer."

Kvinnan blev vit i ansiktet. "Jag vill inte ha någon lunch idag, och låt ingen komma upp för att besöka mig idag, instruerade hon sin syster. "Jag har något viktigt att uträtta."

Resten av den dagen bombarderade kvinnan himlen. Hon bad Gud att bryta igenom människornas hjärtan i denna kalla, okänsliga kyrka. Och det gjorde Han.

Efter Moody fick reda på dessa detaljer, sade han senare: "Jag vet att när vi står inför Jesus för att ta emot vår belöning för vad vi har gjort, kommer inte jag att få någon belöning för Guds underbara verk i de hundratals själar som tog emot Jesus Kristus. Den som får belöningen, är den lilla kvinnan som så troget bad för väckelse."

När jag slutat att berätta den historien, sade jag: "Corrie, kanske Gud inte har fullbordat sitt största verk genom ditt liv än. Det sista kapitlet är ännu inte färdigskrivet. Det kanske till och med är mer underbart än alla andra kapitel hitintills. Kanske är det så att Gud har kallat dig till förbön. Det är möjligt att du kan påverka världen för Jesus Kristus direkt här ifrån din säng.

Hon fick en glimt i ögonen och hennes ansikte bröt ut i ett leende. Vi höll varandras händer, och hon sade med sin holländska dialekt: "Ja, ja." Gud hade talat till hennes hjärta om de fantastiska planerna han fortfarande hade för henne. Från den dagen startade Corrie ten Boom en verksamhet av förbön som påverkade världen, direkt från sängen där hon låg, oförmögen att röra sig. Bara Gud vet hur många liv som berördes av Corrie från hennes sovrum.

Det är aldrig för sent att be för andra, och bara Gud vet vad dessa böner kan uträtta. Om Corrie ten Boom kunde göra det i hennes försvagade tillstånd, då kan vem som helst använda denna kraft i kompanjonskap med Gud.

Bön är då lovpris, begäran, och förbön—men det är också något mer än det. Bön är en kanal genom vilken Gud ger oss styrka och visdom.

Be och tag emot

Jesus sade: "Utan mig kan ni ingenting göra" (Joh 15:5). Det är naturligtvis sant. Men vi betar oss emellertid inte som om vi trodde Honom. Ibland insisterar vi i vår envishet på att det måste

finnas något gott vi kan göra utan Jesus. Vi letar alltid efter någon god kvalite inom oss, något karaktärsdrag, som gör att Gud kan älska oss. Det verkar som om vi är hopplöst självrättfärdiga.

”Det är okej, Herre” säger vi: ”Jag tar hand om det här. Du behöver inte hjälpa mig den här gången.” Men sedan när vi misslyckas, påminner Jesus oss: ”Utan mig, kan ni ingenting göra.” Jag har själv om och om igen bevisat sanningen i det uttalandet i mitt eget liv. Utan Kristus är jag svag och hjälplös.

Å andra sidan har jag funnit den underbara sanningen av Fil 4:13: ”Allt förmår jag i Honom som ger mig kraft.” Genom Kristus har jag kraft för varje situation och svårighet. I mig själv är jag svag, men i Honom är jag stark.

En del människor är av naturen starka i sig själva. De litar på sin egen förmåga, och frossar i sin självständighet och styrka. Det spelar emellertid ingen roll hur stark en människa tror att hon är, dagen kommer då hennes egna resurser tar slut. Hon kommer att erkänna: ”Jag kan inte göra det! Jag kan inte fortsätta!” För den som har lärt sig att bara lita på sig själv kommer det vara en tragisk och katastrofal dag. Men för den människa som har lärt sig att lita på Gud, är den dagen inte annorlunda än någon annan dag, för hon har lärt sig att överlämna allt till Gud. Den som är självständig, självgjord, och självsvåldig, kommer till slut att falla. Men den som litar på Gud för sin styrka, kommer aldrig att falla. Så länge jag litar på mig själv och min mänskliga stryka, är jag alltid begränsad. Men när jag litar på Gud och hans resurser, har jag hans oändliga kraft till mitt förfogande.

Jag kommer aldrig att stå inför en situation som är för stor för Gud och mig att hantera. Det finns inte något alltför stort hinder som inte Gud och jag kan få bukt med. Det finns ingen fiende som är för mäktig för Gud och mig att besegra. Gud och jag utgör alltid en majoritet! ”Om Gud är för oss, vem kan då vara emot oss?” (Rom 8:31). Gud är vår kraftkälla. Och bön är källan som Gud sänder sin styrka igenom.

Precis som Gud är vår styrka, är Han också vår visdom. Som Bibeln säger: ”Att frukta HERREN är början till kunskap, men vishet och förmaning föraktas av dåren” (Ordspråksboken 1:7). När vi inte vänder oss till Gud för den visdom vi behöver, bevisar det att vi är dårar.

Jag har många gånger trott att jag kunde planera min livsväg utan att rådfråga Gud—och många gånger har jag haft fel. Jakob säger: ”Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den” (Jakobs brev 1:5). Gud är generös med sin visdom. Allt vi behöver göra är att be. När vi kommer till insikten om hur hopplöst vilse vi är, och vi vänder oss till Honom för hjälp, möter Han oss där och sätter våra fötter på sin väg.

”För det är HERREN som ger vishet, från hans mun kommer kunskap och förstånd” (Ords 2:6). Gud är redo att ge dig vishet, allt du behöver göra är att be om det.

Ett rätt perspektiv

Om vi skall kunna ha ett rätt perspektiv angående Guds kraft, måste vi först förstå måttet av Guds vishet.

Gud vet allting om ditt liv. Han känner till svårigheterna du går igenom och situationerna du står inför. Sanningen är att tusentals år innan världens begynnelse, visste Gud vilka problem du skulle stå inför idag. ”Dina ögon såg mig när jag ännu var ett outvecklat foster. Alla mina dagar

blev skrivna i din bok, de var bestämda innan någon av dem hade kommit" (Ps 139:16). Gud såg varje stund av varje dag i ditt liv innan du ens tog ditt första andetag. Han såg allt—glädjestunderna, sorgerna, prövningarna.

Gud kände inte bara till problemen du skulle stå inför i ditt liv, Han visste också lösningarna Han hade på dina problem. Gud blir aldrig förvånad. Han saknar aldrig en lösning på dina problem. Gud har hela din situation totalt under sin kontroll.

Även vår fiende står under hans kontroll. Gud vet precis var Satan vill fresta dig och Gud är den som ger honom tillstånd. Satans handlingar förminskar inte Guds kontroll, för Satan kan inte göra mer än vad Gud tillåter honom att göra. Gud sätter upp gränserna för fienden och säger: "Du kan hålla till i den här lådan, men du kan inte gå utanför den." Allting rör sig inom Guds föreskrivna gränser.

Ryssland var en gång i tiden en av de starkaste militärstyrkorna i världen. Det var inte länge sedan hon hade krigsmaterial och megaton bomber och ett enormt starkt system för användning av ICBM i sin ägo. När Ryssarna för inte så länge sedan hotade att begrava oss, skulle de inte ha lyckats med att lyfta en enda bomb från marken utan Guds tillstånd. Allting sker enligt Guds förutbestämda plan. När du ber, kom ihåg att allting vilar i hans hand. Gud har allting under kontroll, och jag vill tillägga att hans tidsschema är perfekt, fastän det ofta inte synkroniserar med vårt.

När du har Guds perspektiv på ditt liv och du inser vem du ber till och hur väldig Gud är och hur vis Han är, då ser dina böner inte så omöjliga ut längre.

Bibeln säger att Gud skapade himlarna, jorden, haven, och allt som är i dem. David tittade upp på natthimlen och sade: "När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna som Du har skapat, vad är då en människa, eftersom Du tänker på henne?" (Psalm 8:3-4). Precis som David gjorde skulle det vara bra för oss att ibland titta uppåt och påminna oss om Guds kraft i skapelsen. Det försäkrar oss att Gud har allt under kontroll. Gud skrev om dagens världssituation för tusentals år sedan. Han föutsade händelserna vi upplever idag. Allt hände precis som Han sade. Kom ihåg det. Om Gud skapade universum och har kontrol över allt däri, så är det inte svårt för Honom att ta hand om även den minsta irritationen i ditt liv. Så varför ber du inte Honom att ta bort din tandvärk.

Desto större vårt begrepp om Gud är, desto mindre verkar våra problem. Men för det mesta går vi direkt tillbaka till problemet när vi ber. "Å Gud, det här är verkligen enormt stort! Det är så hemskt!" Vi får panik, därför att berget framför oss verkar så enormt högt. Men Gud skapade berget Mount Everest, och Han skulle kunna flytta det till ett annat ställe i universum om Han ville. Det finns inte ett berg som är för högt för Gud. Jesus sade: "Om ni bara har tro, bara som ett senapskorn, skall ni säga till detta berg: "Flytta dig dit bort, och det kommer att flytta sig. Ingenting skall vara omöjligt för er" (Matt 17:20).

Hur stort är berget framför dig? "Jag vet inte hur jag skall betala mina räkningar nästa vecka!" ropar du. "Var skall jag få pengarna ifrån?" Var tror du allt guld i världen kom från? Gud skapade det. Det är en småsak för Gud att fylla dina behov. Om du kan förstå hans makt, visdom, och hans oinskränkta resurser, då kan du lita på Gud, när du kommer med dina böner.

I Gamla Testamentet, sade konung Asa: "HERRE, utom dig finns det ingen som kan hjälpa i striden, så hjälp oss HERRE, för på dig stöder vi oss" (2 Krön 14:11). Med andra ord, det spelar

inte någon roll för Gud om du har en stor armé eller en liten pluton. Gud är fortfarande befälhavaren, och segern eller nederlaget vilar i hans händer.

I 1 Samuelsboken kapitel 14 såg Jonatan, Sauls son, Israels eviga fiende, filisteernas förpost på avstånd. De hade kommit med oräkneliga trupper, och det var tydligt att de planerade att utplåna nationen Israel. De flesta av Sauls armé hade redan flytt över floden Jordan. De få trupper som var kvar gömde sig i grottor. När han tittade sig omkring, såg han att männen sov. Så han puffade på sin vapenbärare: "Vakna", sade Jonatan. "Titta på alla filisteerna därborta. Jag undrar om Gud skall överlämna filisteerna till Israel idag. Om Han kommer att göra det, behöver Han inte hela armén. Han kan besegra fienden genom oss två likväl som genom hela sin armé. Kom så går vi över till filisteernas förpost och ser om Gud vill verka för oss idag."

Jag älskar detta! Jag älskar Jonatans tro och mod. Vad han sade var: "Gud behöver inte en armé. Han kan använda oss två lika väl som en armé."

Så Jonatan och hans vapenbärare gick över till filisteernas förpost och började anfalla dem. Dessa två män startade vad som ledde till utrotningen av hela den filisteiska armen! (1 Sam 14:1-18). Det spelar ingen roll för Gud, om du är svag eller stark, vare sig du har en stor armé, eller om du är ensam. När Gud är kapten över din armé, eller över ditt liv, kan du vara säker på att segra.

Gideon lärde sig samma läxa. I Domarboken kapitel 6, läser vi att midjaniterna var talrika som gräshoppor. När Israels barn skördade sina åkrar, drog midjaniterna upp mot dem, och fördärvade landets gröda. Det var en desperat situation för Israel. Så Herrens ängel sade till Gideon att samla ihop trupper och gå upp mot denna enorma armé som hade invaderat landet. Gideon stötte i hornet, och 32,000 män svarade.

Men Herren sade: "Det här är ett problem, Gideon. Du har för många män." Jag är säker på att Gideon tänkte: "Herre, hör jag dig rätt? Sade du verkligen att jag har för många? Herre, jag har bara 32,000 män! Fienden har över 130,000!"

Herren sade: "Jag känner detta folkets hjärtan. Om jag ger dem seger över midjaniterna med 32,000 män, kommer de att gå omkring och skryta om hur tuffa de är. Så gå ut och säg till männen: "De av er som är rädda, ni kan gå hem."

Så Gideon gjorde det. Och till hans bestörtning, gick 22,000 män hem, och lämnade honom med bara 10,000. Gideon och hans män var nu i minoritet 13 till ett!

Då sade Herren: "Gideon, du har fortfarande för många män."

Jag kan tänka mig att Gideon protesterade. Men Gud förklarade återigen sitt tänkande. "Jag känner detta folkets hjärtan. Om jag ger seger till de 10,000, kommer de att berömma sig över sin tuffhet och hur de slog sin fiende. Jag vill att du ska föra ner dem till bäcken och låta dem dricka av vattnet, och iakhtag dem noggrant. Alla de som fyller sina kupade händer med vatten och läppjar av det som en hund gör, dem skall du avskilja. Skicka hem de som faller ner på knä för att dricka."

Gideon såg hur 9,700 män föll ner på knä och drack, och han var tvungen att skicka hem dem. Och då sade Gud: "Jag skall ge midjaniterna till dessa 300 män."

Gud visste vad Han skulle göra, men Han ville ha äran för verket Han utförde.

Gud låter oss ofta komma in i situationer som den som Gideon fann sig själv i. Du kanske aldrig kommer att stå inför en armé som vill förgöra dig. Men du kommer att stå inför dina egna överväldigande situationer. Och det är när du kommer till den punkten av hjälplöshet, den platsen där logik får dig att ge upp, och ropa i förtvivlan: "Jag orkar inte längre! Det finns ingen utväg!" det är då du har kommit till det allra bästa stället. När ditt mått är rågat, då är segern inom räckhåll. Då är du äntligen beredd att överlämna dina problem till Gud. Det är då Han träder fram och verkar för ditt bästa. Han strider för dig. Han besegrar fienden. Och därför att situationen var så hopplös, får Gud all ära för resultatet. Det är omöjligt att skryta, för du hade ingenting med det att göra. Allt du kan göra är att prisa Gud ifrån vilken alla välsignelser kommer.

Om du vill att din tro ska växa och ge bränsle till dina böner, måste du ha det rätta Gudsperspektivet. Kom ihåg kung Asas visa ord. Kom ihåg vad Herren gjorde för Jonatan, och för Gideon. Ta en fingervisning av David och lyft upp dina ögon. Värdesätt Gud för vem Han verkligen är, och erkänn hans kraft. När du gör det, kommer ditt böneliv att förändras dramatiskt. Du kommer att våga be med förtroende, därför att du vet att Gud, som hör dina böner, också kan verka på dina vägnar.

Kapitel 2

Att lyssna i bön

Vi känner alla till människor som dominerar en diskussion. Du frågar en enkel fråga och det är som om du har vridit upp dem. De börjar prata och slutar aldrig. Medan de pratar tänker du på någonting som du skulle vilja säga. Men de är inte tysta tillräckligt länge för att ge dig en chans. Och när de äntligen slutar, har du glömt bort vad du ville säga. Det är inte en dialog, det är en monolog.

Bön skall vara en dialog med Gud. Men som redan var sagt, sker det inte alltid. Alltför ofta gör vi samma sak med Gud precis som de människor som dominerar konversationen. Vi roffar åt oss konversationen.

En dialog

Vår bön måste vara ett samtal med Gud, inte en monolog. Detta talar också om behovet av ett rätt perspektiv. Om jag är övertygad om att vad Gud vill säga till mig är mycket viktigare än vad jag har att säga till Gud, kommer jag att lyssna!

Den lyssnande sidan av bön är så viktig. Vi måste lära oss att känna igen Guds röst, och att vara lyhörda. När vi gör det, upptäcker vi vad Gud vill göra i, och genom våra liv. Det hjälper oss att förstå vad vi ska be Gud om i våra böner. Och när vi vet att vi ber enligt Guds vilja, har vi starkt förtroende i våra böner. Vi litar då på Johannes ord, när han sade: "Om vi ber om något efter hans vilja, så hör Han oss. Och när vi vet att Han hör oss, vad vi än ber om, så vet vi också att vi redan har det som vi bett Honom om" (1 Joh 5:14-15).

Och det tar oss tillbaka till vår ursprungliga definition av bön: Det är på det sättet Gud utför sin vilja på jorden. Det handlar om hans vilja, inte vår. Det är ett faktum som bör upprepas: bön är inte Guds underbara mekanism skapad enbart så vi kan få alla våra drömmar och önskningar uppfyllda här på jorden. Det är så många av oss ser på bön. Vi tänker på bön som ett sätt att få ett större hus, en bättre bil, eller en befodran på arbetet. Vi är kvicka att tala om för Gud vad vi vill att Han skall göra för oss, men vi är inte alltid lika kvicka att betänka vad Han vill att vi ska göra för Honom, eller vad Han vill åstadkomma genom oss. Den insikten kommer bara genom att lyssna i bön.

När jag tänker tillbaka på mitt liv, speciellt under mina tidiga år med Herren och kommer ihåg sakerna jag bad om på den tiden, är jag glad att Gud inte sade ja, oftare än vad Han gjorde. Jag erkänner att jag ibland var upprörd över Guds nekande. Jag tänkte: "Om Gud älskade mig, skulle Han göra det jag frågade Honom om." Men jag bad inte alltid om Guds vilja på den tiden. Oftare bad jag om min egen vilja.

Det är därför det är så viktigt att förstå och att lyssna i bön. Låt Gud tala till dig; låt Honom styra konversationen och ditt hjärta i riktningen av hans vilja, och låt det bli din bön.

Sann bön börjar med Gud. Det börjar i Guds hjärta, med Guds avsikter, med vad Han vill göra. Sedan planterar Han dessa idéer och den längtan i ditt hjärta. Han talar till dig. Om du lyssnar, visar Han dig sin plan och avsikt. Då kommer du att be till Honom om dessa saker. Detta är ett underbart kretslopp, som Gud har konstruerat. Det börjar i Guds hjärta, passerar till ditt hjärta,

och sedan tillbaka igen till Gud i bön, och sedan öppnar det dörren för Gud att göra vad Han önskar att göra.

Gud skulle kunna sätta sig över din vilja om Han ville. Men det gör Han inte. Istället verkar Han i ditt hjärta och drar dig till sig själv, Han talar till dig och visar dig sin visdom, tills du förstår, och överlämnar din egen vilja till Honom. Bara då, och bara när du har gett upp dina egna önskningar och har börjat be om hans önskningar, kommer Gud att uppfylla sin plan i ditt liv. Om vi inte rättar in oss till hans vilja, är det vi som förlorar. Och sättet vi förenar vår vilja med hans är genom bön. Det är en underbar gemenskap som börjar med en dialog med Gud.

Elia: En människa som vi

I strävan efter ett starkt, effektivt böneliv, hjälper det att se exempel på människor som visade ett sådant böneliv. Senare kommer vi att titta på fler exempel, men för syftet med den här diskussionen ska vi titta på Elias liv. Här har vi en riktig bönekrigare, och en man som förstod hur viktigt det är att lyssna i bön.

I 1 Kungaboken läser vi att Elia bad till HERREN, och eld föll från himlen, reste upp en änkas son från de döda, och även gjorde andra mirakel. Jakob säger att Elia bad att det skulle sluta regna, och det regnade inte på tre-och-ett-halvt år. Sedan bad han att det skulle regna och det gjorde det! Det är svårt att indetifiera sig med Elia. Hans bedrifter var så häpnadsväckande att vi ser på honom som någon som ingen vanlig person kan imitera. Men Jakob 5:17 säger att: "Elia var en människa som vi". Med andra ord, han var bara en vanlig människa. Elia visste vad det betydde att vara rädd. Han visste hur det kändes att vara ledsen. Han kände också till alla känslor och svagheter som vi går igenom. Så när vi läser att Gud använde honom så mycket, trots hans mänskliga svagheter, inser vi att Gud också kan använda oss.

Elia kan lära oss mycket angående bön. Hans berättelse bevisar att bön inte är, eller någonsin ska vara en monolog. I stället ska det vara en dialog—det är en konversation med Gud.

I 1 Kungaboken 17:1, kom Elia till kung Ahab och sade: "Så sant HERREN, Israels Gud lever, Honom som jag tjänar: Under de här åren skall varken dagg eller regn falla, om jag inte säger det." Vad Elia sade var: "Jag skall be och Gud skall stänga himlen. Det här kommer att fortsätta i många år, för det blir inget regn tills jag säger så, eller tills jag i bön ber Gud att låta det ske."

Efter detta sade Gud till Elia att gömma sig. Och det blev en fruktansvärd torka i landet. Bäckar och floder torkade upp, och folket blev hungriga och desperata. Rasande skickade kung Ahab sina män för att leta efter Elia. De sökte igenom hela landsbygden, och även hotade människor som de trodde visste var Elia gömde sig.

Men sedan läser vi i 1 Kungaboken 18:1: "En lång tid därefter, i tredje året, kom HERRENS ord till Elia. Han sade: "Gå och träd fram inför Ahab, så skall jag låta det regna på jorden."

Gud sade till Elia att Han skulle låta det regna på jorden igen. Elia hörde och förstod, därför att han var van att lyssna på Gud, och han kände igen hans röst.

Så Elia lät Ahab veta att han var villig att träffa honom. Ahab kom till Elia och sade: "Du är den som drar olycka över Israel."

Då svarade Elia: "Det är inte jag som drar olycka över Israel. Du har dragit olycka över Israel genom att lära folket tillbe guden Baal. Men jag utmanar dig och din gud till en tävling, om du

vågar. Vi samlas på toppen av berget Karmel. Ta med dig Baals profeter, så möts vi där. Dina profeter kan bygga ett altare till Baal, och jag ska bygga ett altare till HERREN. Sedan ska vi lägga både veden och offren på våra altare. Dina profeter kan åkalla Baals namn, och jag skall åkalla HERRENS namn. Den gud som svarar med eld, han är Gud.”

Så Ahab mötte utmaningen, och Israels folk samlades på toppen av Karmel. Ahabs profeter byggde sitt altare och lade veden och offret på altaret. På morgonen började de åkalla Baal för eld att förtära brännoffret. De skrek och dansade, och hoppade upp och ned.

När det blev middag och inget regn hade kommit, retade Elia dem och sade: ”Jag vet vad problemet är, er gud kanske sover. Ni måste ropa högre. Ni måste väcka honom. Eller kanske han är så upptagen att ni måste skrika, så han hör er.”

Då började de verkligen skrika, och hoppade upp på altaret. De ristade sig med svärd och spjut, och blev alldeles blodiga. Det spelade ingen roll vad de försökte, ingen eld kom från Baal, och inget regn föll från himlen.

Omkring klockan tre på eftermiddagen, sade Elia: ”OK, ni har haft er chans. Nu är det min tur. Se på nu.” Sedan för att riktigt strö salt i såren, sade han: ”Gräv ett dike runt mitt altare, och håll vatten över mitt brännoffer.”

Så de höll på vatten, kruka efter kruka med vatten.

Elia ropade: ”Håll på mer vatten!”

Så de genomdränkte brännoffret tills vattnet flöt omkring altaret, och även diket runt omkring var fyllt med vatten.

Då trädde Elia fram och bad. Han varken dansade eller skrek, utan sade helt enkelt: ”HERRE, Abrahams, Isaks och Israels Gud, låt det bli känt idag att det är Du som är Gud i Israel, att jag är din tjänare och att det är på din befallning jag har gjort allt detta.”

Då föll HERRENS eld ner. Den förtärde inte bara brännoffret, den torkade också upp vattnet som fanns i diket. Och Guds Ande verkade starkt i folkets hjärtan. De föll ner på sina ansikten och ropade: ”Det är HERREN som är Gud! Det är HERREN som är Gud!”

Elia utnyttjade situationen. Han sade till folket att gripa Baals präster och profeter, och ta dem ner till bäcken Kishon. Där dräpte Elia alla Baals 450 profeter.

När det nu inte fanns några av Baals profeter kvar, sade Elia: ”Var redo! Det kommer ett skyfall!” Sedan gick han tillbaka till toppen av berget med sin tjänare, böjde sig ner mot marken, och bad om regn. Han sade till sin tjänare: ”Gå ut, och titta emot havet.” Från toppen av Karmel berget har man en utbredd vy av Medelhavet. Men när tjänaren kom tillbaka sade han att han inte hade sett något annat än blå himmel.

Så Elia bad igen, och sade sedan till sin tjänare: ”Gå och se ut mot havet.” Men återigen var rapporten den samma: ”Ingenting annat än blå himmel.”

De upprepade samma sak om och om igen, tills Elia sjunde gången bad sin tjänare att återigen gå och titta ut över havet, och han kom tillbaka och sade: ”Ett litet moln, som en mans hand, reser sig upp ur havet.”

“Ta skydd,” sade Elia. “Det kommer att bli ett skyfall!” Och innan de hade hunnit ta skydd, började det regna.

Hur kunde Elia vara så uthållig i bön, så säker på att Gud skulle göra någonting? Efter sex gånger, när det inte fanns några bevis, inga tecken, hur kunde han fortsätta att be, och att ge sin tjänare samma instruktioner?

Anledningen till att han kunde göra det var att Elia hade hört från Herren. Gud hade sagt till honom att träda fram inför Ahab, och att Han skulle sända regn på jorden. När Gud säger någonting till dig kan du lita på det. Elia var säker på att Gud skulle göra exakt vad Han hade sagt. Så hans bön, och uthållighet, var grundade på Guds Ord och Guds löften.

Elia visade en enorm tro i denna situation. Men inte långt därefter bevisade han att han bara var en vanlig människa som du och jag. När kung Ahabs fru, drottning Isebel, hörde vad Elia hade gjort med hennes profeter, skickade hon bud till honom och lät säga: ”Må gudarna straffa mig både nu och senare, om jag inte i morgon vid denna tid låter det gå med dig som det gick med profeterna”. (1 Kung 19:2).

När Elia hörde Isebels hot, blev han rädd och flydde. Elia flydde! Och inte bara en liten sträcka. Han flydde hela vägen till Beer-Sheba, ungefär 20 mil söderut. Sedan gick han en dagsresa ut i öknen, där han satte sig under en ginstbuske och ropade: ”Nu räcker det, HERRE. Ta mitt liv! Elia var trött, nedstämd, och livrädd.

Här flyr Elia, vår store trosman, för sitt liv, en vanlig människa, precis som du och jag.

Denna berättelse inspirerar och uppmuntrar mig. Att se hur även Elia, en av mina hjältar, hade samma svagheter som jag har, påminner mig om att Gud använder vanliga, enkla män och kvinnor.

Du behöver inte vara något superhelgon! Du behöver inte ha referenser eller en lång lista av stipendiums och titlar i ditt namn. Gud använder vanliga människor—människor som har känslor precis som du. Han använder människor som vet hur det känns att bli besviken, precis som du. Han använder människor som vet hur det känns att vara rädda, precis som du känner rädsla ibland.

Men Elia var en man som lyssnade till Guds röst, som hörde, och som svarade. Det kan vi också göra. Kom ihåg, det är inte människan; det är Gud som talar genom människan. Vem som helst av oss kan bli dagens Elia—det är bara att lyssna, höra, och svara när Gud talar till dig.

Gud hade omsorg om Elia i hans rädsla. Gud sände en ängel med mat till Elia: ”Stig upp och ät sade änglen. ”Du kommer att behöva styrka.” Så Elia åt, och färdades sedan, styrkt av maten, i fyrtio dagar och fyrtio nätter. Han vandrade hela vägen till berget Horeb, långt ute i öknen, och när han kom dit, var han fortfarande så rädd för Isebels hot att han gömde sig i en grotta. Det dröjde inte länge förrän Gud kom till honom i grottan och sade: ”Elia, vad gör du här?” (1 Kung 19:9).

Elia förklarade för Gud—som om Gud inte redan visste vad som pågick. ”Jag har verkligen varit hänförd inför HERREN, härskarornas Gud. Ty Israels barn har övergett ditt förbund, rivit ner dina altaren och dödat dina profeter. Jag är ensam kvar, och de försöker ta mitt liv! Jag är ledsen Gud, men det här är slutet.”

Gud visste förstås att det var långt ifrån över. "Elia", sade Gud, "vi har ett jobb att utföra. Gå tillbaka igen och ta vägen till Damaskus öknen och gå in och smörj Hasael till kung över Aram. Du vet bättre än att gömma dig här." Så den modfällna, skräckslagna profeten fick ett nytt uppdrag av Gud och kom fram ur grottan.

Elia var en människa precis som vi, men en människa som också förde dialog med Gud. Från hans exempel lär vi oss om tillförsikten vi kan ha i bön. Elia visar oss att när vi vet att vi ber enligt Guds vilja, och vi lyssnar till hans röst, kan vi höra Honom tala till oss, och vi kommer att få se hans önskningar uppfylla.

Att lära sig höra Guds röst

Elia kunde handla med förtroende därför att han visste vems röst han lyssnade till. Han visste att Gud hade talat till honom. Precis som Elia, måste vi lära oss vara lyhörda till Guds röst. Jag är övertygad om att Gud talar till var och en av oss hela tiden. Men vi känner inte alltid igen hans röst. Vi viftar bort det vi hör, som våra egna tankar. "Det är bara någonting som jag själv tänker." Å, vad mycket vi går miste om när vi ignorerar Guds röst!

I en sådan kaotisk värld som den här, där alla är så upptagna, är det lätt att missa Guds röst. Våra hjärnor kan så lätt bli distraherade av ljud, som överröstar Guds röst. Detta är något vi måste ta avstånd ifrån. Vi måste träna våra sinnen att känna igen Guds röst mitt bland ljud och förvirring.

Hur kan vi träna oss själva att känna igen Guds röst? Först måste vi förstå att Gud redan har talat till oss alla. Gud har talat genom sitt Ord. Vi kan höra hans röst genom orden i Bibeln.

I Hebreerbrevet läser vi: "Sedan Gud i forna tider många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har Han nu i den sista tiden talat till oss genom sin Son." (Heb 1:1-2).

Bibeln förkunnar att Gud har talat till oss! Bibeln är Guds Ord till oss. Han har talat, och Han vill fortsätta att tala till dig genom sitt Ord.

Hur gör Han det? En vanlig erfarenhet är när du läser ett familjärt stycke i Bibeln och plötsligt får en helt ny förståelse för det. Det kan vara en vers du har läst dussintals, eller hundratals gånger förut, men plötsligt öppnas dina ögon till något du aldrig sett förut. Det är som om sanningen blir förstorad för dig.

Öva dig att bli mottaglig för dessa stunder. Och inse att när förståelse och inspiration kommer till dig, är det Gud som talar. Desto mer du läser Guds Ord och lyssnar till hans röst, desto oftare kommer du att uppleva dessa stunder.

Nyligen hade jag en av dessa underbara stunder medan jag förberedde ett budskap. Jag var i ett stycke som jag hade studerat många gånger förut och kände till väl. Men när jag började läsa öppnade den helige Ande mina ögon och började tala till mig genom dessa verser. Han gav mig ny inblick och förståelse. Det är alltid otroligt spännande när Gud talar till dig genom sitt Ord.

George Muller var en man känd för sin Gudstro. Han tillbringade många år att starta barnhem i England, som var underhållna enbart genom hans extraordinära tro. Många gånger fanns det

ingen mat för frukost, men han ledde barnen i bön och tacksägelse för frukosten i alla fall, fast han visste att det inte fanns någonting i köket.

Och det slog aldrig fel, Gud välsignade alltid. En dag knackade det på dörren och en karl sade något liknade detta: "Jag har en hästdragen mjökvagn här ute, och ett hjul är trasigt. Jag kan inte leverera mjölken i tid, och den kommer att surna. Ni kanske kan använda den." Sedan bar han in mjölken till de väntande barnen. Och sedan kom någon annan med någonting annat de behövde.

De var så denna Gudsman levde sitt liv. Hur visste han att Herren skulle sörja för deras behov? Han kände helt enkelt sin Herre.

När man hör om en sådan man, vill man ofta höra om hans personliga andaktsliv. Så de frågade George Muller hur många kapitel i Bibeln han läste per dag. Hans svar förvånade dem. Han sade: "Jag läser bara tills Gud talar till mig! När Gud talar till mig, stannar jag upp och mediterar på det. Gud kanske talar till mig redan efter den första versen" sade han. "Och det blir min vers för den dagen. Ibland kan jag läsa så mycket som tio kapitel innan Gud talar till mig. Men jag läser tills Gud talar till mig."

Det är ett bra föredöme! Varför inte göra som George Muller, och läsa tills Gud talar till dig?

Starta i 1 Moseboken och börja läsa igenom Bibeln. Läs varje morgon tills Gud talar till dig. När Gud talar till dig, stryk under den versen, eller skriv ned den, och bär den med dig under dagen. Meditera på den. Repetera den om och om igen som en ko som idisslar. Tänk på versen Gud gav dig, och begrunda den, tills den ger näring till ditt hjärta, och blir en del av ditt liv.

Tre enkla sätt att höra Guds röst

Om vi vill ha ett starkt, effektivt böneliv, börjar det med att lyssna till Guds röst. Vi kan lära oss att höra Honom genom att tillämpa dessa tre enkla steg.

1. Läs med förväntan

När jag är engagerad i vad jag kallar, "en vidsträckt läsning av Guds ord", har jag ofta en penna och en linjal i handen, därför att jag väntar mig att Gud skall tala till mig genom sitt Ord. Därför att jag väntar mig att Han skall tala, gör Han det. Så om jag har pennan och linjalen till hands, kan jag stryka under det Han sade på den dagen och i det ögonblicket.

Innan du börjar läsa, hitta ett ställe där det är tyst och du kan vara ensam utan att bli störd. Det är så lätt att bli distraherad. Det är viktigt att du kan fokusera din uppmärksamhet på Gud. När du läser, ta till en vana att be de löften du hittar i Guds ord.

Till exempel, låt oss säga att du läser i Ordspråksboken och kommer till kapitel 3, verserna 5 och 6. Medan du läser, be verserna tillbaka till Gud. "Herre, jag vill förtrösta på dig av hela mitt hjärta. Hjälp mig att förlita mig helt på dig. Hjälp mig att inte göra några beslut utan dig. Låt mig inte förlita mig på mina egna tankar eller mitt eget förstånd. Låt mig tillfråga dig i alla mina beslut, och vänta på vad du har att säga." När du sedan läser löftet i vers 6, kan du be det tillbaka till Gud också. "Herre, jag ser att när jag gör det—när jag sätter Gud först i allt jag gör—lovar du att göra mina stigar jämna. Det är vad jag vill, Herre. Jag behöver din vägledning.

Ditt böneliv kommer att bli väldigt förändrat när du grundar det på Guds Ord. Gud använder ofta en speciell vers för att adressera ett speciellt problem, eller situation du har bett om. Alla svar du behöver finns i Guds Ord. På dessa sidor, förkunnar Gud vad Han kommer att göra för dig. Han ger sina löften. Sedan står du, som Elia, stadigt på dessa löften.

Jag vill starkt föreslå att du innan du öppnar ett Bibellexikon eller någon annan källa, läser Bibeln först. Jag är tacksam att jag har tillgång till dem, och för de som har skrivit dem. Jag är glad att de lärda har skrivit ned sina tankar och förståelse om vissa Bibelstycken—de är ofta till stor hjälp. Men innan jag läser vad Gud har sagt till någon annan, vill jag ge Honom en chans att tala till mig. Så det är endast efter att jag har studerat ett Bibelstycke själv och gett Gud en chans att tala till mig personligen, som jag läser Bibelkommentarer över det särskilda stycket. Efter att jag har lyssnat på vad Gud har att säga till mig, tittar jag på vad Gud har sagt till andra.

2. Läs bedjande

Guds sanningar är inte alltid avslöjade till det skarpa sinnet, men till det andefyllda.

Det finns de som tror att det enda sättet de riktigt kan förstå det som står i Bibeln, är genom att kunna förstå grekiska och hebreiska, Bibelns original språk. Det är definitivt värdefullt att studera det grekiska och det hebreiska språket. Jag använder A.T. Robertsons Grammatik över det Nya Testamentet och Joseph Thayers grekisk-engelska Lexikon, och andra hjälpmedel. Det hjälper verkligen att förstå ordens bakgrund och deras ursprungliga betydelse. Men vi måste vara försiktiga så vi inte genom det vi lär oss, också blir självbelåtna. Det är lätt att börja tänka: "Det är så underbart att jag har grekiska språkkunskaper! Jag har upptäckt så många guldklimpar! Det är synd att inte fler människor kan det grekiska språket bättre."

Sanningen är att det inte är lika viktigt att veta vad Gud sade på ett annat språk en gång för länge sedan, som det är att höra vad Han säger till ditt hjärta nu idag.

För många år sedan fanns det en kvinna i min församling som inte hade gått i skolan längre än till sjätte klass. Hon kom ofta fram till mig på söndag morgon och sade saker som: "Pastor Smith, jag läste i Galaterbrevet den här veckan och såg någonting intressant..." och hon började förklara vad hon hade läst, och det visade sig vara samma guldklimp som jag trodde jag hade hittat bara för att jag förstod grekiska.

"Herre, det är inte rättvist!" tänkte jag. "Hon har inte behövt studerat grekiska i timmar, du bara gav henne den insikten och förståelsen."

Det är inte till det skarpa sinnet Gud talar—det är till det andefyllda. Du behöver inte kunna hebreiska. Du behöver inte kunna grekiska. Du behöver inte kunna grammatik, tempus, eller de olika nyanserna till ett speciellt ord. Gud kan tala till dig genom sin Ande. Han kan ge dig förståelse och inblick till sitt Ord och sin sanning. Läs med bedjande och låt Guds Ande visa dig Hans sanning.

3. Läs med eftertanke

När du läser Bibeln, ögna inte bara över den som om det vore en novel. Detta är Guds Ord—de är de exakta orden och tankarna från universums Skapare. Ta tid till att absorbera Bibelns sanningar. Meditera på verserna du läser. När du känner att Gud talar till dig—svara Honom. Gör vad Han ber dig om. Lydighet förstärker din gemenskap med Gud! När du läser, och Han

talar, och du lyder, kommer ditt böneliv att fördjupas. Det förblir inte längre en ensidig konversation, utan en levande dialog.

Kapitel 3

Striden

Det är genom bönen som Gud utför sin vilja på jorden. Som vi redan har diskuterat är bön ett sätt att lovprisa Gud, att be för andra, att lägga fram våra egna behov, och få styrka och vishet. Men det finns en annan sida av bön som är viktig för den troende, och som fodrar en djupare diskussion. Bön är ett vapen. När vi ber för andra, går vi in i en strid.

Den värld vi kan se med våra ögon, är inte den enda värld som existerar. Den andliga världen som är osynlig för våra ögon är indelad i två kategorier: Guds goda styrkor, och Satans onda styrkor. Mellan dessa två pågår en ständig strid för människors själar. I den stund vi ber för en annan människa, kommer vi rakt in i stridens hetta. Andlig krigsföring sker på knäna.

När vi ber i Anden, blir denna sortens bön en riktig kamp, därför att vi är engagerade i en strid mot mörkrets och helvetets krafter. Du börjar förstå vad Paulus menade när han sade att Epafras kämpade i sina böner. Genom bön kan du avancera med ett vapen att krossa de fästen fienden har i enskilda liv och lösa dem från fiendens kraft.

Eftersom bön drar dig rakt in i hjärtat av striden, en strid mot onda andar, bör du förbereda dig först. Ingen soldat går ut i strid utan sina vapen.

Klädd för strid

Aposteln Paulus sade: "Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot onskans andemakter i himlarna" (Ef 6:12).

Detta är inte likt någon strid här på jorden. Detta är en strid i andevärlden. Och Paulus säger att vi måste klä oss därefter, så vi är beredda. "Tag därför på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot på den onda dagen och behålla fältet, sedan ni fullgjort allt. Stå alltså fasta, spänn på er sanningen som bälte kring era höfter och kläd er i rättfärdighetens pansar och sätt som skor på era fötter den beredskap som fridens evangelium ger. Tag dessutom trons sköld. Med den kan ni släcka den ondes alla brinnande pilar. Tag frälsningens hjälm och Andens svärd som är Guds Ord. Gör detta under ständig åkallan och bön och bed alltid i Anden. Vaka därför och håll ut för alla de heliga" (Ef 6:13-18).

På grund av att vi inte strider i ett fysiskt krig, kan vår vapenrustning inte vara fysisk—den måste vara andlig. Och det gäller också våra vapen.

Vapnen

Ibland har de kristna konstiga idéer vad det gäller stridsföring. Vi har fått så många starka alternativ—bön, Guds Ord, fasta—men ändå väljer vi att lita på andra vapen för att nå människor omkring oss. Jag tänker på kvinnan som brukade lägga traktater i sin mans smörgåsar, och hoppades att han skulle läsa dem och därigenom "fatta" sanningen. Andra hoppas att om de lämnar kristna tidningar och böcker framme på bordet, kommer deras familjemedlemmar att ta upp dem och läsa dem och på det sättet bli omvända. Vi hittar på alla möjliga sätt och metoder, och tror att vi kan göra andliga verk genom fysiska metoder. Men de vapen vi strider med är inte svaga utan har makt inför Gud att bryta ner fästen (2 Kor 10:4).

Guds Ord

Ett av de första vapnen i vår strid är Guds Ord. Biblen förkunnar: "Ty Guds Ord är levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd" (Hebr 4:12). När Paulus pratar om vår andliga krigsrustning i Ef 6:17, uppmanar han oss att ta Andens svärd, vilket är Guds Ord." Guds Ord är ett kraftfullt vapen mot fiendens attacker. Jesus använde det varje gång Satan frestade Honom. Men Han svarade och sade: "Det står skrivet: Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun" Matt 4:4).

David förstod kraften av Guds Ord när han skrev: "Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta för att jag inte skall synda mot dig" (Ps 119:11). Om du läser det, mediterar på det, och litar på det, blir Guds Ord ett kraftfullt vapen i ditt liv, mot de frestelser fienden ställer framför dig. Ett gammalt ordspråk säger: "Denna Bok håller dig borta från synd, och synd håller dig borta från denna Bok." Stå emot distraktion som börjar när du sätter dig ned för att studera Guds Ord. Prioritera Bibelläsningen i ditt liv. Lär dig verser utantill. Låt kraften av Guds Ord verka i ditt liv—låt det hålla dig borta från synd, och lösa andra från slaveri.

Bön

Som vi har diskuterat genom hela denna bok, är bön ett starkt vapen Gud har placerat i vår andliga arsenal. Fler krig vinnas genom bön än något annat medel. Eftersom vi vet det, tycker jag det är konstigt att folk ofta använder bön som en sista utväg. Efter att de har provat allting annat de kan tänka sig, och ingenting har fungerat, säger de: "Jag antar att det är bäst att vi ber. Saker och ting är verkligen desperata."

Människor kommer ofta in för rådgivning och lägger fram alla sina problem. "Jag provade det här och jag provade det där", säger de. Till slut frågar jag:

"Har du provat att be?" Nää, det har jag inte, svarar de, "Jag tänkte först komma hit."

Varför gör vi det? Gud har gett oss detta starka bönevapen och vi använder det inte. Det är bra att söka hjälp av troende du litar på, men genom bön, kan vi få hjälp direkt från Gud själv.

Bön är ett enormt vapen. Och det är tillgängligt för alla. Du behöver inte vara en andlig jätte för att gå ut i slagfältet—Gud har gjort bön tillgängligt för även den svagaste av sina barn.

Fasta

Ingen diskussion om andliga vapen skulle vara komplett utan att nämna fasta. I Matteus 17, läser vi om hur en far, som var ifrån sig av oro över sin son, kom fram till Jesus och föll på knä och bad Herren om nåd för sin son som hade epilepsi och hade svåra plågor. När mannen talade om för Jesus att han hade tagit sin son till lärjungarna, men att de inte kunnat bota honom, talade Jesus strängt till den onde anden, och den lämnade honom. Sedan undervisade Jesus lärjungarna om vapnen de behövde för en sådan strid. Först sade Jesus att deras tro inte var tillräckligt stark, och sedan sade Han: "Detta slag går endast ut genom bön och fasta" (Matt 17:21).

Varför är fasta så kraftfullt? Jag tror att svaret är tvåfaldigt. För det första gör fastan köttet svagt. Det är bra, för köttet gör inget annat än att strida mot vår ande. Köttet är hemfallen åt otro, speciellt när det ser fiendens verk. Det var kanske därför lärjungarna inte kunde bota pojken med epilepsi—de var överväldigade av tvivel.

För det andra, fasta stärker vår ande. Varje gång köttet blir svagare i striden mellan kött och ande, blir anden automatiskt starkare. När tvivel försvinner, ökar tron. Som Jesus sade i detta stycke i Matteusevangeliet: "Om ni har tro, bara som ett senapskorn, skall ni säga till detta berg: Flytta dig bort, och det kommer att flytta sig. Ingenting skall vara omöjligt för er" (Matt 17:20).

Finns det någon människa i ditt liv som du ber för, som är i ett sådant mörker att det verkar hopplöst? Då behöver du den sortens tro som kan flytta berg. I den situationen kommer fasta att bygga upp din tro och stärka dina böner.

Ett annat ord angående de vapen Gud har gett oss: Det verkar som om vi kristna tillbringar alldeles för mycket tid till att försvara våra vapen istället för att använda dem. Till exempel, när folk börjar argumentera mot Bibeln, börjar vi försvara den. Bibeln är ett skarpt vapen, ett skarpt tveeggat svärd. Försvara det inte bara—använd det! Om du är i en duell, säger du inte: "Det är bäst att du aktar dig—det här svärdet har det skarpaste stålet i stan. Det har slipats till en jätteskarp egg." Du försvarar inte ditt svärd. Du använder ditt svärd!

På samma sätt pratar vi alltid om vårt bönevapen. Prata inte om bön—be. Använd vapnen Gud har gett dig, och triumfera över fienden!

Detta bör repeteras om och om igen: "De vapen vi strider med är inte svaga utan har makt inför Gud att bryta ned fästen." Å, om vi ändå kunde komma ihåg det, och använda de vapen Gud har gett oss! Gud har gett oss sin vapenrustning som skydd: Sitt Ord som vårt svärd för både anfall och försvarsstrid; fasta, genom vilket vi säger nej till köttet och stärker vår ande; och bön genom vilken vi kan bryta ner fiendens fästen.

Med denna rustning är vi beredda för strid.

Redo?

När du en gång är utrustad och iklädd din andliga vapenrustning, stå då inte bara där—ge dig ut i striden! Men, hur attackerar man en osynlig fiende?

Bön är vårt bästa vapen mot Satans styrkor och mörka makter, och i spetsen för detta krig står våra böner. "Gör detta under ständig åkallan och bön och bed alltid i Anden. Vaka därför och håll ut i bön för alla de heliga" (Ef 6:18). När du en gång är redo för strid—är det dags att ge dig ut!

Striden

Fastän osynlig till våra mänskliga ögon, är den andliga världen lika verklig som den materiella. I den andliga världen, krigar två motsatta krafter mot varandra. En kraft är utgjord av änglar som lyder Gud och som tjänar hans kungadöme av liv och ljus. På andra sidan finns andar som har satt sig upp mot Gud och som tjänar Satans kungadöme av död och mörker. Det intressanta är, fast vi inte kan se dessa motsatta krafter, och inte tänker på dem ofta, är den största delen av deras sammanstötningar här på vår planet. Du och jag befinner oss mitt i denna strid över kontrollen av våra egna liv. Eftersom dessa ande-krafter strider över dig, hamnar du ofta mitt i den sammandrabbningen.

Dessa ande-makter strider över alla människors själar, men de strider också för varje individ. Striden pågår ständigt. Och de två som strider över oss använder sig av väldigt olika metoder.

Satan försöker att vinna världen genom bedrägeri och manipulering. I sitt försök att dra oss iväg från Gud, använder Satan våld om det blir nödvändigt. Jesus Kristus har också en metod för att vinna världen, men det är inte med våld. Jesus försöker dra människor till sig själv och till sitt kungadöme genom kärlek.

Satan försöker övertyga oss att ge efter till den naturliga tendensen av penningbegär och att bara leva för vår eget nöje. Gud vill mjuka upp våra hjärtan gentemot andra omkring oss, så vi kan räcka ut en hand i kärlek för att hjälpa, stärka, och välsigna de som har fallit.

Satans metod är frestande. Det är mycket enklare att stänga våra hjärtan och sinnen till de behövande runt omkring oss, och bara bry oss om vad vi själva vill, och leva ett totalt självcentrerat liv. Ibland är vi frestade att säga till de som behöver hjälp: "Jag har jobbat hårt för vad jag har! Du kan också jobba hårt för dina egna behov. Vad som är mitt, är mitt och jag är inte villig att dela med mig eller ge bort det. Om du vill ha något, gå och förtjäna det själv."

Men därför att jag tillhör Gud, talar hans helige Ande alltid till mig, och säger: "Ser du inte hur välsignad du är? Du har tillräckligt. Dela med dig av det du har! Se dig omkring och se alla behov. Visa lite medlidande. Var som min Son."

Aposteln Paulus skrev i Gal 5:17: "Ty köttet söker det som är emot Anden och Anden söker det som är emot köttet. De två strider mot varandra för att hindra er att göra det ni vill." Kampen mellan köttet och Anden tar aldrig slut. Satan sätter enormt våld och press på människor för att behålla dem fångna i sitt läger. Jesus strävar genom vänlighet och kärlek efter att övertyga människor att ge sina liv till Honom. Så länge vi lever i dessa köttsliga kroppar, kommer vi att vara mitt i striden. Vad det hela rör sig om i vårt liv är detta: Vem skall regera över mitt liv? Satan eller Jesus? Penningbegär eller kärlek?

Medan jag befinner mig i denna strid, är bön den avgörande faktorn för seger. Det vet Satan och det är därför det är så svårt att be.

Har du lagt märke till att när du går ned på knä för att be, ringer dörrklockan eller telefonen, eller något annat stör dig? Om det verkar som det nästan finns en demonisk sammankoppling mellan stället du knäböjer på och telefon—är det därför att det finns det. Telefonen är en distraktion. Personen utanför dörren—åtminstone i det ögonblicket, är en distraktion. Vad än det är som drar dig bort från bön, är en distraktion. Satan gör absolut vad som helst för att hindra dig från att be, för han vet bönen har kraft att besegra honom. Därför koncentrerar han sina resurser på att avväpna dig.

När man inser hur kraftfull bön är, förstår man varför Satan försöker stoppa oss från att använda det vapnet. Han är livrädd för bön, för han vet att det är den avgörande faktorn i striden. När du stannar upp och ber, är det precis som om du har dragit ut ett enormt svärd och börjat svänga det. Han har ingenting att bemöta det med. Så han provar allt för att hålla svärdet borta från dina händer.

Det vansinniga är att Satan vet att han strider en kamp som han kommer att förlora.

Krigets historia

Det är inte vanligt att man vet resultatet av ett krig medan det fortfarande pågår, men i denna strid mellan Satan och Gud vet vi redan resultatet. Detta krig har redan skett och segern är avgjord. För två tusen år sedan, möttes de två tävlande öga mot öga, och en av dem gick iväg

med segerpokalen medan den andra slank iväg besegrad. Kampen pågick vid korset, det var där Kristus besegrade fienden. Även fast Jesus fullkomligt besegrade fienden, vägrar förloraren att ge upp. Ända sedan dess har han med våld försökt att hålla fast det som rätterligen inte är hans.

I Kolosserbrevet 2:14-15, talar Paulus om denna strid, och om Jesus seger på korset: "och strukit ut det skuldebrev som med sina krav vittnade mot oss. Det har Han tagit bort genom att spika fast det på korset. Han har klätt av våldena och makterna och förevisat dem offentligt, när Han på korset triumferade över dem."

Världen tillhörde från början Gud, Han skapade den. Gud formade jorden, skapade människan, och placerade henne på den. När Han gjorde det, gav Han jorden till människan för hennes glädje. Gud sade: "Var fruksamma och föröka er och uppfyll jorden! Lägga den under er och råd över fiskarna i havet, över fåglarna i himlen och över alla djur som rör sig på jorden" (1 Mos 1:28). "Allt tillhör er", sade Han till dem. "Ha glädje av den."

Men Satan kom in i Lustgården, och med lögn, falskhet, och list, lurade han människan, och världen kom under Satans makt och aktoritet. Han blev världens prins och världen blev hans kungadöme. När du ser dig om i världen idag, ser du inte den orörda skönhet som Gud skapade Lustgården att vara, inte heller ser du världen som Gud menade att den skulle vara. Gud skapade inte människan för penningbegär eller för att strida med varandra. Guds plan var att de skulle leva i kärlek och harmoni och i fred med varandra. Men världen gjorde uppror mot Gud, och förbliver nu i sin trotsighet.

Gud sände sin Son, Jesus Kristus, för att köpa tillbaka världen åt sig själv. Jesus sade: "Ty Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat" (Luk 19:10). Syftet med att Kristus kom var att världen skulle komma tillbaka under Guds myndighet. Jesus talade ofta till sina lärjungar om Guds kungarike och allt det underbara vi alla kommer att få se när Guds rike kommer, då Gud återigen råder över jorden. Satan visste mycket väl varför Jesus kom till jorden och det var därför striden mellan Satan och Jesus började tidigt, redan när Jesus var ung, mindre än två år gammal—och därför försökte Satan ständigt förgöra Jesus.

Satan försökte först stoppa Guds plan genom att inspirera Herodes hjärta att utge ett fruktansvärt påbud. Herodes befallde att alla spädbarn två år och under skulle dödas. Hade inte Herrens ängel varnat Josef att ta babyn och hans mamma och fly till Egypten, skulle Jesus ha dött innan Han hade fått en chans att frälsa världen.

Senare, efter Johannes hade döpt Jesus, gick Jesus ut i öknen, där Satan kom för att fresta honom. Satan tog med Jesus upp på ett mycket högt berg och visade honom alla riken i världen och deras härlighet. Och Satan sade: "Allt detta skall jag ge dig, om du faller ner och tillber mig" (Matt 4:9).

Satan erbjöd Jesus en kompromiss—men det var en lögn, en del av hans onskfulla plan. Om Jesus hade fallit ner och tillbett honom, skulle Jesus ha varit tvungen att underkasta sig honom och världen skulle ha förblivit i Satans händer. Alltihop var bara ett listigt knep. Så Satan ljög och sade: "Här är en kompromiss. Jag har ett förslag, du behöver inte gå Guds väg. Jag kommer på en gång att ge dig vad du vill ha. Du behöver inte gå till korset. Du behöver inte gå den där plågsamma vägen. Du kan genast bli förverkligad. Knäböj och lovpris mig. Följ mig." Han försökte fresta Jesus att vända sig bort från Guds plan och följa honom. Satan säger samma sak till människor idag. "Du vill väl inte förneka dig själv? Viskar han när vi blir frestade. Du skall inte behöva ta upp ett kors! Varför inte bara följa mig? Jag kommer omedelbart ge dig

vad du vill ha. Du kan ha alla de nöjen och den spänningen du vill ha. Jag skall ge dig det, bara du följer mig.”

När Jesus fick det erbjudandet, vann Han den delen av kampen. Han stod emot Satans frestelser. Han gick till Nasaret. Han stod i synagogan. Han läste profetierna om Messias, och sade: ”I dag har detta skriftställe gått i uppfyllelse inför er som lyssnar” (Luk 4:21).

Återigen ser vi hur Satan försökte förgöra Jesus. Satan inspirerade folkets hjärtan att med våld föra Jesus till utkanten av Nasaret, där de planerade att störta honom över kanten av en klippa. Men Jesus försvann från dem.

Senare, när Jesus var ute i en liten båt på Galileiska sjön, rörde Satan upp en storm och försökte sänka båten. Lärjungarna väckte Jesus och sade: ”Vi går under!” Så, Jesus reste sig och talade strängt till vinden och vågorna—och de lade sig och det blev lugnt (Luk 8:24).

Men Satan var inte färdig med Jesus. Därefter fyllde Satan Judas Iskariots hjärta, som visste att Stora Rådet sökte en anledning att gripa Jesus. Judas gick till översteprästen och sade: ”Om ni ger mig trettio siklar silver, skall jag visa er var Han är. Jag vet var Han ber.” Och Judas Iskariot ledde översteprästens soldater till Getsemane, där de arresterade Jesus. De förde honom till Kajfas hus, dömde honom i en oäkta rättegång, och tog honom sedan to Pilatus.

Sedan fyllde Satan människornas hjärtan med fientlighet mot denna kärlekens man. ”Korsfäst honom!” ”Korsfäst honom!” krävde de. Och de fick som de ville. Pilatus överlämnade Jesus att korsfästas.

När Jesus hängde döende på korset, såg det ut som mörkrets makter äntligen hade vunnit. Mörker lade sig över hela landet, och det verkade som helvetets styrkor gladdes över sin stora seger.

Men tidigt den första veckodagen, när kvinnorna kom till graven för att ta hand om Jesus kropp, såg de att stenen var bortrullad. De sökte efter honom, men hans kropp var inte där—Jesus hade uppstått från de döda. Och i och med det, hade Han besekrat Satan, döden, och helvetet. Efter att Han hade visat sig för sina lärjungar, uppsteg Han återigen och sitter nu på Faderns högra sida, tills hans fiender blir hans fotstöd.

Satan försökte hindra Guds plan—men Jesus tillät inte det. Jesus besegrade Satan på korset. Istället för att korset blev en seger för Satan, blev det hans nederlag genom Jesu Kristi uppståndelse. Det är genom sin död på korset som Han återlöste den förlorade världen, och människan till Gud.

Satan vägrade emellertid att erkänna att han hade förlorat. Han fortsätter att ignorera sitt eget nederlag. Han strider idag, precis som han gjort i över två tusen år, för att hålla fast det som inte längre är hans.

Du kanske kommer ihåg berättelsen i Gamla Testamentet om Saul, Israels första kung. Saul skulle kunna ha varit en mäktig kung, men han lydde inte Guds fulla instruktioner. Och resultatet av hans olydighet blev att Guds profet, Samuel, kom till honom och sade: ”Jag skall inte vända tillbaka med dig, för du har förkastat HERRENS ord, och HERREN har också förkastat dig, så att du inte längre kan vara kung över Israel... HERREN har idag ryckt Israels kungarike från dig och gett det åt en annan, som är bättre än du” (1 Sam 15:26, 28). Samuel blev tillsagd att gå till

Jesses hus och smörja en av hans söner till kung. Han gjorde det och smörjde David till kung över Israel.

Enligt Gud, var David från den stunden den smorda kungen. Men Saul ville inte ge upp tronen. Han försökte hålla fast det som inte längre var hans, även med våld.

Det är på samma sätt i världen. Vid korset blev Satan avsatt, så världen är inte längre hans. Men han är trotsig. Han använder våld om det behövs, för att hålla fast det som inte längre tillhör honom.

Det är därför, när vi ber, vi gör anspråk på Jesu Kristi seger på korset. Genom att göra det, tar vi tillbaka område från Satan. Den underbara sanningen är, att när vi går emot Satan genom Kristi kors, måste han ge vika. Han kan inte hålla i, utan måste släppa taget. Men Satan är obeveklig. Han släpper inte greppet i första taget och bön är det enda som kan stoppa honom.

Om vi vill bryta ned Satans fästen och få honom att släppa greppet om de han har tillfångatagit, kan vi inte göra det halvhjärtat. Vi kan inte kasta pil på honom och tro att det kommer få honom att fly.

Vi måste ha en strategi.

Del II

PLANEN

Kapitel 4

Krigsplanen

Om vi vill att våra böner skall vara starka och effektiva, om vi vill att våra böner skall göra skillnad i striden som pågår runt omkring oss, så måste vi följa en krigsplan. Vi måste använda följande principer:

Låt Guds vilja bli det centrala i dina böner

Hur gör man det? Hur vet man att det är Guds vilja? Du upptäcker Guds vilja genom hans Ord. Gud har förkunnat sin vilja, sin avsikt, och sin plan i Bibeln. Använd Guds ord i dina böner. Som vi diskuterade i kapitel 2, alla svar du letar efter finner du i Bibeln. Om du studerar Guds Ord regelbundet, kommer du att upptäcka Guds vilja för ditt liv och för speciella problem som uppstår.

När du ber, uttryckt dina och andras behov, fritt till Gud. Tala om för Honom vad du ser, vad du känner, och vad din önskan är. Vänd dig sedan till Ordet och lyssna medan Gud talar till dig genom sin helige Ande. Han kommer att visa dig sin vilja och sin plan för ditt liv.

Be i Jesus namn

Efter att du har lyssnat ett tag genom att läsa hans Ord, kom då till Honom igen med en ny fokusering i bön. "Jag ser det nu Herre, i ditt Ord. Jag kan se att detta är din vilja, så jag tror, och litar på dig, i Jesu Kristi namn."

I 1 Moseboken 32, när Jakob hörde att hans bror Esau—som hade svurit att döda honom—var på väg att möta honom med fyra hundra män, fruktade Jakob naturligtvis för sitt liv. Denna rädsla drev honom till bön, och när han bad påminde han Gud om hans löfte. Han sade: "HERRE, min fader Abrahams Gud och min fader Isaks Gud, HERRE, du som sade till mig: "Vänd tillbaka till ditt land och din släkt så skall jag göra dig gott" (1 Mos 32:9). Jakobs bön var baserad på ett speciellt löfte. Han trodde på vad Gud hade sagt. Men lägg märke till hur han tilltalade Honom "HERRE, min faders Gud och min fader Isaks Gud." Jakob nalkades Gud grundat på sina förfäders relation med Gud.

Idag har vi ett annorlunda, mer intimt begrepp om Gud. Han är visserligen Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, men mer än så, Han är vår Fader. Det är enbart sant tack vare Jesus Kristus. Det är sant därför att vi har blivit adopterade in i Guds familj genom hans död och uppståndelse. Så när vi kommer till Gud, kan vi komma med frimodighet, med insikten att Han är vår Fader. Vi har frimodighet därför att vi vet att Jesus Kristus är vår förespråkare inför vår Fader. Bön skall ägnas till Fadern, i Jesu namn.

Vi har ingen rättighet att på egen hand träda fram inför Gud. Vi kan inte under några omständigheter förtjäna ett sådant privilegium själva. Det beror på att vi inte har någon del i Guds familj fränsett Jesus Kristus. "Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig" (Joh 14:6). Därför behöver vi vår Medlare.

Lyft fram dina behov till Fadern, men be i Jesu Kristi namn. Det är endast genom Kristus, du har rättighet att komma och få företräde hos Gud. När du knackar, använd namnet Jesus.

Var uthållig

Varför är det nödvändigt att vara uthållig i bön? En del säger att om du ber om samma sak mer än en gång, visar det att din tro är svag. Men Guds ord ger oss exempel på upprepade böner.

Paulus erkänner att törntaggen i hans kött störde honom till den grad att: "Tre gånger bad jag att Herren skulle ta den ifrån mig" (2 Kor 12:8).

När Jesus var i Getsemane bad Han samma bön tre gånger (Matt 26:39-44). Och Han undervisade om uthållighet i bön genom två liknelser. I den första sade Han: "att de alltid borde be utan att tröttna" (Luk 18:1). Sedan illustrerade Han det med berättelsen om en hjärtlös domare och en beslutsam änka. Änkan kom till domaren gång på gång och sade: "Ge mig rätt inför min motpart."

Domaren var en orättfärdig man som varken fruktade Gud eller människor, men änkans uthållighet gjorde att han gav efter till hennes önskan. Jesus tillade: "Skulle då inte Gud skaffa rätt åt sina utvalda, som ropar till Honom dag och natt" (Luk 18:2-8).

Ibland har människor problem med att Jesus använde en orättfärdig domare som en jämförelse med vår rättfärdiga Gud. Men liknelsen visar en enorm kontrast. Om en orättfärdig domare kan bli övertalad av en enträgen kvinna, hur mycket mer kommer då vår rättvisa och kärleksfulla Fader att ge en snabb och rättvis dom till dem som åkallar honom?

Den andra liknelsen angående uthållighet i bön handlar om en man som hörde en knackning på sin dörr vid midnatt. När han öppnade dörren såg han en av sina vänner som hade kommit för att sova över. Han ville ge honom någonting att äta innan han lade sig, men han insåg att han inte hade tillräckligt med bröd. Så han gick till sin granne och knackade på dörren, och sade: "Öppna och ge mig lite bröd! Jag har fått besök."

Grannen svarade: "Jag och min fru och barnen har redan gått och lagt oss. Kom tillbaka i morgon." Men mannen fortsatte att knacka tills han fick vad han ville ha. På grund av mannens enträgenhet, klev grannen slutligen upp och gav honom brödet (Luk 11:5-8).

Bibeln undervisar klart och tydligt om uthållighet i bön. Betyder det att våra böner övertalar Gud att göra det vi vill att han ska göra? Har Gud en nyckfull motvillighet att svara oss? Är det därför att vi är fruktansvärt envisa som Gud ger efter? Det tror jag absolut inte. Jag är övertygad om att böner inte ändrar Guds avsikter, även om du ber i dagar, även om du kommer med tårar. Gud är alldeles för kärleksfull för att ge efter till dina tårar och din uthållighet, över någonting som till slut kommer att skada dig.

Även om bön inte ändrar Guds åsikt och planer, så förändrar det någonting annat—det förändrar oss. Ofta när jag ber för en situation, talar Gud till mig. Ibland visar Han mig sin plan, vilken alltid är så mycket bättre än min. När jag ber, visar Gud mig galenskapen av vissa saker jag har insisterat på, och även krävt av Honom.

Bön ändrar inte Guds avsikter, men bön kan ändra Guds tillvägagångssätt. Jesus sade: "Er Fader vet vad ni behöver, innan ni ber Honom om det" (Matt 6:8). Dina böner informerar inte

Gud om din situation. Han vet vad du behöver innan du frågar Honom. Dina böner öppnar dörren så Gud kan göra det Han ville göra från början, men inte ville inkräkta på din fria vilja.

Hur länge ska du fortsätta att be? Du ska be tills du får ett svar—antingen ett ”ja” eller ett ”nej.” Om svaren på dina böner inte kommer medetsamma—ge inte upp! I Paulus exempel om Epafras ”brinnande kamp” i bön för kolosserna, tror jag att brinnande betyder innerligt. Jag tror inte att Epafras sade: ”Åh, Herre, välsigna kyrkan i Kolosse, i Jesus namn, amen.” I stället, väntade han inför Gud, och sökte ihärdigt efter kyrkans välfärd och förmån, och fortsatte med det dag efter dag. Vi läser i Jakobs Brev 5:16 ”Mycket mäktig och verksam är en rättfärdig människas bön.”

Ett av misstagen vi ofta gör i bön är att vi tror att striden är vunnen. Satan är orolig och har kanske släppt efter lite, men han har inte helt och hållet släppt taget. De små framgångarna vi ser, ger oss fel intryck. Vi tror att vi redan har vunnit och vi slutar strida. Ta till exempel situationen där du ber för någon som har gjort fel val, där valen kanske även är farliga. Personen i fråga börjar öppna upp lite grann, du hör honom säga: ”Åh, jag har varit en sådan idiot. Jag insåg inte att jag höll på att förstöra mitt liv. Jag skall ändra på mig. Saker och ting kommer att bli annorlunda från och med nu.” Lättad, tänker du: ”Prisa Herren! Det är nu avklarat. Den personen är okej nu.” Och du slutar att be—precis innan segern är vunnen.

I sin bok, ”Hur man får vänner och har inverkan på människor”, berättar Dale Carnegie om en Herr Darby, en förmögen försäkringsagent från östkusten, som blev indragen i guldfiebern och åkte till Colorado för att leta guld. Han hittade en verkligen rik guldåder i Klippiga bergen. När han återvände hem, övertalade han sina vänner att investera sina pengar i guldbrytning. De bildade ett bolag, köpte en hel del utrustning, och minerade denna rika guldåder i Colorado.

Samtidigt som bolaget hade betalat av alla sina skulder, tog guldådern slut. Men de gav inte upp på en gång. De fortsatte att gräva tills de skuldsatte sig igen. Slutligen bestämde sig den modfällda herr Darby att sluta grävningarna. Han stängde gruvan, åkte till Denver och sålde gruvan och all utrustning till en skrothandlare för några hundra dollar innan han återvände till östkusten.

Skrothandlaren anställde en geolog som undersökte gruvan och området omkring. Geologen kom tillbaka med sin rapport. ”Om du gräver en meter djupare än där Herr Darby slutade, kommer du att hitta samma guldåder igen.” Bara en meter till! Den skrothandlaren blev den mest förmögna gruvägaren i delstaten Colorado.

Jag undrar hur många gånger vi också slutar en meter innan segern. Vi tar de små hoppfulla tecknen om seger, och tror att kampen är vunnen. Men Satan har inte gett upp. Han har bara dragit sig tillbaka för ögonblicket, bara tillräckligt länge för att kunna komma upp med ett motanfall. Han ger inte upp så lätt. Han kommer att pröva en annan strategi för att ta tillbaka det område han har förlorat—och han kommer att göra det när du inte längre är på din vakt, för du trodde att striden var över.

Detta är en viktig princip i vår krigsföring: det vi har vunnit i bön, måste vi sedan hålla kvar genom bön i kampen mot Satans kraft. Bönens kraft är mycket starkare än Satans kraft, men vi måste använda oss av det vapnet om vi vill se riktigt och varande resultat.

Var specifik

Det är ytterligare något vi måste inse angående vår fiende: Satan kommer bara ge upp angivna områden, som du uttryckligen har bett om. Det finns ingenting fienden älskar mer än otydliga, generaliserade böner. "Åh Gud, fräls hela världen." Den sortens böner ger inte ens vår fiende en liten buckla. Men när vi ber för någon, och uttryckligen ber om den personens situation, och överlämnar honom till Jesus Kristus—då måste Satan ge upp.

"Herre, min vän John är fast i Satans grepp. Hans liv håller på att bli fördärvat. Jag står emot Satans verk i Jesu Kristi namn, och genom din seger på korset. Jag ber nu Fader, att du löser honom från Satans starka grepp som binder. Befria honom, så han kan uppleva Jesu Kristi kärlek. Herre, låt din helige Ande tala till Johns hjärta och gör slut på Satans verk som både binder och förblindar honom."

Vi måste vara tydliga i våra böner. Vi måste lägga fram varje enskilt liv, varje individ inför Gud på ett personligt sätt, område efter område, individuellt, och tydligt, för att grundligt och definitivt driva bort fienden. När vi gör det, är Satan besegrad. När vi i bön, framlägger kraften av Jesu seger på korset, har Satan inget annat val än att ge upp.

Be med tro

Bön är mycket starkare än vi kan förstå. Genom bön kan vi bryta ned fiendens fästen och befria de vi älskar från Satans grepp. Som Bibeln säger: "De vapen vi strider med är inte svaga utan har makt inför Gud att bryta ned fästen" (2 Kor 10:4).

Frågan är: "Kan jag med övertygelse be för de jag älskar? Vi vet ju att Gud inte frälser någon mot deras vilja." Det är sant. Gud frälser dig inte mot din vilja. Om du inte vill bli frälst, bekymra dig inte, Gud kommer inte att frälsa dig. Han har gett dig en fri vilja, och kommer aldrig att frälsa dig mot din vilja.

Jesus sade: "Se, jag står vid dörren och klappar på" (Upp 3:20). Jesus står vid dörren och Han knackar. Lagg märke till att Han inte bultar för att komma in. Du behöver inte oroa dig för att Han skall slå in dörren om du inte svarar. Han sade "Om någon hör min röst och öppnar dörren...." Det är vad som måste ske. Gud tvingar sig inte på ditt liv. Du måste själv öppna dörren.

Om Gud inte tvingar en person mot dess vilja, hur kan jag då be med övertygelse att Gud ska frälsa dem?

Du måste komma ihåg den otroendes tillstånd, och du måste förstå stridens karaktär. Dina otroende vänner har inte friheten att göra ett val om sin egen frälsning, därför att Satan har dem i sitt grepp.

När det gäller de som inte är frälsta—de som står i opposition mot Gud, så uppmuntrade Paulus Timoteus att i ödmjukhet tillrättvisa dem: "kanske Gud kan omvända dem, så att de kommer till insikt om sanningen och nyktrar till och blir fria från djävulens snara, där de hålls fångna, så att de gör hans vilja" (2 Tim 2:25-26) . De som är under Satans makt har inget val utan att lyda honom, och de har inget hopp om att bli fria utan Guds ingripande.

De som Satan förleder, förblindar han också. Paulus beskriver de som går förlorade som de som "den här tidsåldens gud har förblindat, så att de inte ser ljuset som strålar ut från evangeliet

om Kristi härlighet—Han som är Guds avbild” (2 Kor 4:4). Dina vänner kan inte ta emot, därför att de inte kan se sanningen. Satan har förblindat deras ögon och håller dem bundna. Därför måste dina böner vara riktade emot Satans kraft.

När du lägger fram människor inför Herren genom Jesu Kristi seger på korset, befäller du Satan att släppa greppet om deras liv. Jesus dog för att frälsa oss. Jesus segrade. Han har redan köpt vår frälsning, så Satan har en inkräktande kraft över de otroendes liv. Han har ingen rättighet till dem. När vi förstår det, kan vi kräva att han släpper sitt grepp om dem. Och det underbara är att Satan måste lyda. Han kan inte hålla taget längre.

Genom Kristus kan vi kräva att Satan befriar de vi älskar från den blindhet som har förvrängt deras tankar gentemot evangeliet och gett dem en sådan bitter syn på Jesus Kristus. Vi kan kräva att de blir befriade från det som har förblindat dem till sanningen och verkligheten om deras egna behov.

Jag kommer ihåg en man som sade till mig: “Det är otroligt, men när jag var alkoholist och drogmisbrukare, insåg jag inte vilken sörja jag hade orsakat mitt liv. Jag trodde jag var cool. Jag trodde att jag levde livet. Jag trodde att saker och ting var okej.” Han sade: “Jag var totalt blind till sanningen att jag höll på att fördärva mitt äktenskap och allt annat i mitt liv. Jag kunde helt enkelt inte se det.”

Det kan hända att du känner andra som precis som den här mannen är totalt blinda till verkligheten. Denna världens gud har förblindat dem så de inte kan se sanningen.

Genom bön kan du strida emot Satans förblindande verk, som har gjort att de inte kunnat se sanningen. Genom bön kan du öppna deras ögon och deras hjärtan så att de kan inse vilken sörja deras liv är i och att de kan se deras behov för Gud, även fast de kanske inte ens tror på Gud. Varför tror de inte? Därför att Satan har förblindat dem till sanningen.

När en person en gång har blivit befriad från Satans grepp och äntligen kan se sanningen, den rationella, förståndiga, är det logiska gensvaret att ta emot Jesus som sin Herre. Vid den punkten skulle bara en dåre förkasta Honom. Så om dina kära inte är dårar kan du fortfarande ha hopp. Du kan be för dem med tillförsikt. Jag har sett det ske om och om igen. Herren sade: ”Kom, låt oss gå tillrätta med varandra” (Jes 1:18). Det är förståndigt att ta emot den rening som Gud erbjuder. Men när deras sinnen är igenpluggade av Satans verk och kraft, kan de inte resonera sunt.

Så, vi måste be för dem runt omkring oss som lever i mörker. När vi ser en ljusglimt, måste vi fortsätta att be. Striden är inte över än. Den är bara vunnen när Satan ger upp det territorium han har hållt fast vid—det han inte längre har någon rätt till. Men han ger inte upp förrän vi kräver det, genom bön.

Ibland frågar folk mig: ”Är det rätt att be om samma sak flera gånger? Om jag har tillräckligt mycket tro, är det inte tillräckligt om jag bara ber en gång?”

Vi har redan diskuterat uthållighet i relation till Gud. Men när vi inser den inverkan bön har på Satan, inser vi på nytt behovet av uthållighet. Bön är ett anfall mot fiendens fäste, och varje bön blir en ny stöt mot hans grepp. Varje bön bryter ner motståndet han har skapat. Så, upprepade böner är nödvändiga när vi stormar mörkertets fästning, och när vi hjälper människor att komma ur mörkrets rike, så de kan komma in i det underbara ljuset av Guds kärlek i Jesus Kristus.

Så nu borde du se att du har kraften att befria dina nära och kära från Satans verk som har bundit och förblindat dem. Du har kraften att lösa dem, så de kan göra sitt eget val och hitta evangeliets underbara ljus, och Jesu kärlek för dem. Anledningen till att de fortsätter i mörker är att ingen har brytt sig om att ta upp kampen att strida för dem. Vi måste inse att vi kommer från en position av styrka och seger, därför att den striden redan är vunnit. Vi behöver bara göra anspråk på den segern—för varje liv, och varje situation.

Det är på tiden att vi börjar befria världen runt omkring oss. Satan har haft sin tid alldeles för länge. Det är dags att kyrkan slutar sjunga: "Håll fästningen", och börjar sjunga: "Storma fästningen, för Gud är med oss!" Vi måste krypa ur dikerna och börja strida. Det är dags för oss att ta ifrån Satan det område han försöker hålla fast, och frisläppa dem som är fångna—för Guds skull, för deras skull, och för världens skull.

Jag skulle vilja be för det på en gång.

Fader, vi kommer till dig, i Jesu namn, med den auktoritet och kraft som du har gett oss. Herre, vi ger dig de områden i våra liv där Satan har besegrat oss, speciellt när det gäller bön, där han hindrat oss från att utnyttja den kraft och myndighet som är vår. Vi har gett upp för tidigt, Herre. Vi har blivit övertalade att inte fortsätta att be. "Det är för mycket", säger vi, eller "Den människan kommer aldrig att ändra sig." Men vi ser nu, Herre, att när vi gör det, ger vi Satan de områden som han inte har rätt till, och vi låter honom regera. Åh Gud, uppmuntra oss till bön. Tänd en glöd i oss att be för de som går förlorade. Må vi, i Jesu namn frigöra de som är bundna och förblindade—till din ära. Amen.

Jakob varnade oss att vi skulle: "Vara Ordets görare, inte bara dess hörare" (Jak 1:22). Jag vill inte bara säga: "Är inte denna vår kraft underbar? Vad snällt av Jesus att Han vann segern för oss! Det är så underbart och spännande. Jag är verkligen tacksam." Att bara säga det räcker inte. Nej, jag vill att ni skall göra någonting också.

Be. Befria dina vänner. Se vad Gud kommer att göra. Stå emot fienden och kräv att han ger vika. Han är tvungen att göra det. Han kan inte hålla sig kvar när du kommer emot honom i segern på Kristi kors. Han måste släppa taget. Tvinga honom att lämna detta område. Börja att inför Gud göra anspråk på dina älskades vägnar. Gör dem fria. Be att Gud öppnar deras ögon, så de kan se evangeliets underbara ljus i Jesu Kristi ansikte.

Ja, vi befinner oss i ett krig—men den goda nyheten är att vår Frälsare redan har vunnit. Under tiden måste vi strida för våra älskade vänner och kräva tillbaka området Satan har tagit i besittning. Och det gör vi genom den underbara bönen kraft. Låt oss dagligen ta upp våra vapen för deras räkning.

Köttsliga medel istället för andliga medel

Trots att vi inte kan se den andliga världen, kan vi definitivt känna resultatet av striden som pågår där. Vi kanske känner oss upprörda, missmodiga, deprimerade, eller kanske även förtryckta. Men ibland säger vi bara: "Jag känner mig upprörd," eller "Jag är irriterad." Vi inser inte att det är andliga krafter som ligger bakom konflikten vi känner och därför strider vi inte med andliga medel.

En lördags morgon för många år sedan, upptäckte jag någonting väldigt intressant. När alla våra barn var yngre och fortfarande bodde hemma, var det svårt på mornarna ibland. Det verkade vara en stämning av irritation eller oro som gjorde att barnen munhuggs med varandra.

De kallade varandra elaka namn, och bråkade fram och tillbaka, tills jag till slut hoppade in och började ge order till var och en. Till en: "Okej, du går till ditt rum", och till den andra: "Du tömmer soporna, och till den tredje: "Du diskar." En efter en gick de till sina olika uppgifter, men de var fortfarande i en irriterad sinnesstämning. Medan de gick iväg, kastade de en sista gliring till varandra. Det blev en oordning i vårt hem—och naturligtvis hände det när jag försökte studera och förbereda mitt budskap för söndag morgon.

En speciell lördagsmorgon hände det något annorlunda. Jag kommer så väl ihåg det, för det resulterade i rejäl förändring i mitt liv. Medan jag läste Guds ord och var stilla inför Herren, hörde jag ungarna börja bråka igen. Samma irritation stördes upp i mig när jag hörde att namnen de kallade varandra blev mer och mer avsiktligt elaka. Ilskan reste sig inom mig, och som vanligt började jag lägga ifrån mig Bibeln för att hoppa in i striden.

Men just då talade Herren till mitt hjärta. Han sade: "Det här är en andlig strid. Ta makten över det i Anden. Sitt kvar där du är och ta myndighet över det i Jesu namn och se vad Jag kommer att göra."

Så, jag sade: "Fader, jag står i Jesu namn emot irritationen som pågår i ungarnas hjärtan. Jag ber Fader, att Du ersätter det med kärlek i deras hjärtan och frid i huset, och att Du binder fienden som försöker splittra vårt hem."

Innan jag ens hade bett färdigt, sa en av dem något roligt, och de började alla skratta. Inom några sekunder, hade hela stämningen, hela atmosfären förändrats i vårt hus. Istället för det vanliga bråket, hade attityden i huset lugnat ner sig.

Herren lärde mig något väldigt viktigt den morgonen. Han påminde mig om att det är en andlig strid, så vi måste använda andliga vapen. Köttsliga vapen fungerar helt enkelt inte i en sådan strid. Men vi försöker ofta använda köttsliga medel att hantera de andliga tvisterna.

Sorgligt nog har kyrkan ofta banat väg till feltänkande; att försöka åstadkomma andliga resultat med köttsliga medel. Det gamla tänkespråket: "Resultaten ursäktar medlen", är inte Bibliskt, och det är inte rätt. Men hur många kyrkor har inte lyssnat till den filosofin? Det är köttsligt att följa Madison Avenue teknik för att få budgeten att gå ihop. Men ändå har så många kyrkor blivit fast i den snaran. De sätter upp sin kyrkbudget, räknar ut vad de behöver på ett år, och formar sedan en kommitté, som sedan går ut i grupper av två eller tre—för att försäkra sig om att de har ett psykologisk övertag—och går och besöker varje medlem i kyrkan. De försöker uppmuntra alla att inför det kommande året avlägga ett troslofte till kyrkan: "Att göra lite mer." När en gång löftet har avlagts, blir medlemmens namn och löftesbelopp infört i datasystemet. Om personen i fråga sedan är sen med sitt bidrag, skickas ett brev automatiskt ut. "Du är sen med ditt bidrag. Vi har satt upp vår budget, baserat på att du skulle skicka in det du lovat. Och om du inte fullföljer det, och räddar kyrkan, måste vi dra in på våra evenemang."

Jag säger detta med absolut säkerhet: "Gud menade aldrig att kyrkan skulle utföra andliga verk med köttsliga medel."

Detta var anledningen till att jag lämnade samfundet jag tjänade för många år. Under en konferens i Phoenix, Arizona, stod en biskop upp och sade: "Jag vet att försöka motivera människor genom tävlingar är att använda köttsliga motiv. Men vi måste inse att majoriteten av de människor vi tjänar, är köttsliga—så därför är det nödvändigt att använda köttsliga medel. När jag hörde detta, sade jag till mig själv: "Jag kan inte. Jag vägrar. Det är inte rätt. Om majoriteten av människorna är köttsliga, då är det vår skyldighet som pastorer att leda dem in i

ett andligt förhållande med Gud, istället för att underblåsa deras köttslighet.” Från den stunden visste jag att jag inte kunde tjäna inom det samfundet.

Det är självklart så fel, när det presenteras på det sättet. Men ändå gör så många kyrkor det tragiska misstaget att använda sig av köttsliga metoder för att avancera Guds program. Problemet med det är att när du en gång börjar använda dessa köttsliga metoder, måste du fortsätta att använda dem. Om du bygger upp en församling genom marknadsföring och sensationsmakeri, kan du inte sluta med det. Du måste fortsätta för att kunna hålla kvar folksamlingen.

Det är därför så många kyrkor har problem. De har prövat varje gimmick som finns. De har utarbetat sitt program genom att driva på, genom att sträva—och nu måste de hålla tempot uppe, annars dör alltihop.

Det underbara med att se Gud arbeta och att låta Anden göra vad Han vill i kyrkan, är att när du inte strävar för att uppnå något, behöver du inte heller sträva för att uppehålla det. Det är Guds verk från början till slut. Han startade det och Han kommer att fortsätta det.

Vad som är sant för kyrkan, är också sant för dig. Det spelar ingen roll vad det gäller, vilket berg som reser sig framför dig. Du har två val. Du kan försöka att genomföra det genom köttsliga medel, eller genom andliga. Du kan använda fysiska vapen—som är köttligt begränsade—eller du kan använda de vapen som Paulus hänvisade till i Andra Korintierbrevet 10:4; vapen kraftfulla nog att bryta ned fästen—och att sända Satan och hans demoner på flykt.

Valet är klart för mig.

Bönens andliga natur

Det är svårt att strida en andlig strid när man är fånge i sin fysiska kropp. Detta tält är ett riktigt besvär i strid. Men något fantastiskt sker när man ber—våra böner tar på sig en andlig form.

Låt mig ge dig ett exempel. För inte så länge sedan var min kropp i Jerusalem, men mina tankar var i kyrkan i Costa Mesa. Söndag kväll i Israel är söndag morgon hemma. Jag hade fortfarande min klocka satt på Kalifornisk tid, så jag visste vad som pågick i kyrkan. Jag tyckte väldigt mycket om att vara i Israel, men jag måste erkänna att jag skulle vilja ha varit tillsammans med alla i kyrkan där hemma. Så jag tittade på klockan och väntade på varje gudstjänst att börja, och när de gjorde det, bad jag Guds välsignelse över de som predikade Guds Ord i min frånvaro. Jag bad också att folkets hjärtan skulle vara öppna att ta emot Guds sanning, och att Gud skulle göra ett mäktigt verk i församlingen den morgonen.

Det tog många långa timmar av obekvämlig flygresor att komma tillbaka hem med kroppen. Men min ande? Det är en annan historia. Kroppen kanske är begränsad av tid och rum, men genom bön kan vår ande befinna sig var som helst i världen. På ett ögonblick kan vi bli förenade med Gud i hans arbete.

Tänk på de andeväsen vi kallar änglar. Visste du att när du är tillsammans med din församling på söndagsmornarna, är det mer än troligt att änglar också är där? Det är sant. Bibeln säger i 1 Petrusbrevet 1:12 att änglarna önskar att få blicka in i evangeliets mysterium. De är nyfikna på de frälsta och om allt Gud har ämnat för sitt folk.

Gud har uppdrag för sina änglar överallt i hela världen, så de stannar inte på en plats hela tiden. Det är möjligt att en ängel som kommer till vår kyrka, kanske var på andra sidan vårt land eller även på andra sidan jorden—bara några minuter tidigare. De är inte begränsade av tid som vi är. Och fast vi måste gå igenom dörrarna i kyrkan för att komma in, kan änglarna komma in genom golvet, taket eller väggarna. Ingenting kan hindra en ängel. De är inte begränsade av materiella föremål.

Och det är inte våra böner heller. Precis som andevarelser, är våra böner absolut obehindrade. Genom bön kan du med kroppen befinna dig på en sida av jorden och vara andligt förenad med en människa på andra sidan världen. Du kan be att Gud välsignar dem, skyddar dem, att Gud stärker dem i den andliga striden de befinner sig i. Det är underbart. Bön är ett enormt mäktigt vapen.

Slagfältet

Bön är en andlig aktivitet som utnyttjar både vår ande och vårt sinne. Som Paulus sade i 1 Korintierbrevet 14:15: "Jag ber i anden och jag ber också med förståndet." Andra versioner säger: "Jag ber också med mitt sinne." Men här är ett problem. I sitt andra brev till korintierna, pekade Paulus ut ett problem med sinnet: " Vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Och vi gör varje tanke till en lydiga fånge hos Kristus" (2 Kor 10:5).

Slagfältet—platsen där Satan utför sitt krig mot Gud, är ditt sinne. Satan attackerar oss genom våra tankar och vår fantasi. Hans mål är att få dig in i ett andligt slaveri och nederlag, och ditt sinne är ett behändigt och effektivt verktyg som han använder för att åstadkomma det.

Det finns en lag inom metafysik som kallas visualisering. Tanken bakom visualisering är att om du vill ha någonting, behöver du bara visualisera att du redan har det. Kanske du vill ha tio miljoner kronor. De som påstår detta skulle säga till dig att föreställa dig att du redan hade tio miljoner kronor. Visualisera allt du skulle kunna äga om du hade de pengarna—den sortens bil du skulle köra, huset du skulle bo i, och kläderna du skulle köpa. Enligt metafysisk lag, planterar du din önskan i ditt undermedvetna sinne, genom visualisering. När en gång dina mål är planterade, arbetar ditt undermedvetna 24 timmar om dygnet, för att komma upp med planer och metoder genom vilka din visualisering kan bli verklighet.

Du kanske har hört om böcker som "Think and Grow Rich" (Översatt: Tänk och bli rik) by Napoleon Hill, eller "The Richest Man in Babylon" (Översatt: Den rikaste mannen i Babylon) by George Clason. Alla dessa böcker och livsåskådningar omfattar samma metafysiska åskådliggöranden. Sätt upp målet i ditt sinne och låt ditt undermedvetna arbeta på det tills det blir verklighet.

Satan älskar att använda taktiker som visualisering, därför att när vi använder den principen, blir vi deltagare med honom i hans plan att förgöra oss. Tänk på hur många äktenskap som har blivit förstörda på grund av att en person börjat fantisera om någon som inte var deras äkta make eller maka. Det börjar alltid med visualisering—ett undrande, drömmande, och föreställning om hur det skulle vara att vara i det andra förhållandet. Den visualiseringen sätter upp ett mål i det undermedvetna, vilket arbetar på det, tills det blir verklighet. Vad som verkar vara en oskyldig fantasi, leder dig in i slaveri. Låt inte Satan lura dig på detta viset. Det är väsentligt att vi lär oss att bryta ner tankebyggnader och allt som reser sig upp mot Gud, mot Guds Ord, och mot Guds vilja.

“Och gör varje tanke till en lydig fånge hos Kristus”, skrev Paulus. När Satan viskar: ”Sade Gud verkligen det? Är du säker på att Han bryr sig om dig? Skulle det verkligen vara farligt för dig om du gjorde det här?” då måste vi ta dessa tankar fångna och ge dem till Jesus Kristus. Satan kommer alltid att försöka plantera destruktiva tankar i ditt sinne. Men Gud som är mäktigare har gett oss makt genom bön, så vi kan stå emot fiendens alla knep, och strida emot honom i vårt sinnes slagfält.

Segern

Med allt prat om strider och vapen, är det bra att påminna oss om att det inte finns någon tvekan om hur detta krig kommer att sluta. Segern är redan vunnen. Kolosserbrevet 2:15 säger angående Kristus seger på korset: ”Han har avklätt väldena och makterna och förevisat dem offentligt, när Han på korset triumferade över dem.” Jesus vann en fullkomlig seger på korset. Han har besegrat fienden—en gång för alla.

Problemet är att Satan är mästare på att vara fräck. Han går in där han inte har något tillträde. Han sätter upp fästen där han inte har rätt att vara, och han blir kvar där tills han blir tvingad därifrån. Men vi kan genom Jesu namns aktoritet och genom Kristi seger på korset, gå emot varje fäste som Satan sätter upp och vi kan kräva att han försvinner. Och när vi gör det blir han tvungen att utrymma platsen. Han måste göra det därför att han inte har något val, utan måste vika sig inför den fullkomliga segern Jesus vann på korset.

Jesus är den rättmätiga Kungen över denna värld. Ordet Messias betyder ”den Smorde.” Gud har smort Jesus till Kung. Men Satan sitter på tronen och gör sitt bästa för att hålla kvar det som inte längre är hans. På grund av vad Jesus gjorde på korset, kan vi genom bön göra anspråk på det område Satan försöker roffa åt sig. Vi kan komma emot Satans kraft, när det gäller vår familj, våra barn, vår man, eller våra vänner. Genom Kristi kraft, kan vi stå emot fienden och sätta stopp för hans förblindande verk. Vi kan sätta stopp för greppet han har om dem vi älskar.

Vi har fått vapnen vi behöver för att frisläppa de som är bundna i slaveri. Det är vårt privilegium och vår skyldighet att stå upp för dem som går förlorade, att lyfta upp dem i bön och ta tillbaka området Satan har stulit bit för bit. Genom kraften Gud gett oss, kan vi, och borde vi, använda bön för att befria våra älskade.

Och må Gud hjälpa oss om vi inte gör det.

Kapitel 5

Exempel på bön

Vi har sett att avsikten med bön är att lovprisa, att be för andra, att be för oss själva, och att strida mot fienden. Vi har tittat på stridens karaktär och speciella sätt för effektiva böner, och hur viktigt det är att göra varje tanke till en lydiga fånge hos Kristus. Frågan blir då: "Hur ber vi på ett praktiskt vis?"

Gud har i Bibeln gett oss många exempel på böner, och de människor som bad dem. Utav de många exemplen, skall vi i det här kapitlet, fokusera på tre: Jesus, lärjungarna (Apg 4), och Jabes. Vi börjar med Jesus och mönsterbönen Han gav oss i Matteusevangeliet, kapitel 6— bönen, vi idag hänvisar till som "Herrens Bön."

Herrens bön

I Lukasevangeliet kapitel 11, ser vi Jesus be, som Han så ofta gjorde. Hans lärjungar var uppenbarligen i närheten och såg Honom. I första versen ser vi att en av dem gick fram till Honom och sade: "Herre, lär oss att be." Och det gjorde Han. Både i Luk, kap 11 och Matt, kap 6 får vi en redovisning av den bönen.

Fader vår

"Så skall ni be: Fader vår, som är i himlen. Helgat blive ditt namn" (Matt 6:9)

Vi ser en viktig beståndsdel för effektiv bön, redan i första raden i den bönen: en personlig gemenskap mellan människan och Gud.

Ditt förhållande till Gud visar sig ofta genom hur du tilltalar Honom. En del människor börjar sina böner med "Allsmäktige Gud", eller "Evige Gud." Människor som inte ännu känner Honom som sin Fader, tilltalar Honom ofta på ett formellt sätt. Den titeln ändras ofta från "Allsmäktige Gud" till "Himmelske Fader" när sanningen av 1 Johannes 3:1 sjunker in: "Se, vilken kärlek Fadern har skänkt oss: att vi får kallas Guds barn!"

Tänk på det! Vi kallas Guds barn. Jag kan nu komma till Honom och säga: "Fader!"

Bara genom Jesus Kristus kan vi bli söner och döttrar. De som inte har Jesus Kristus har ett avlägset förhållande till den Allsmäktige, Evige Guden. Men du kan ha ett intimt förhållande genom Jesus Kristus. Johannes sade: "Men åt alla som tog emot Honom, gav Han rätt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn" (Joh 1:12). Och Paulus höll med om det, och skrev att Gud har gett var och en av oss: "barnskapets Ande, i vilken vi ropar: "Abba! Fader!" Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn" (Rom 8:15-16). Därför att jag är hans barn, kallar jag Honon naturligtvis "Fader". Förhållandet är livsviktigt i bön.

"Vår Fader i himlen" säger först och främst, att bönen är till för barnen. Det är barnens förmån att komma till Fadern. Och det är erkännandet att Han är en kärleksfull, och omsorgsfull Fader i himlen.

Helgat blive ditt namn.

Jesus fortsätter sin förebilds-bön med lovpris: "Helgat blive ditt namn" (Matt 6:9).

Lovpris är en viktig del av bön. Psalmförfattaren sade att vi skulle: "Gå in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar med lov" (Ps 100:4).

Alltför ofta rusar vi bara in och öser ur oss våra önskemål. Berika ditt böneliv genom att lovprisa Gud först.

Komme Ditt Rike. Ske Din Vilja...

De två första önskemålen i Jesu förebildsbön är i form av förbön: "Komme ditt rike. Ske Din vilja..." (Matt 6:10).

Senare i Bergspredikan, sade Jesus: "Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra (som ni så ofta ber om) också" (Matt 6:33).

Vi grämer och oroar oss för så mycket onödigt. Det vi oroar oss för kanske i sig självt är nödvändigt, men vår oro är inte det. Därför att Gud känner till alla våra behov långt innan vi själva gör det, och Han är kapabel att ta hand om behoven för oss.

Bara några verser tidigare, klaggjorde Jesus detta. "Varför bekymrar ni er för kläder? Se på ängens liljor, hur de växer. De arbetar inte och spinner inte. Men jag säger er att inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem" (Matt 6:28-29).

Ängens blommor spinner inte ull eller bomull till trådar för kläder. Och ändå, tänk på deras skönhet! Jesus sade att inte ens Salomo, som var enormt rik och hade de bästa kläder, kunde jämföras med skönheten av Guds blommor på ängarna.

Jag undrar om Jesus gjorde en handrörelse mot ängarna när Han sade detta. I Israel är vårblommorna ett riktigt skådespel. Bergsslutningarna är täckta som av en matta i underbara färger. Men deras skönhet varar inte för evigt. Säsongen för vilda blommor varar vanligtvis bara en månad. När våren ger vika för sommaren, dör de snabbt och bergsslutningen får en brun färg. Men trots att Gud vet hur kort deras tid är, så klär Han dem ändå vackert.

Jesus använder det exemplet för att klargöra en sak. "Om nu Gud ger sådana kläder åt gräset, som idag står på ängen och i morgon kastas i ugnen, hur mycket mer skall Han då inte klä er? Så lite tro ni har! Gör er därför inga bekymmer och fråga inte: Vad skall vi äta? eller: Vad skall vi dricka? eller: Vad skall vi klä oss med? Efter allt detta söker hedningarna, men er himmelske Fader veta att ni behöver allt detta" (Matt 6:30-32).

Du behöver inte bekymra dig om detta. Du behöver inte heller oroa dig om allt det andra som fyller dina tankar; saker som: "Kommer jag att bli gift? "Vem skall jag tillbringa min framtid med?" En del av er oroar er mycket över sådant. Men om Gud känner till alla dina behov, tror du inte att Han vet om det också?" Lita på Gud. Han kommer att ta hand om dig. Som David sade: "Jag har varit ung och är nu gammal, men jag har inte sett den rättfärdige övergiven eller hans barn tigga om bröd" (Ps 37:25).

Jesus sade: "Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också. Gör er alltså inte bekymmer för morgondagen. Den skall själv bära sina bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga" (Matt 6:33-34).

Vanligtvis har vår oro att göra med vad som kommer att hända i framtiden. Vi oroar oss för morgondagen, eller nästa vecka, eller nästa månad. Vi oroar oss inte allt för mycket om idag, därför att idag är vanligtvis omhändertagen. Vad vi måste inse är att Gud redan är där. Han har redan gått före oss och tagit hand om vad än vi kommer att möta.

Jag kan inte låta bli att tänka på kvinnorna som var på väg till graven en söndags morgon för så länge sedan. Deras plan var att smörja Jesu kropp, men de visste inte att Gud redan hade gått före dem och utfört ett under. När de promenerade längst vägen, började de oro sig. "Vem skall rulla bort stenen?" Stenen som blockerade Jesus grav var för tung för dem att flytta. De oroad sig nog för detta hela vägen, och visste inte att Gud redan hade gått före dem. Mycket riktigt, när de kom fram till graven var stenen redan bortrullad—och Jesus var uppstånden.

Det är så ofta fallet med våra egna bekymmer. När vi äntligen kommer dit, existerar inte problemet längre. All denna oro visade sig vara i onödan. Så Jesus säger: "Gör er inte bekymmer för morgondagen." Ta hand om vad du har framför dig idag. Och Herren som tog hand om dig idag, kommer också att ta hand om dig i morgon. Därför att Han är trofast kommer Han också att göra det nästa vecka, och nästa månad, och nästa år.

Så om vi inte behöver bekymra oss om vad vi skall äta, eller dricka, eller ha på oss, eller vem vi skall gifta oss med, eller vad som kommer att hända i morgon eller nästa vecka eller om ett år; vad ska vi bekymra oss om? Guds rike. "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också."

När vi ber skall vår första önskan och intresse vara: "Herre, tillkomme ditt rike, ske din vilja..."

I himlen, så ock på jorden."

Låt oss be: "Herre gör slut på Satans välde här på jorden. Upprätta ditt rike Herre, i mitt hjärta och på jorden.

Giv oss idag vårt dagliga bröd.

Efter att ha prisat Gud och lyft upp hans vilja, kan vi fortsätta till våra egna behov. Motsäger det vår diskussion om mat, dryck, och kläder? Inte alls. Det är skillnad mellan att lägga fram sina behov inför Gud och att oro sig sjuk över dem.

Jesus uppmanar oss att be: "Ge oss idag vårt dagliga bröd" (Matt 6:11). Det är inget fel med personliga böner. "Jordbrukaren som arbetar hårt bör först och främst få del av skörden" (2 Tim 2:6). Faktum är att du inte kan ge till andra vad du inte själv har tagit emot. Jag kan inte vidarebefodra till andra vad jag själv inte har. Därför måste jag själv först ha upplevt Guds nåd, kärlek och kraft. Sedan, när jag har upplevt det, kan jag dela med mig till andra.

Och förlåt oss våra synder såsom vi också förlåter de som står i skuld till oss.

I vers 12, säger Jesus till oss att be: "Förlåt oss våra synder, såsom vi också förlåter de som står i skuld till oss." Två verser senare, efter det att Han har avslutat sin förebildsbön, nämner Jesus återigen temat om förlåtelse, och understryker hur viktigt det är. "Ty om ni förlåter

människorna deras överträdelser, skall er himmelske Fader också förlåta er. Men om ni inte förlåter människorna, skall inte heller er Fader förlåta era överträdelser” (Matt 6:14-15).

Detta betyder precis vad det säger—om du förlåter människor deras överträdelser, skall din himmelske Fader också förlåta dig. Men om du inte förlåter människor deras överträdelser, skall inte heller din himmelske Fader förlåta dina överträdelser.

Så enkelt är det. Förlåtelse är så viktigt för Jesus att det var ett vanligt tema i hans lära och ämbete. Det spelar stor roll för Honom att vi förstår detta viktiga budskap: Gud har förlåtit oss så mycket—vi har absolut ingen rättighet att vara bittra mot våra bröder.

Tänk på berättelsen i Matt 18 om tjänaren som var skyldig sin herre tio tusen talenter, vilket var en enorm stor summa pengar. När hans herre kallade på honom, sade tjänaren: ”Ha tålmod med mig, så skall jag betala dig alltsammans.

Då förbarmade sig tjänarens herre över honom och lät honom gå fri och efterskänkte hans skuld.

När tjänaren kom ut, träffade han en av sina medtjänare som var skyldig honom endast hundra denarer. Han sade till honom: ”Du har varit skyldig mig tillräckligt länge. Jag vill ha betalt nu.”

Hans medtjänare föll då ner och bad honom: ”Jag kan inte betala nu. Ge mig en vecka.”

Men tjänaren vars stora skuld hade blivit efterskänkt sade: ”Kasta honom i fängelse!” Och mannen blev fängslad över en 100 kronors- skuld.

När herren som hade förlåtit sin tjänare den stora skulden hörde hur han hade behandlat sin medtjänare, kallade han till sig mannen och sade: ”Hur mycket var du skyldig mig?”

”Sjuttio miljoner kronor.”

”Jag efterskänkte dig det, eller hur?”

”Ja.”

Hur kommer det sig att jag hör att du skickade din medtjänare i fängelse över en 100 kronors-skuld?”

Sedan sade herren: ”Kasta honom i fängelse tills han har betalat allt vad han var skyldig.”

Jesus gör illustrationen nästan löjlig, för att klargöra en viktig punkt. Han vill att vi skall se att i jämförelse med hur mycket vi har blivit förlåtna, vilket är en omöjlig skuld för oss att betala tillbaka—hur kan vi då låta bli att förlåta våra bröder.

Och för oss inte in i frestelse utan fräls från den onde. För ditt är riket och makten och härligheten i all evighet. Amen.

Jesus börjar sin bön med Gud, och Han slutar där Han började. Efter att ha bitt om skydd från frestelse, avslutar Han med att be: ”För ditt är riket och makten och härligheten i evighet” (Matt 6:13).

Allt tillhör Gud. Världen är hans, makten är hans och all ära och härlighet tillhör Honom. Det är inte Gud vi påminner om detta när vi ber, utan oss själva. Allt vi äger kommer från Honom och allt vi gör är endast till hans ära.

Du kan nalkas Gud i bön och ge Honom dina önskemål. Du kan öppna upp ditt hjärta till Honom och ge Honom dina innersta hemligheter. Du kan prata med din Fader och få den stryka och vägledning du behöver.

Bönen är en sådan välsignelse! Må Gud hjälpa dig att uppleva den rika, fantastiska erfarenheten av bön—inte som ett arbete, inte som en börda, inte som en plikt—utan som världens mest fantastiska förmån.

Lärjungarnas bön

I Apostlagärningarnas tredje kapitel, botade Petrus och Johannes en lam man vid tempelporten som kallades "Sköna porten." När mannen började hoppa och prisa Gud, blev det en folksamling omkring honom, ungefär fem tusen människor. När Petrus såg deras häpnad, tog han tillfället att vittna till dem. Detta gjorde ledarna, prästerna och sadduceerna upprörda. De tyckte inte om att mannen blev botad, och de tyckte inte om att Petrus upphöjde Jesu namn.

Översteprästerna kallade då fram apostlarna och började förhöra dem: "Genom vilken kraft eller i vilket namn har ni gjort detta?" (Apg 4:7).

Då uppfylldes Petrus av den helige Ande och svarade dem: "Ni folkets rådsherrar och äldste, eftersom vi i dag förhörs med anledning av en välgärning mot en sjuk man och tillfrågas hur han har blivit botad, så skall ni alla och hela Israels folk veta att den här mannen står frisk framför er i kraften av Jesu Kristi, nasarèns, namn. Honom ni korsfäste, men Gud har uppväckt Honom från de döda. Jesus är stenen som ni byggarbetare kastade bort, men som blev en hörnsten. "Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta." (Apg 4:8-12).

Underbart! Men Israels ledare såg det inte på det viset. De var rädda att Petrus frimodighet och hans budskap skulle spridas till folket, och de hotade lärjungarna med förfärliga konsekvenser om de fortsatte att predika om Jesus; och de förbjöd dem att över huvud taget tala eller undervisa i Jesu namn.

Men Petrus och Johannes svarade dem: "Döm själva om det är rätt inför Gud att lyda er och inte Gud?" Vi för vår del kan inte tiga med vad vi har sett och hört" (Apg 4:19-20).

Då hotade de dem än en gång och lät dem sedan gå. Petrus och Johannes gick genast tillbaka till kyrkan och berättade allt vad översteprästerna och de äldste hade sagt till dem. När de hörde det, bad de tillsammans till Gud: "Herre, du som har skapat himmel, jord och hav och allt som är i dem..." (Apg 4:24).

Lärjungarna hade just upplevt denna upprörande händelse, men lägg märke till att de inte började sin bön med att be om styrka—de började sin bön med att erkänna Guds härlighet. Det är precis vad vi såg i Herrens bön—Jesus började också med att förkunna Guds storhet.

Sedan erkände de att deras vedermöda inte var en nyhet för Gud. Gud visste redan om deras situation. Faktum är att Han visste om det tusen år tidigare och hade inspirerat David att skriva om det. "...som talade genom vår fader David, din tjänare: "Varför upprörs hedningarna och

varför tänker folken ut meningslösa planer? Jordens kungar träder upp, och furstarna gaddar sig samman mot Herren och hans Smorde. Ja, de gaddade sig verkligan samman i denna stad mot din helige tjänare Jesus, som Du har smort, Herodes och Pontius Pilatus tillsammans med hedningarna och Israels stammar, för att utföra vad Du i din makt och genom ditt beslut hade förutbestämt” (Apg 4:25-28).

När du har erkänt Guds makt och hans allvetenhet, då är du äntligen på rätt ställe. Du har då rätt perspektiv för att framföra din förfrågan. ”Och nu, Herre, se hur de hotar oss, och hjälp dina tjänare att frimodigt predika ditt ord, genom att Du räcker ut Din hand för att bota och låta tecken och under ske genom Din helige tjänare Jesus namn” (Apg 4:29-30).

“Herre, De försöker att tysta ner oss. De vill stoppa oss från att använda ditt namn. Men vi ber om mod. Låt dem inte stoppa ditt verk.” Jag tycker det är fint. De frågar Gud om mod att kunna fortsätta att göra just det som var upphovet till deras svårigheter.

Som svar på denna bön, hände tre saker. Först, läser vi i Apostlagärningarna 4:31, ”När de hade slutat att be, skakades platsen där de var samlade...”

Det här är en stark bön. Det påminner mig om när jag för länge sedan gick i Bibelskola och hade blivit utvald till ordförande för styrelsen. En av mina uppgifter var att leda bönemötet varje morgon innan skolan började. Efter att några elever hade bett, avslutade jag med bön och lät dem sedan gå till sina klasser.

Den här speciella kvällen, studerade vi Apostlagärningarnas fjärde kapitel, och jag var imponerad av att platsen skakades efter att de hade bett. Jag tänkte: ”Häftigt, det är verkligen böne-kraft.” Tänk dig om du ber och hela platsen skakar som resultat!

När jag nästa morgon vid böne-mötet ledde avslutningsbönen och var färdig att skicka iväg eleverna till sina klasser, började jag känna katedern skaka fram och tillbaka. I den sekunden tänkte jag: ”Häpnadsväckande! Jag läste om det här igår kväll.” Men sedan insåg jag att det bara var en av Kaliforniens jordbävningar.

Det andra Gud gjorde i gensvar till deras bön var: “de uppfylldes alla av den helige Ande.” Och för det tredje: ”de predikade frimodigt Guds ord” (Apg 4:31).

De begrundade Guds storhet. De erkännde att Gud kände till alla deras problem innan de ens skedde. De bad att få vara del av hans verk. Och Herrern svarade på deras bön.

Jabes bön

Jag är alltid intresserad av bönerna vi ser i Bibeln. Och jag är speciellt intresserad av de böner som ger resultat. Jabes bön i Gamla Testamentet är ett sådant exempel. När vi studerar hans ord, får vi en viktig inblick i hur man ska be. Jabes får oss till exempel att fråga oss själva: ”Vilken gud tjänar jag?”

Bibeln säger att när Jabes bad: “kallade han på Israels Gud” (1 Krön 4:10). Vilken gud kallar du på när du ber?

Jag har under åren träffat människor vilkas liv tydligt har varit vårdslösa, och syndiga. När vi börjar prata och de inser att jag är en pastor, säger de vanligtvis något liknande: ”Jag vet att jag inte lever som jag borde, men jag ber varje kväll. Jag somnar aldrig utan att ha bett först.”

Jag undrar alltid: Vem adresserar de egentligen i sin mekaniska bön, när de ber? "När jag somnar in Herre, skydda min själ." Vem är den sanna herren i deras liv?

"Herre" är inte ett namn, utan en titel. Människor tjänar många olika gudar, många olika herrar. Vem är herre över ditt liv? Det är viktigt att du vet vem du tilltalar i dina böner. Jesus sade: "inte alla som säger: "Herre, Herre till mig, skall komma in i himmelriket" (Matt 7:21).

Det verkade som om Israel inte kunde besluta sig för vem de skulle tjäna. De hade tjänat en mängd andra gudar. Baal, Molek, och astarterna var några av dem. Till slut sade Gud till Jeremia att han inte längre skulle lyssna på Israels barn, när de ropade till honom. Han sade till Jeremia att säga till folket att de inte skulle ropa till honom när olyckor kom, men skulle istället "gå bort och ropa till de gudar de tänkte rökelse åt" (Jer 11:12). Låt de ropa till de gudar de brukar tända rökelse åt.

Det är tragiskt när den dagen kommer då Gud säger: "Jag har fått nog! Ni har lovprisat och tjänat allt annat utom mig. Den enda gången jag hör från er, är när ni har problem. Ropa istället till de gudar ni hellre tjänar."

Det är inte många som tjänar gudar med namnet Baal, astarterna, eller Mammon idag. Istället dyrkar de gudar med sofistikerade namn-namn som "intellekt" eller "nöjen" eller "makt" eller "pengar". De inser nog inte att de har valt en gud att tjäna, men det är exakt vad de har gjort. Det du älskar högst, det är din Gud.

En del människor kan inte acceptera begreppet om en allenarådande varelse, därför att de inte kan förstå det. De accepterar bara det som de kan förstå. Kunskap är deras mål. Att veta, att förstå, är den högsta prestationen. På så vis är intellektet deras gud.

Vissa människor ägnar hela sina liv jagande efter kärlek och romans. De tror att kärlek är det yttersta målet i livet. Ibland indentifierar de sig själva på det sättet—"Jag är en älskare!" Om du frågar dem: "Vem är din gud?", kommer de antagligen inte att svara: "Jag tjänar Venus, kärleksgudinnan." Men det är precis vad de gör. Och när problem uppstår och de känner behov av att ropa ut till gud, kan de lika gärna ropa: "Åh, Venus, rädda mig! För det är den guden de tjänar.

Andra tjänar nöjen och vällust. De lever och arbetar hela veckan med en tanke: helgen. "På fredag tar vi husvagnen och båten och kör upp till sjön. Vi kommer att ha jätteroligt!" De planerar och gör sig beredda hela veckan för att tjäna sin gud: nöjen. Men om du frågar dem vad deras gud heter, skulle de inte ens tänka sig att säga: "Molek. Jag tjänar nöjes-guden." Men i verkligheten har de valt att tjäna den gamla, forntida guden.

Och låt oss inte glömma bort de som älskar pengar, och all den makt och ägodelar pengar kan köpa. Dessa människor planerar alltid på hur de kan gå till väga för att tjäna mer pengar så de kan skaffa sig mer ägodelar. Deras hjärnor analyserar alltid hur de ska kunna skära ner, öka, och investera här och där. De tar ett extra jobb. De läser om pengar, tänker på pengar, drömmer om pengar. Gissa vem deras gud är—pengar. I forntida termer är denna gud, Mammon. När dessa människor står inför problem de inte kan köpa sig fria ur, ropar de: "Åh, Gud hjälp mig!" Men deras gud, Mammon, kan inte höra dem.

Glöm aldrig bort att möjligheten att dina böner blir besvarade beror helt och hållet på vem du ber till. Du kanske kommer till mig och ber: "Chuck, jag behöver en miljon kronor. Jag är desperat. Om jag inte får tag på en miljon kronor, vet jag inte vad jag skall göra!"

Du kan vädja till mig i en hel vecka, två veckor, eller två år—men du har aldrig en chans att få det av mig. Jag har inte så mycket. Du ber någon som inte har varken makt eller möjlighet att svara.

Baals profeter ropade till honom hela morgonen, att sända eld till deras altare, men de fick aldrig något svar. Det beror på att Baal är en maktlös gud. Han kan inte svara. Och det kan inte heller intellektens gud, eller kärlekens gud, eller nöjets gud, eller rikedomens gud.

När det verkligen gäller, kan dessa gudar inte producera någonting alls. Men när jag åkallar Jehovah, Israels Gud, då vet jag att Han kan göra så mycket mer än vad jag ens kan be om eller tänka mig. Han kan möta alla mina behov, när jag åkallar Honom. "En miljon kronor?" frågar Han. "Är det allt?"

Åh, vad tomt ditt liv är när du tjänar en opersonlig och maktlös gud. Jag har stått bredvid många sådana människor i deras svåra stunder. När deras barn ligger i en sjukhussäng och doktorn kommer ut ur operationsrummet och skakar på huvudet, då säger deras ögon till mig: "Gör någonting pastor!" Deras gud är tyst när de behöver honom som mest.

Men när du tjänar Jehovah, finns Han där när du ropar. Han kan hjälpa dig när du behöver det.

Jabes böner

Jabes visste vem han tjänade. När han ropade: "Åh, Gud!" slängde han bara inte ut en titel i luften. Jabes kallade på Israels Gud, och sade: "O, att du ville välsigna mig" (1 Krön 4:10). Jabes skämdes inte för att säga: "Välsigna mig." Jag skäms inte heller för att be Gud välsigna mig. Jag vill ta emot varje välsignelse Gud vill ge mig. Om jag ska kunna vara en välsignelse till andra, måste jag först själv ha tagit emot Guds välsignelser.

Lägg nu märke till välsignelsen Jabes bad om i denna enkla lilla bön, som vi hittar i 1 Krönikerboken 4:10.

Hans andra begäran var: "Utvidga mitt område." Även fast Israeliterna hade gått in i Löfteslandet, var fortfarande mycket av landet i händerna på deras fiender. Gud hade lovat dem hela landet, men de hade inte intagit hela Guds löfte. Därför bad Jabes: "Herre, utvidga mitt område", eller egentligen: "Hjälp mig att inta allt du har gett mig."

Jag ber det för mitt eget liv. Jag ber: "Herre, hjälp mig att inta allt du har gett mig och lovat mig."

Gud har gett oss mycket stora och dyrbara löften. Genom Jesus Kristus lever vi i det himmelska. Genom Honom kan vi leva i en underbar andlig atmosfär. Men vi väljer istället att leva på botten, krälände i smutsen. Du kanske tycker om det där nere, men jag tycker om det där uppe. Därför ber jag: "Herre, välsigna mig och hjälp mig att inta allt du har gett mig. Jag tackar dig för allt du redan har gett mig, men du har lovat så mycket mer..."

Varför vill du stänga dörren till vad Gud vill göra för dig? En del säger: "Jag känner inte att jag behöver Andens gåvor." Personligen behöver jag allt Gud har erbjudit mig. Jag inte bara behöver allt Gud har erbjudit, jag längtar efter allt Han vill ge mig.

När jag kommer inför Gud, stänger jag inga dörrar. Jag säger: "Herre, här är jag. Gör precis vad du vill. Låt inte mig lägga ut några hinder i din väg. Utvidga mitt område, och låt mig inta allt du har lovat." Varje gång jag försöker diktera för Gud vilka välsignelser jag vill ha och inte vill ha,

säger jag att jag är visare än Honom. Jag säger då att jag vet bättre vad jag behöver, än vad Han vet. Det är samma sak som att säga: "Du kan göra det här och det här för mig Gud, men jag vill inte att du ska göra det där." Det är mycket bättre och visare att be: "Utvidga mitt område, Herre. Välsigna mig. Gör vad du vill i mitt liv."

Sedan bad Jabes: "Låt din hand vara med mig."

Det är viktigt att låta Guds hand vila över ditt liv, i allt du företar dig. Och det är riskabelt att sätta igång med ett projekt utan det.

När Mose ledde Israels barn in i Löfteslandet, sade han till Herren: "Om du inte själv skall gå med, skall du inte alls låta oss dra upp härifrån" (2 Mos 33:15). Med andra ord, "Herre, låt oss inte gå någonstans, om inte du också går dit."

Om Gud går med oss, kan vi gå vart som helst—och vi kan gå med säkerhet, mod, och kraft.

Jabes nästa begäran var: "Håll mig borta från ondska..."

Detta är en sådan viktig bön att Jesus inkluderade den i Herrens bön: "Fräls oss från ondo." Den onde försöker alltid att snärja oss i sitt nät.

Det är lätt att fastna i fiendens snara och låta hat och bitterhet kontrollera våra liv. Det är inte lätt att leva ett rättfärdigt liv. Faktum är att det är omöjligt i vår egen mänskliga energi. Det är bara Guds Andes kraft i oss som gör det möjligt att leva i rättfärdighet.

Jabes fortsatte: "...att jag slipper olycka och smärta."

Det första resultatet av ondska är för det mesta inte smärta. Istället är resultatet spänning och upphetsning. Det onda har ofta ett utseende av välmående. Det ser ut som en lätt väg att bli framgångsrik på. Men det är förstås inte sant. En frestare kanske säger: "Titta på din vinst. Och titta på vad du kan göra med pengarna du vinner på affären!"

Den första frukten av ondska kanske är glädje, spänning, nöje, eller ägodelar—men slutresultatet av ondska är alltid smärta. Du kanske inte tror det; synd kanske verkar spännande för dig just nu. En vis man betänker alltid på vart vägen han går på leder.

Vart leder vägen du befinner dig på? Om det är en väg av synd kommer den att leda till smärta. I Psalm 73, säger Asaf att han var avundsjuk på de ogudaktiga när han såg att det gick dem väl. Det var nära att han stapplade i sin tro—till dess han insåg hur slutresultatet av deras synd skulle bli. Precis som Jabes måste vi vara tillräckligt visa att be om Guds hjälp—så vi undviker synd och smärtan det för med sig.

Guds svar

Vad blev resultatet av Jabes bön? Bibeln säger att Gud lät det ske såsom han bad om. Prisa Herren! Jabes bad Gud att välsigna honom, och Gud välsignade honom. Han bad Gud att utvidga hans område, och Herren utvidgade hans område. Jabes bad om att Guds hand skulle vara med honom, och Guds hand var med honom. Jabes bad Gud att skydda honom från synd, och Gud skyddade honom från ondska.

Det är så underbart att veta: "Om vi ber om något efter hans vilja, så hör Han oss. Och när vi vet att Han hör oss, vad vi än ber om, så vet vi också att vi redan har det som vi bett Honom om" (1 Joh 5:14–15).

Jag kan i tro om att Gud skall välsigna mig, utvidga mitt område, att hans hand skall vara med mig, och hålla mig borta från synd—för detta är Guds vilja för mitt liv.

Be Honom, så ska du också få.

Ytterligare förslag för bön

Vi har nu tittat på tre starka exempel för vårt böneliv: Jabes, lärjungarna, och Jesus. Innan vi går till nästa avsnitt vill jag påpeka några saker.

Be med en attityd av vaksamhet. I Kolosserbrevet uppmanar Paulus oss att vaka, vilket ordagrant betyder, "att hålla sig vaken." Trötthet är en av våra köttliga svagheter när vi ber. När Jesus var i Getsemane och bad, såg Han att lärjungarna hade somnat. Han sade: "Kunde ni då inte vaka en kort stund med mig?" (Matt 26:40). Gud vill att våra sinnen skall vara skarpa när vi talar med Honom.

Be med en tacksam attityd. Paulus uppmanar oss också att be under tacksägelse (Kol 4:2). Våra böner ska alltid vara ihopkopplade med tacksägelse. Psalmerna är perfekta exempel på det. David bad om allting—för sig själv, för sina vänner, och för sina ovänner. Han fyllde psalmerna med lovpris och tacksägelse till Gud. De är balanserade med tacksägelse och önskemål. Ganska ofta—men inte tillräckligt ofta—kommer folk till mig och säger: "Jag har inga problem just nu, jag vill bara prisa Herren tillsammans med dig! Herren har varit så god mot mig. Jag vill tala om för dig hur Han har välsignat mitt liv." Det är så upplyftande! Som pastor hör jag så mycket tråkigt att det är underbart när någon säger: "Jag vill bara tala om hur god Herren är!"

Även fast Guds axlar är tillräckligt breda att hantera alla våra problem, är det sorligt att vi endast kommer till Honom med våra problem. Vi borde prisa och tacka Honom för den Han är, och det Han redan har gjort för oss. Våra personliga behov är naturligtvis nödvändiga i våra böner. Men om jag bara ber när jag har något desperat behov i mitt liv och bara kommer med personliga böner till Gud, då går jag misste om en fantastisk välsignelse. Åh, om vi ändå kom inför Gud oftare med mer pris och tacksägelse!

I Förenta Staternas barndom, höll Puritanerna vissa dagar av fasta och lidande. De hade åtminstone en dag av fasta varje månad. Sedan var det någon som sade: "Låt oss ha en dag av tacksägelse! En dag då vi inte fastar och inte tänker på våra synder, men har en festmåltid för att tacka Herren för allt Han har gjort." Så började traditionen av tacksägelsedagen—inte vårt amerikanska helgfirande av Tacksägelsedagen—men vanan att dagligen tacka Gud.

Ibland är en liten kvick bön passande i desperata situationer—till exempel: "Gud var mig nådig, jag är en syndare," eller: "Jesus, ta över mitt liv." En sådan liten bön kan bli skillnaden mellan liv och död, himmel eller helvete, mörker eller ljus. Allt du behöver göra är att ropa ut till Herren från ditt hjärta: "O, Herre, förlåt mig mina synder och låt mig bli ditt barn." Du kan be detta var du än är. Det kan vara en tyst bön. Det kan vara en kvick bön, i gensvar till Gud från ditt hjärta. Gud hör, och kommer att svara. Ditt liv kommer att bli förändrat av Andens kraft, och du kommer att bli Guds barn.

Som vi sade tidigare är relation livsviktigt för att bön skall bli effektiv. Så om du inte har en relation med Gud, är det bara en slags bön Han är intresserad av eller kommer att lyssna på från dig. Det är bönen som säger: "Gud, var mig nådig, jag är en syndare." När du en gång har etablerat en relation, då kan du som Guds barn varje gång du har ett behov, be en av dessa korta böner och Gud kommer att hjälpa dig och stärka dig.

Att ha kraft genom bönen

Om du vill se en man av Guds Ord och av bön, ta en titt på Nehemja. Vi kan lära oss så mycket genom att studera boken som bär hans namn. Redovisningen av Nehemjas böner, och hur Gud öppnade dörrarna och svarade på hans böner är verkligen häpnadsväckande.

Nehemja hade en mycket viktig position i persiska kungen Artasastas palats. Han var kungens munskänk, vilket betydde att en av hans plikter var att avsmaka varje vinbägare innan han gav det till kungen. Det var för att skydda kungen ifall att någon tänkte förgifta honom. Om munskänken inte ramlade ner på golvet med krampanfall, visste kungen att han kunde dricka vinet.

Detta arrangemang gjorde att kungen och munskänken hade ett speciellt förhållande. Kungens liv var beroende av honom. Och munskänken visade sin tillgivenhet för kungen genom att smaka på vinet. Vad han i själva verket sade varje gång han tog bägaren var: "Jag är villig att dö för kungen."

Kanske var det på grund av deras nära relation som kungen en dag lade märke till att Nehemja inte var sig själv. "Varför ser du så bedrövad ut, du är ju inte sjuk? Du måste ha någon hjärtesorg" (Neh 2:2).

Vad kungen inte visste var att Nehemja hade fått en oroande rapport angående sitt älskade Jerusalem. Ända sedan kaldeerna tillfångatog kung Sidkia år 586 f. Kr., hade Jerusalem varit utan stadsmur. Under den belägringen hade kaldeerna bundit kungen, stuckit ut hans ögon, och fört honom och de kvarlevande människorna i Judeen, till Babylon. Sedan brände de kungens hus och folkets alla hus, bröt ner muren runt staden, och brände stadens portar.

Staden hade varit utan muren i över hundra år. Nehemja visste det. Men när hans släkting Hanani och en grupp av hans män kom från Juda och Nehemja fick höra hur folket levde i Jerusalem, blev han mycket bedrövad. "Muren är nerbruten och staden i fördöelse. De har inget försvar och är därför ett lätt byte. Människorna är demoraliserade. De överlever knappats."

Nehemja hade frågat om de som hade kommit tillbaka till Jerusalem ifrån fångenskapen i Babylon. Av alla de Judar som tillfångatogs år 606 f. Kr., var det bara 42,000 som lämnade Babylon när de fick en chans. De kom tillbaka till en stad som låg i ruiner—en stad utan möjlighet att försvara sig. Med en nerbruten mur fanns det inget försvar mot fienden. Staden Jerusalem som psalmförfattaren en gång kallade "Skönt höjer den sig, hela jordens fröjd" (Ps 48:2), var inte längre vacker. Den var totalt förstörd, och dess invånare var nedslagna och bedrövade.

Med de nyheterna, grät Nehemja inför Herren. Sedan fastade han och bad, erkände sina, och folkets synder, och bekräftade Guds rättfärdiga dom över Jerusalem.

I sin bön, upptecknad för oss i Nehemjas första kapitel, citerar Nehemja Guds Ord tillbaka till Honom. "Tänk på det ord som Du gav din tjänare Mose när Du sade: "Om ni är trolösa skall Jag

skingra er bland folken. Men om ni vänder om till Mig och håller fast vid Mina bud och följer dem, då skall Jag, även om ni vore fördrivna till himlens ände, samla er därifrån och föra er till den plats som Jag utvalt för att Mitt namn skall bo där” (Neh 1:8-9).

Sedan avslutade Nehemja sin bön med: “Herre, låt din tjänare finna barmhärtighet inför kung Artasastas.”

Bibeln säger att Nehemja hörde om Jerusalems förödelse i månaden Kislev (december), år 446 f. Kr., och började sörja, fasta och be. Det var inte förrän i månaden Nisan (mars) som kung Artasastas frågade varför han såg så bedrövad ut. På grund av att Nehemja var en bödens man, kan vi anta att han under de månaderna bad för bördan han kände för Jerusalem.

När kungen frågade varför han såg så bedrövad ut, svarade Nehemja, fast han var mycket rädd: “Skulle jag inte se bedrövad ut, när den stad där gravarna av mina fäder finns, ligger öde och dess portar är nerbrända?”

Kungen sade till mig: ”Vad är det då du begär?”

Det var stunden Nehemja hade bett om och väntat på. Jag är säker på att hans hjärta började slå fortare. Det skulle ha varit lätt att genast lägga ut saken inför kungen. Men det var då Nehemja sade: ”Då bad jag till himmelens Gud, och svarade sedan kungen...” (Neh 2:1-5).

Det är intressant att även fast Nehemja hade bett om detta i ungefär tre månader, kände han sig ändå manad att be denna sista, lilla snabba bön till Herren innan han tog tillfället i akt.

Det vore gynnsamt för oss att följa hans exempel. När Gud börjar öppna upp en situation vi har bett om under en längre tid, är det viktigt att vi fortsätter att be över den situationen.

Nehemja gjorde allt i rätt ordning. Han bad först, och sedan handlade han. Om vi följde Nehemjas exempel och alltid bad innan vi handlade, skulle vi inte handla så obetänksamt eller olämpligt som vi ofta gör.

Vi vet inte exakt vad Nehemja bad. Det var bara en sådan där snabb bön som vi ofta sänder upp till Gud när vi blir överrumplade, eller när vi plötsligt befinner oss i fara eller måste ge ett lämpligt svar. Den sortens bön vi ropar ut när vi ser en ankommande bil köra igenom en stoppsignal, och inser att du kommer att köra på den. När du stampar på bromsen, säger du: ”Åh, Herre, hjälp mig.” Sedan blundar du och väntar på smällen. När det sedan inte händer, öppnar du ögonen och inser att Herren hörde den där snabba desperata lilla bönen. Det är den sortens bön du yttrar när du måste göra ett svårt beslut, när du har en svår uppgift framför dig, eller när du är förkrossad eller förvirrad. De är situationer när det är passande att be en snabb: ”Herre, hjälp mig!”

Ibland kan vi inte ens uttrycka orden. Kris- böner är ofta endast böner i ditt hjärta. Det är skönt att veta att Gud hör vårt hjärta när vi inte ens kan yttra orden.

Jag är säker på att Nehemjas bön var kort. Det fanns inte tid att gå in i en lång bön till Herren. Kungen visste antagligen inte ens om att han bad. Det var säkerligen en sådan liten tvekan att kungen inte märkte det, men Gud märkte det.

Effektiviteten av bönen beror inte på hur lång den är. För någon anledning har vi kommit upp med idén att ju längre vi ber, desto effektivare är det. Jesus sade i Matteusevangeliet 6:7, att

fariseerna hade missuppfattat detta. Han sade att de när de bad, använde fåfängda upprepningar, för de trodde att de skulle bli bönhörda för sina många ords skull. Med andra ord trodde de att ju längre de bad, desto mer effektiva skulle deras böner bli—trots att de använde fåfängda upprepningar.

Men Bibeln säger: "Mycket mäktig och verksam är en rättfärdig människas bön" (Jak brev 5:16). Och Nehemjas böner blev verksamma. Dörren var nu öppen.

"Vad vill du?" frågade kungen. "Vad är det då du begär?"

"Åh, Herre, hjälp!" bad Nehemja i sitt hjärta. Sedan sade han:

"Om det behagar konungen och om din tjänare har funnit nåd inför dig, så sänd mig till Juda, till den stad där mina fäders gravar finns, så att jag kan bygga upp den igen."

Kungen frågade Nehemja hur länge hans resa skulle pågå, och när han skulle komma tillbaka. De diskuterade detaljerna, och sedan rapporterade Nehemja: "Eftersom jag funnit nåd inför kungen, nämde jag en bestämd tid för honom" (Neh 2:5-6).

Gud svarade Nehemjas uthålliga och snabba bön. Den fjortonde mars år 445 f. Kr. utgav kung Artasastas ett påbud vilket gav fullmakt åt Nehemja att återvända och bygga upp Jerusalems stadsmur.

Det var bön som öppnade dörren för Nehemja att återvända till Jerusalem, och det var bön som gav Nehemja kraft när han började återuppbyggnaden av muren. Som så ofta händer, samlades deras fiender runt dem för att håna dem i samma ögonblick som Nehemja och hans män började uppbyggandet. Detta är ett av Satans favoritredskap. Han älskar att använda löje för att motarbeta dig i Guds arbete. "Vem tror du att du är—Billy Graham?" frågar han. "Ska du frälsa hela världen?" Det är ingen som tycker om att bli gjord till åtlöje, så det knepet fungerar bra att stoppa en person från att tjäna Gud.

Men Nehemja hanterade deras gyckel på rätt sätt. Istället för att strida mot fienden, bad han: "Herre, du hör vad de säger. Utplåna dem Herre. Låt dem bli tillfångtagna" (Neh. 4:1-5).

Här ger Nehemja oss ett till starkt exempel. Det är bättre att överlämna fienden i Guds händer, än att själv slå tillbaka.

När Nehemjas fiender insåg att deras hån inte stoppade byggarna, sammansvor de sig för att attackera under natten och riva ner muren. Nehemja fick höra om sammansvärjningen, och du kan säkert gissa vad han första reaktion var. "Då bad vi till vår Gud, och satte ut vakt mot dem dag och natt" (Neh 4:9).

Först bön, sedan verksamhet. Men glöm inte bort verksamheten i den meningen. Efter att ha anförtrott situationen till Gud, befallde Nehemja dem att sätta ut vakt på muren. Bön är aldrig en ursäkt för passivitet. Om du har bett om ett jobb till exempel, då skall du också gå ut och leta efter ett jobb. Gud väntar sig att vi skall använda förnuftet Han har gett oss. Det är inte brist på tro att göra vad du kan, det är visdom.

Var praktisk i dina handlingar. Om du har bett till Gud att bota dina svaga ögon, vänta först på optikerns testresultat, som visar att du blivit botad, innan du slänger bort dina glasögon. Bön

skall inte göra att du blir vårdslös i dina gärningar. Den borde istället göra att du blir eftertänksam i dina handlingar.

Israeliterna bad, och sedan handlade de. De byggde muren med en murslev i ena handen och ett spjut i den andra. Fienden såg detta. När de inte längre kunde attackera, förberedde de andra sätt att hindra Nehemjas arbete.

Men Nehemja var beredd. Precis som han hade gjort tidigare, bad han för situationen. "Åh, Herre, styrk du mina händer" (Neh 6:9).

Bönens man lämnar allt inför Gud—stora saker, små saker och allt där emellan. Även om somliga uppför sig som om Gud var alldeles för upptagen med att styra universum, för att bry sig om småsaker i våra liv, förstår den som ber att vår himmelske Fader vet när en sparv faller till marken och Han är villig att hjälpa oss i varje situation (Luk 12:6-7).

En sådan man var Nehemja. På grund av sin nära relation till Gud, och därför att han bad för varje motstånd, blev muren som hade legat i ruiner i över hundra år, återuppbyggd på bara femtiotvå dagar. Inte bara det, men en andlig väckelse skedde också ibland folket. Medan de arbetade fysiskt för Guds verk, utförde Nehemja och hans män också andlig verksamhet. Israeliterna blev så enormt glada över att deras mur var uppbyggd igen, och att de kunde bo tryggt i Jerusalem, att de samlades för att lovprisa Herren. Esra, den skriftlärde tog fram Guds lag och läste den för folket. Folket grät när de hörde lagens ord, och de ångrade sina synder inför Gud, och deras hjärtan blev omvända tillbaka till Gud (Neh 8:9).

Nehemjas fokus var att återuppbygga muren och befästa Jerusalem för dess invånare. Han visste inte när han startade sitt byggnadsprojekt att Gud skulle använda honom för en ännu större syfte—hans folks andliga väckelse. Och vare sig Nehemja förstod det eller inte, planerade Gud en mycket större händelse än detta. I samma stund Artasastas utgav påbudet, startade nedräkningen till Messias ankomst.

Nittiotre år tidigare, när Daniel var i Babylon och Belsassar fortfarande var kung, och Daniel var stadd i bön, kom ängeln Gabriel till honom och sade: "Från den tiden då ordet gick ut att Jerusalem skulle återställas och byggas upp till dess den Smorde Fursten kommer, skall det gå sju veckor och sextiotvå veckor" (Dan 9:25). När man multiplicerar det numret, blir det 483 år. Och exakt 483 år efter Artasastas påbud, år 32 e.Kr, red Jesus in i Jerusalem på en åsna. Vilken strålande profetisk uppfyllelse! Detta faktum utesluter någon annan person som säger att han är Messias, som inte visade sig år 32 e.Kr, 483 år efter påbudet gick ut om att återställa och uppbygga.

Gud kunde använda Nehemja i denna kritiska stund i historien, på grund av hans böner. Dörren öppnades, och Nehemja gick igenom den, stärkt av bön. Som vi ser, kan en man som lever i gemenskap med Gud och är en bönens man, åstadkomma otroliga resultat!

När jag ser mig omkring idag, ser jag att vi lever en värld full av behov. Omständigheter har aldrig varit så dåliga. Vår värld är moraliskt förstörd och kan inte hjälpa sig själv. Vad världen är i desperat behov av, är människor som har en gemenskap med Gud, som känner Guds kraft, och är villiga att be för Guds verk. Vi hittar ett otroligt löfte i 2 Krönikeboken 7:14, där Herren säger: "Om mitt folk som är uppkallat efter mitt namn, ödmjukar sig och ber och söker mitt ansikte och omvänder sig från sina onda vägar, då skall jag höra det från himlen och förlåta deras synd och skaffa läkedom åt deras land."

Varför inte göra anspråk på det löftet? Varför inte bli den mannen eller kvinnan som ber för denna förlorade värld, vårt land, din stad, din skola, eller kanske även din egen familj?

Kapitel 6

När Gud väntar

Ibland verkar det som om Gud svarar på våra böner så fort vi uttalar dem. Så var det när Abrams tjänare Eleiser sändes för att hitta en hustru åt Isak. När han kom till en viss brunn, sade Eleiser: "Herre, låt en ungmö komma hit och hämta vatten, och när jag säger till henne: "Rädd mig din kruka så att jag får dricka", låt henne då svara: " Drick! Dina kameler skall jag också ge vatten." Herre, låt henne vara den du har bestämt åt din tjänare Isak."

Under tiden tjänaren bad i sitt hjärta, kom en ungmö till brunnen för att hämta vatten. Han sade till henne: "Låt mig få dricka lite vatten ur din kruka." Hon tog snabbt ner krukans handtag och gav honom att dricka, och sade sedan: "Jag skall ösa upp vatten åt dina kameler också, tills de alla har fått dricka." Och hon öste så upp vatten till alla hans kameler (1 Mos 24:1-20).

Detta är en av dessa ögonblickliga bönesvar som alltid hänför oss. Bönerna hinner knappast lämna hjärtat förrän Gud svarar dem. Men jag har upptäckt att Guds tidpunkt inte alltid stämmer med min. Många gånger har jag bett om saker och sedan väntat...och väntat...och väntat på Guds svar. Ibland har jag väntat så länge så jag nästan glömt vad det var jag bad om. Precis när jag gett upp att vänta på svar, har svaret äntligen kommit.

Vi förstår inte alltid varför Gud dröjer med att svara på våra böner, men Han gör det. Och eftersom Guds ord är tydligt när det säger att hans tankar är högre än våra tankar, och hans vägar är högre än våra vägar (Jes 55:9) kan vi vara säkra på att Gud har en bra anledning till de gånger han väntar.

Min egen lösning

När ett problem uppstår, är vanligtvis det första vi försöker göra, att själva hitta en lösning på problemet. Ofta gör vi "kudd-planering." Det är när du är så orolig över ditt problem att du inte kan sova. Din hjärna tänker hela tiden på situationen och du bara vrider och vänder på dig medan du försöker låta bli att tänka på det. Vi försöker föreställa oss: "Om det hände, och om det hände, då skulle allt falla på plats." Det blir ingen vila när du kudd-planerar, endast en massa desperata tankar.

När vi en gång har funderat ut en lösning på vårt problem, går vi till Gud och förklarar vår idé för honom. Vi lägger ut hela problemet i detalj, precis som om Han inte redan visste, och som om det vore vårt ansvar att informera honom. Vi slutar inte där, vi ger Gud råd om hur Han bör hantera vårt problem. Bibeln frågar: "Vem har lärt känna Herrens sinne eller vem har varit hans rådgivare?" (Rom 11:34). Svaret är: Jag. Jag har varit Guds rådgivare många gånger vad det gällde hans hantering av situationer. "Herre, så här vill jag att Du skall göra", precis som Gud behövde min hjälp.

När vi berättar för Gud hur Han bör fixa det hela, är det inte en direkt bön till Gud, utan en anvisnings-bön, baserad på vårt tänkande. "Okej Gud, om Du bara hjälper mig att vinna högsta vinsten, så kan jag betala av alla mina skulder!"

Det är en stor skillnad mellan att be om hjälp i bön och att tala om för Gud vad Han skall göra.

Kanske du som jag har upptäckt att Gud ofta ignorerar våra instruktioner. Han lyssnar inte alltid till våra lösningar, och det finns en god anledning till det. Det beror på att Han har en mycket bättre lösning än vi har. Problemet är att vi ofta blir upprörda när Gud väljer att ignorera vår lösning. Vi tror inte att Gud bryr sig.

Du drar på dig en massa onödig frustration när du ber anvisnings-böner, när du istället för att be Gud om hjälp, talar om för Honom hur Han borde utföra sin plan för ditt liv. Ibland är roten till vår frustration, otålighet. "Vad är problemet? Kan inte Gud se hur vis min lösning är?" Ofta kommer sådana tankar: "Gör böner egentligen någon nytta? Lönar det sig att be?"

Jag tänker på en man som hette Abram. Han väntade en lång tid på att Gud skulle svara på hans bön om en son. Abram var över hundra år innan Gud svarade på den bönen. Han gifte sig antagligen när han var tjugo, och fick sedan vänta i ungefär åttio år innan hans bön blev besvarad.

Varför väntade Gud så länge? Vi vet inte varför. Gud talar inte om varför. Han säger bara: "Tro på mig." Kanske Han genom Abram gjorde ett exempel av "de rättfärdiga lever av tro." För ett är säkert, Abram är en man som väntade på Gud och som levde av tro.

Guds önskan

Ibland fördröjer Gud svaren på våra böner därför att Han planerar att göra så mycket mer än vad vi har bett om. Han väntar på att vi skall komma till insikt innan Han svarar på bönerna. Han vet att om Han svarar på vår bön för tidigt, innan vi förstår hans önsknings, kanske vi skulle missbruka eller felaktigt använda det Han ger oss. Så ibland fördröjer Gud svaren medan Han väntar på att vi ska komma till den plats där vi ser hans hjärta och hans avsikter.

Det är svårt för oss att vänta. Jag tänker på Hanna i 1 Samuelsboken och hur svårt det var för henne att vänta. Hannas man Elkana hade två hustrur, vilket var vanligt i den kulturen. Personligen vet jag inte hur någon man kan tro att han kan tillfredställa två kvinnor. Jag tycker det är svårt att hålla en kvinna fullkomligt lycklig. Det är ett heltidsjobb! Men att ha två—det skulle vara ett verkligt problem.

Och det var det. Därför att Elkana älskade Hanna mer än sin andra hustru, Peninna, blev det rivalitet och avundsjuka mellan de två kvinnorna. I den kulturen, trots Elkanas kärlek, ansågs Hanna vara fördömd därför att hon inte kunde få barn.

Det var så viktigt i den kulturen att ha söner, så ibland skilde sig män från sina hustrur om de inte kunde bli gravida. Män ville ha en son som kunde föra deras namn och hem vidare. Så när en kvinna skulle föda, kom alla deras grannar med mat och dryck för att fira födelsen. Alla kom och väntade under tiden hustrun blev förlöst. Om barnmorskan kom ut och sade: "Det blev en flicka." packade alla upp sina saker och gick hem. Men om hon sade: "Det blev en pojke." började musiken spela och alla firade händelsen.

Hanna var steril, men Peninna var mycket fruktsam. År efter år gav hon Elkana en ny son eller dotter, medan Hanna inte kunde få barn. Peninna var avundsjuk på Hanna, för hon visste att Elkana älskade Hanna mer än henne själv. När hon höll sin baby sade hon: "Önskar du inte att du hade en sådan här? Men det har du inte, för du är ofruktsam. Rör inte mitt barn! Gå iväg och skaffa dig ett eget om du vill hålla ett barn, men rör inte mitt."

Bibeln säger att Peninna: "gjorde henne mycket upprörd" (1 Sam 1:6). Hon gjorde verkligen livet surt för Hanna. Hanna bad ständigt: "Gud, ge mig en son, så jag kan hålla upp det till henne och säga: "Se vad jag har fått!" Jag vill ha en son. Jag måste stänga till munnen på den här kvinnan."

Men ingenting hände. Hanna var fortfarande ofruktsam. Det blev så svårt att Hanna inte kunde äta, och bara grät hela tiden.

Hanna insåg inte att det hade sina fördelar att inte ha barn. När allt kom omkring, kunde hon varje år följa med sin man Elkana när han begav sig till Silo för att lovprisa Gud i templet. Peninna var tvungen att stanna hemma och ta hand om alla sina barn. Hanna hade mycket mer frihet än Peninna. Trots det, var Hanna så bedrövad över att hon inte kunde få barn, att hon inte ens kunde äta under resan. Elkana sade till henne: "Varför äter du ingenting? Varför är du så ledsen? Är inte jag mer för dig än tio söner? Jag älskar dig så mycket. Du borde vara nöjd med mig." Men det var hon inte. Hanna ville ha en son till varje pris.

När de anlände i Silo, började Hanna be till HERREN under häftig gråt. Hennes lidande var så djupt att under tiden hon bad blev hennes ansikte förvridet och hennes mun rörde sig, men hennes röst hördes inte. Hon bad i sitt hjärta: "HERRE Sebaot, om du vill se till din tjänarinnas lidande och komma ihåg mig och inte glömma din tjänarinna utan ge henne en son, då skall jag ge honom åt HERREN för hela hans liv, och ingen rakkniv skall komma på hans huvud" (1 Sam 1:11).

Hannas hänvisning till att en rakkniv aldrig skulle komma på hans huvud pekar på nasirlöftet, vilket var ett fullständigt och totalt helgande av ditt liv till Gud. Hon lovade Gud att om Han gav henne en son, skulle hon se till att han tjänade Gud hela sitt liv.

Översteprästen Eli såg henne ligga där, hennes mun rörde sig, men han hörde ingenting. "Kvinna, hur länge skall du bära dig åt som en drucken? Se till att ruset går av dig!"

"Nej, min herre, jag är en hårt prövad kvinna." svarade Hanna. "Vin och starka drycker har jag inte druckit, men jag har sorg och har utgjutit min själ för HERREN."

Prästen var lite generad att han hade felbedömt henne, och sade: "Gå i frid och må Israels Gud ge dig vad du har bett Honom om."

Prästen Eli var en god man. Men hans svaghet var att han aldrig disciplinerade sina söner. Som resulterade i att hans söner blev helruttna. De var nu vuxna och eftersom Eli var väldigt gammal, var det hans söner som skulle ta över som överstepräster efter honom. Eftersom de var söner av Levi prästerskap, skulle de ha kontroll. Men de var helt korruperade. De hade ingen respekt för det som hade med Gud att göra. Till exempel, när människorna kom med sina offergåvor, kokade de köttet. Det var en sed att prästen stack in en krok och grep tag i en köttbit. Det som fastnade på kroken var hans. Men Elis söner mötte folket när de kom med sina offergåvor innan köttet vara kokt och sade: " Koka inte det där innan vi har fått vår del. Vi vill inte ha det kokt, vi vill ha det grillat. Om ni inte ger det till oss så tar vi det ändå." sade de. De misshandlade människorna och missbrukade sin ställning som Guds representanter. Faktum var att de misrepresenterade Gud på ett sätt som gjorde att de hindrade människorna från att komma till Honom.

Ett fördärvat prästerskap leder till en fördärvad nation. Detta var en låg period i nationen Israels historia, både moraliskt och andligt. Det fördärvade prästerskapet hade hjälpt till att leda nationen till moraliskt förfall och landet stod färdigt att bli krossat av sina fiender.

Gud ville ha en man som kunde leda nationen tillbaka på vägen till rättfärdighet, tillbaka till Gud, tillbaka till en plats av styrka. Men trots att Gud sökte genom hela Israel, kunde Han inte hitta en enda sådan man.

Men Gud hittade en kvinna. Gud stängde Hannas sköte och satte henne i en obekväm situation, genom att öppna skötet på den andra hustrun, Pennina. Han tillät även Pennina att plåga Hanna för Han visste att det skulle göra henne desperat.

I sin desperation bad Hanna om och om igen: "Gud, jag vill ha en son. Gud jag måste ha en son."

Inget svar. Varför dröjde Gud? Gud väntade därför att Han ville ge mycket mer än en son. Han ville ge nationen en profet, en präst, en domare som kunde leda folket tillbaka på Guds väg, och som skulle rädda Israel från att förintas. Gud ville ge Hanna mycket mer än vad hon bad om, så Han höll tillbaka hennes önskan tills hon till slut bad: "HERRE, om du ger mig en son skall jag ge honom tillbaka till dig för hela hans liv och han skall vara helgad åt dig.

Det finns ingen bättre plats än i Guds vilja, en plats där Han ger oss så mycket mer än vad vi har bett Honom om. Gud svarade på Hannas böner och gav henne Samuel, den store profeten, den store prästen, den store domaren, som räddade nationen genom att föra Israel tillbaka till en äkta gemenskap med Gud.

Guds gåvor

Som vi har diskuterat genom denna bok, är Gud en givare. Han ger gåvor, Han ger svar på frågor, Han ger hjälp, Han är den som ger oss allt vi behöver. Men frågan är, hur ger Gud? Vad är hans attityd när Han ger?

Låt oss först titta på oss själva, och hur vi ger. Det finns tre kategorier av givare. Om vår kyrka hade för vana att sätta upp en budget och sedan gå till församlingen för att de skulle ge löften att ge för att möta årets budget (och tack gode Gud att så inte är fallet), då skulle finanskommittén sätta ihop en psykologisk profil över alla medlemmar i kyrkan. Från den profilen kunde de fastställa vilken sorts givare varje medlem var. Sedan skulle styrelsemedlemmarna besluta vem de skulle besöka för att pressa dem att ge ett löfte för det kommande året.

Dessa styrelsemedlemmar vet att en del människor behöver en liten knuff. Så tre eller fyra framstående personer i kyrkan besöker dem sedan, människor som de ser upp till och människor som de vill ska tänka gott om dem. Låt oss säga att du är en av dem som behöver lite påtryck. Dessa framstående människor ger sig en kväll ut och knackar på din dörr. När du en gång har bjudit in dem, börjar de prata om alla kyrkans årsplaner, om hur de vill bygga en ny gymnastiksal och hur de hoppas kunna bygga ut kyrkans lokaler. De säger: "Vi skall sätta in ett kök, och vi ska ha knytkalas och era barn kommer att ha ett ställe att gå till på kvällarna. Och alla som ger mer än 10 000 kronor får sina namn uppskrivna på en tavla i gymnastiksalen, så folk kan se vilka som har gett mer än 10 000 kr. I förbigående kan vi nämna att din granne har gett sitt bidrag, och det översteg 10 000 kr."

Under all denna press, säger du till slut: "Okej."

Du skriver tveksamt under. De har nu gjort sitt. Styrelsemedlemmarna har nu fått dina pengar och det är allt de bryr sig om.

Den andra sortens givare är den som står färdig att ge, som vill ge, men som bara behöver veta var behovet är. När en gång styrelsemedlemmarna börjar förklara: "Vi anser att vi verkligen behöver en idrottshall", då hoppar du genast in och säger: "Åh, det låter underbart, det är en bra idé. Ge mig ett löfte kort."

Den tredje typen av givare är den som ser sig omkring och säger: "Dessa ungdomar har ingenting att sysselsätta sig med här. Inte undra på att de hittar på rackartyg. Vi har inga aktiviteter eller ett fritidscentrum för dem. Det skulle vara fantastiskt om någon kunde bygga en idrottshall och fritidscentrum som ungdomarna kunde gå till på kvällarna." Sedan börjar de undersöka och frågar: "Har ni några planer för ett framtida fritidscentrum?"

Styrelserepresentanterna säger: "Ja, det är faktiskt så att vi planerar att bygga en idrottshall i år."

"Åh, underbart. Jag skall hämta min checkbok. Den här sortens givare har hittat någon som är i samstämdhet med vad de känner de vill göra.

I vilken utav dessa kategorier skulle du sätta Gud? Många människor sätter Honom i den första kategorin. Enligt deras åsikt är bön bara ett bra knep. "Gud, om du hjälper mig att vinna på lotto, så ska jag ge dig tjugo procent. Inte tio procent Herre, utan tjugo procent. Hur kan du förlora på den affären? Det är bara vinst i det för dig. Jag kan även börja gå i kyrkan regelbundet, om du bara gör det här för mig."

Den sortens bön är egentligen ett försäljningsargument till Gud. Du tror inte att Gud vill svara på din bön, så du ökar trycket. Men de som tror att Gud måste fångas på detta vis, har totalt missförstått Honom.

Andra tror att bön är att informera Gud. "Herre, du vet inte vad jag har gått igenom på sista tiden. Saker och ting har verkligen varit svåra. Häromdagen ringde banken och sade att mitt konto var överdraget." Dessa människor lägger ut hela händelsen för Gud, precis som om Han inte visste om det. Men Jesus sade: "Er Fader vet vad ni behöver, innan ni ber Honom om det" (Matt 6:8). Han behöver inte bli informerad—Han vet det redan!

Hur beskriver Bibeln Guds generösa natur? En dag kom siaren Hananis till kung Asa och sade: "HERRENS ögon överfar hela jorden, för att Han med sin kraft skall hjälpa dem som med sina hjärtan ger sig hän åt Honom" (2 Krön 16:9). Vad säger Gud till oss i dessa verser? Han säger att Han letar efter människor vilkas hjärtan är i harmoni med hans ändamål, de liv som är hängivna till det Gud vill göra, så att Han kan utgjuta sina tillgångar genom dem. Gud letar efter platser att verka på, och liv i vilka Han kan arbeta och investera sina tillgångar. Allt som behövs är ett hjärta som är totalt hängivet till Honom, till hans syfte och hans plan.

I Hannas situation, kom hon slutligen till en plats där hon sade: "Gud, om du ger mig en son, då skall jag ge honom tillbaka till dig i hela hans liv, och ingen rakkniv skall komma på hans huvud" (1 Sam 1:11).

Nu är hon i linje med Guds syften, vilket är att hitta en man som kan frälsa nationen. Nu är Gud redo att svara på hennes bön. Gud väntade på att hon skulle komma till den plats där Han kunde göra vad Han önskade för nationen.

Som vi har sett väntar Gud ibland därför att Han verkar något särskilt i dig. Men det är också en annan anledning till att böner ibland är förhindrade. Ibland är det inte i dig arbetet behöver göras, utan i den andliga sfären. Som vi tidigare diskuterade, befinner sig världen mitt i en stark andlig strid. Guds krafter och onskans krafter strider alltid mot varandra. Och eftersom bön är en andlig aktivitet, har våra böner en stor roll i den striden. Satan strider emot våra böner, och förhindrar ibland svaren.

Titta på Daniels situation. I kapitel 10 läser vi att det babyloniska rikets styre blev överfört till det persiska väldet ungefär vid samma tid som Cyrus blev kung. Under Cyrus tredje regeringsår blev Babylon besegrat och Daniel började leva under persiskt styre. Han och några av hans vänner beslutade att gå ner till stranden av floden Hiddekel och vänta inför Herren. Efter tjuogo dagar av fasta och bön, uppenbarade sig Herrens ängel för Daniel. Han beskriver mötet på detta vis: "När jag såg upp fick jag se en man stå där, klädd i linnekläder. Han hade ett bälte av guld, från Ufas, kring sina höfter. Hans kropp tycktes vara av krysolit, hans ansikte var som en blix, hans ögon som eldsfacklor och hans armar och fötter som glänsade koppar. Ljudet av hans tal var som ett väldigt dån" (Dan 10:5-6). Daniels förskräckta vänner flydde och han blev ensam kvar med ängeln. All hans kraft försvann och han föll till marken, men ängeln rörde vid honom och sade: "Daniel, du högt älskade man, ge akt på de ord som jag ska tala till dig och res dig upp på dina fötter." Daniel reste sig bävande upp. Sedan sade ängeln: "Frukta inte Daniel, ty redan från första dagen när du hängav ditt hjärta till att förstå och ödmjuka dig inför din Gud, har dina ord varit hörda, och jag har nu kommit för dina ords skull. Fursten över Persiens rike stod emot mig under tjuogo dagar. Då kom Mikael, en av de förnämsta furstarna, till min hjälp, då jag blivit kvar där ensam hos Persiens kungar. Men nu har jag kommit för att undervisa dig om vad som skall hända ditt folk i kommande dagar, för synen syftar på framtiden" (Dan 10:11-14)

Satan förhindrade svaret i tjuogo dagar, medan han höll fången Guds sändebud som var sänt till Daniel med svaren till hans böner.

Andlig strid är ett stort och verkligt hinder. På grund av kampen och därför att bön har karaktären av en andlig enhet, måste många böner repeteras och vara uthålliga.

Det är naturligt att bli otålig medan vi väntar på bönesvar. David kände till känslan av maktlöshet. Psalmförfattaren frågade ibland: "Herre, varför dröjer du? Varför väntar du så länge? Skynda dig att svara mig." Men vi måste lita på att Han har en anledning till att vänta. Antingen för att Han ändrar någonting i den andliga världen, eller också ändrar Han någonting i dig. Fortsätt att be, förena dig med Guds vilja och vänta tålmodigt. Om dina böner stämmer med Guds önskningar, kan du vara säker på att Han kommer att svara dig i rätt tid.

Om inte—ja, det är temat för nästa kapitel.

Kapitel 7

När Gud Säger "Nej", eller inte säger någonting alls.

Den stora motivationen bakom bön, det som sporrar till bön, är att saker sker som annars inte skulle ha skett frånsett bön.

När vi ber kan olika saker ske. Gud kanske säger ja direkt, eller som vi såg i förra kapitlet, väntar Han kanske ett tag. I det här kapitlet ska vi titta på två andra resultat: när Gud säger "nej" och när Gud inte säger någonting alls.

"Nej" är inte alltid ett dåligt svar. Vi kanske känner oss besvikna eller frustrerade först, men i det långa loppet ser vi att Guds svar alltid är det rätta. Jag har personligen lärt mig att uppskatta Guds "nej" svar. Jag är tacksam för de gånger Gud har hört mitt rop, men inte svarade min bön på det sättet jag ville. Jag har ofta reflekterat på vilka problem jag skulle ha haft idag om Gud hade sagt ja till varje bön jag skickade upp till honom.

När jag gick på gymnasiet, fanns det en svart, 36 års model Ford Coupe med tre fönster, som var till salu. Det var den häftigaste bil du någonsin sett, den hade dubbla avgasrör, stora navkapslar av kromstål, dubbla strålkastare, dubbla dimstrålkastare, dubbla antenner, specialinredning. Du ska tro det var en tjusig bil!

Åh, vad jag trånade efter den bilen. Varje dag när jag cyklade förbi, stannade jag och gick runt den och beundrade Buick emblemen på baksidan av bilen. Det såg skarpt ut!

Jag började be: "Herre, jag skulle så gärna vilja ta med ungar till kyrkan...om jag bara hade en bil. Det är svårt att skjutsa dem på min cykel, Herre. Jag behöver den bilen Herre, så jag kan tjäna dig! Snälla Gud, ge mig den bilen." Jag bad och bad. Jag ville ha den till varje pris. Jag till och med fastade några måltider.

Att jag kunde föreställa mig själv att skjutsa ungar till kyrkan varje söndag var sant, men jag hade också en annan sinnesbild. Jag kunde se mig själv köra förbi gymnasiet när alla elever var ute på lunch rasten. Jag föreställde mig hur jag skulle starta i första växeln och sedan med gasen i botten köra förbi skolan och imponera på dem. Jag kunde se alla flickorna vända på huvudet och titta på den där svarta tjusiga bilen och säga: "Häftigt, jag önskar att han skulle bjuda ut mig, så jag fick åka i den bilen."

"Herre, jag behöver den bilen för att skjutsa ungarna till kyrkan. Snälla Gud."

Gud svarar visst på böner men inte alltid som vi vill, men alltid på det sättet som är bäst för oss. Efter några månader försvann bilen, någon hade köpt den. Mitt hjärta brast. Jag gick hem och klagade inför Gud. "Varför älskar du mig inte? Du bryr dig inte om mig. Du svarar inte på bön." Jag hade många frågor i mitt huvud. Om inte Gud svarar på bön, varför ska vi då be? Jag gick igenom hela rutinen.

Men när jag ser tillbaka på situationen, är jag tacksam att Gud inte svarade på den bönen. Den där bilen kunde ha förstört hela min framtid. Gud var vis, mycket visare än jag. Han visste bättre. Han visste hur den bilen skulle ha kunnat inverkat på mitt liv. I sin kärlek, skyddade Han mig

från mig själv. Jag hade inte tillräckligt mycket förstånd, så Han var tvungen att avvisa min önskan och mina beslut.

Genom åren har Gud och jag kommit upp med ett oskrivet kontrakt: varje gång jag ber om någonting som inte är i enhet med hans önskan eller syfte för mig, ska Han enbart ignorera det. Det är min överenskommelse med Gud. Jag vill inte ha någonting som går emot Guds plan och vilja för mitt liv. Jag har lärt mig att Guds vilja för mig är det bästa som någonsin kan hända. Jag vill inte ha någonting som kan hindra Guds verk i mitt liv.

“Nej” kan vara det bästa svaret för oss—och det bästa svaret för vårt liv. Titta på Paulus. Han hade en irritation, något som han kallade sin “törntag i köttet.” Han bad Gud tre gånger att Han skulle ta bort den, men Gud nekade till det. Och det visade sig vara en välsignelse för resten av oss, därför att det ger oss tröst när vi ser Paulus exempel. Trots törntaggen och trots “nej” svaret från Gud, fortsatte Paulus att älska, tjäna och lovprisa Gud. Det hjälper oss att hantera våra egna törntaggar.

Gud använde den törntaggen till välsignelse och tröst för oss och Han använde den för att ödmjuka Paulus. Vi vet att Paulus hade fått enorma uppenbarelser, och utan denna törntag i köttet, skulle Paulus kunnat bli högmodig. Han säger: “Och för att jag inte skulle bli högmodig på grund av dessa utomordentligt höga uppenbarelser, har jag fått en törntag i köttet, en Satans ängel, som slår mig i ansiktet, för att jag inte skall förhäva mig” (2 Kor 12:7). Paulus var så medveten om frestelsen att bli högmodig, att han sade det två gånger i samma mening. Sedan lade han till: “Därför gläder jag mig över svaghet, misshandel och nöd, över förföljelser och ångest, eftersom det sker för Kristus. Ty när jag är svag, då är jag stark” (2 Kor 12:10). Paul lärde sig att glädja sig över den eländiga törntaggen, därför att han upplevde Guds enorma kraft genom den.

Jag är glad att Gud sade nej till Paulus. Jag är så välsignad över att Han sade nej till Jesus i Getsemane när Jesus bad att kalken skulle bli tagen ifrån Honom. Gud sade nej till den bönen och Jesus lydde och drack kalken. Varför? Därför att Gud ville frälsa oss.

Vi får inte glömma att efter Jesus bad, tillade Han något som är så viktigt i varje bön: “Men ske inte min vilja utan din” (Luke 22:42). Det är nyckeln. “Herre, detta är vad jag vill. Här är min önskan. Men ske inte min vilja, utan din.” Vi kan inte förbättra det! För den verkliga anledningen till bön är att Guds vilja skall ske, inte min.

Så ibland säger Gud nej därför att Han har en större avsikt i syfte. Sedan har vi sådana situationer där svaret är “nej” till följd av ett av dina egna val. Men även då kan Gud vända det till något gott för dig.

Ett exempel är när Mose bad att Gud skulle tillåta honom att gå in i Löfteslandet. Men Gud sade: “Nej Mose.” Eftersom du inte litade på mig och inte höll mig helig inför Israels barns ögon, skall du inte gå in. Nu måste de lära sig följderna av att inte lyda.” Mose—denna stora, andliga jätte som talade med Gud ansikte-mot-ansikte—blev nekad tillträde till det utlovade landet (4 Mos 20:7-12).

Tänk nu på hur under århundranden, från den tiden tills nu, föräldrar har berättat om gudsmannen Mose, som Gud använde för att föra Israels barn ut ur Egypten och in i deras eget land. De berättar om de många otroliga handlingarna Mose gjorde—om hur han gick upp till berget och tog emot Guds lag mitt under eld och åskdunder och om hur hans ansikte sken så att han var tvungen att skylla det med en slöja, och hur han sträckte ut sin stav och Röda Havet

delade på sig. Och sedan säger de med sänkt röst till sina barn: "Men Mose kunde inte gå in i landet, därför att han inte lydde Gud."

För att lära kommande generationer i Israel läxan av absolut lydnad, sade Gud "nej" till Moses bön.

Med undantag från de situationer när det är vår egen olydnad som nekar oss en välsignelse, vad är det som gör att Gud säger nej? Och vad händer med de böner vi sänder upp och som aldrig får något svar? Jag har genom åren upptäckt att när våra böner inte får något svar, eller när Gud säger "nej", är det vanligtvis på grund av en av fyra anledningar.

Fyra anledningar till att svaret är "Nej"—eller inget svar alls

1. Du har försummat att be

Frågan är: Har du verkligen bett över situationen du befinner dig i? Har du frågat Gud om den hjälp du behöver?

Ibland tror vi att vi har bett om något därför att vi ständigt tänker på det och mumlar till oss själva om det och pratar med alla andra om det. Men inte förrän du börjar be, har du pratat med Gud om det. Jakob ger oss den första anledningen till obesvarad bön: "Ni kämpar och strider men har inget, därför att ni inte ber" (Jakobs brev 4:2). Ofta är problemet så enkelt. Jag har inte fått svar, därför att jag inte har bett.

Under en svår storm närmade sig en kvinna kaptenen på en oceanångare ute på Atlanten. Medan hon stirrade på vågorna som bröt över däckets, frågade hon: "Åh, kapten, kommer vi att klara oss?"

"Kvinna", svarade kaptenen, "allt vi behöver göra är att lita på Gud".

"Åh, gode värld!", sade kvinnan: "Jag trodde inte att det var så allvarligt."

Vi uppför oss som om vi kommit till slutet när vi kommer till den plats där vi måste lita på Gud. Det verkar som vi tänker: "Ja, vi har prövat allt annat. Vi har inget annat val. Vad kan vi göra nu? Åh! Be." Det verkar som Gud är den sista utvägen istället för den första.

Åh, vilken sörja vi ställer till när vi agerar innan vi söker Gud i bön. Ibland är vi vår egen värsta fiende—de gånger vi handlar eller gör beslut utan att ha sökt Gud först, bara för att situationen eller valet ser så självklart ut. "Vad menar du? Be? Vem som helst kan se vad man bör göra i den här situationen."

Josua lärde sig vilket misstag det kunde leda till. Under det att han ledde Israels barn in i Löfteslandet, hade de erövat Jeriko, Betel och Ai. När de skulle flytta in i landet, kom en grupp män och mötte dem. De hade utslitna kläder och lappade skor på fötterna. Dessutom var allt deras bröd möjligt.

Främlingarna sade: "Dina tjänare har kommit från ett mycket avlägset land för HERRENS, din Guds, namns skull. Vi har nämligen hört ryktet om Honom och allt Han har gjort i Egypten, och om allt Han har gjort med amoreernas båda kungar på andra sidan Jordan, med Sichon, kungen i Hesbon, och Og, kungen i Basan, som bodde i Astarot. Därför sade våra äldste och alla invånare i vårt land till oss: "Ta med er reskost och gå och möt dem och säg till dem: 'Vi är

era tjänare. Slut nu förbund med oss' Det här brödet var nybakat när vi tog det med oss hemifrån till reskost, den dag vi reste för att komma hit. Men se, nu är det torrt och möjligt. De här vinsäckarna var nya när vi fyllde dem, och se, nu är de sönderspruckna. Och kläderna och skorna vi har på oss har blivit utslitna under vår mycket långa resa." Redogörelsen fortsätter: "Då tog männen i Israel av deras reskost men frågade inte HERREN" (Jos 9:9-14).

Josua ingick ett förbund med dem, och genom att göra det, sade han: "Vi behöver inte fråga Gud om det här. Titta på det mögliga brödet. Titta på hålen i deras skor. Vi behöver inte söka Gud angående det här."

Josua, Israels barn och främlingarna färdades tillsammans. När de kom till nästa stad, Gibeon, började Josua rada upp sina trupper för attack. Men främlingarna stoppade dem.

"Åh nej, du kan inte attackera den här staden!" sade männen.

"Vad menar ni?" sade Josua. "Den ligger framför oss och vi skall erövra den. Dessutom sade ni att ni kom från ett mycket avlägset land."

"Nej!" protesterade männen. "Detta är vår stad. Det är här vi kommer ifrån."

Och Josua förstod i det ögonblicket att han hade blivit lurad.

I psalmen: "Vilken vän vi har i Jesus", sjunger vi i en vers, "Ack, hur ofta vi oss sarga, möda, sträva utan lön, blott för att vi icke bära allting fram till Gud i bön". Vilken onödig smärta vi bär på, bara för att vi inte tar allt till Gud i bön.

"Ni får inget, därför att ni inte ber." Se till att du inte bara pressat vidare utan att först ha rådfrågat Herren. Du kommer att spara dig själv mycket problem och mycket huvudvärk.

2. Obekänd synd har brutit kontakten

Bön är förbindelse med Gud. Och kontakter kan bli brutna.

Ta telefonen till exempel. Vilken intressant uppfinning. Jag kan lyfta telefonluren, slå ett nummer och på ett ögonblick bli kopplad till en vän i en annan stad, eller även ett annat land. Men vad händer om någon har klippt av telefonledningen? Jag kan fortfarande slå numret och tala i luren. Jag kan låtsas att jag talar med min vän om allt vi ska göra när han kommer på besök. Men det spelar ingen roll hur jag använder min övertalningsförmåga eftersom det inte finns någon kontakt mellan oss.

Ibland ber människor på ett väldigt övertygande sätt, men ledningen har brutits mellan dem och Gud. De tänker: "Jag kanske inte lever som jag borde, men det spelar ingen roll, för jag ber fortfarande." Men sådana böner är meningslösa, därför att det inte finns någon förbindelse.

Vad är det som kan bryta förbindelsen med Gud?

Det första som bryter förbindelsen är synd. Som David sade i Psalm 66:18: "Hade jag haft onda avsikter i mitt hjärta skulle Herren inte ha hört mig." Och i Jes 59:1-2, sade profeten: "Se, HERRENS hand är inte för kort, så att Han ej kan frälsa, hans öra är inte tillslutet, så att Han ej kan höra. Nej, det är era missgärningar som skiljer er och er Gud från varandra, era synder döljer hans ansikte för er, så att Han inte hör er."

När vår förbindelse med Gud är bruten, beror det inte på Gud. Problemet ligger hos oss. Vi har brutit förbindelsen genom synd, därför att synd bryter förbindelsen mellan oss och Gud. Det är omöjligt att ha en djup relation med Gud om vi döljer synden i våra liv.

Finns det något av syndig natur i ditt liv just nu? Är det något Gud har försökt att peka ut i ditt liv, men som du har vägrat att släppa taget om? Det är viktigt att du förstår att om du inte ger det till Gud, håller du fast vid synd i ditt hjärta. Det betyder att din förbindelse med Gud blir bruten och dina böner förhindrade.

3. Du ber med fel motiv

Något annat som bryter vår förbindelse med Gud är när vi ber med fel motiv. Jakob beskriver det så här: "Ni ber och får inget, därför att ni ber illa – för att slösa bort allt på njutningar" (Jak 4:3). Med andra ord, du ber om saker du vill ha utan att ta med i räkningen vad Gud vill. Du ber om sådant som tillfredställer dina egna önskinningar.

Detta kan vara väldigt hårfint – så hårfint att vi själva ofta inte ens inser att vi ber med ett själviskt motiv. Det är genant att erkänna det, men jag kommer ihåg en sådan händelse i mitt eget liv. Under mina första år i tjänsten var jag pastor i en liten kyrka i Tucson, Arizona. De betalade mig 200 kronor i veckan. Som du kan förstå var det svårt att få det att gå ihop på bara 200 kronor i veckan. Jag kommer ihåg hur jag for ut i öknen i närheten av Sahuarita området, där jag tillbringade flera dagar i fasta och bön för att Gud skulle välsigna vår lilla kyrka. Jag bad till Gud att Han skulle sända fler familjer till vår kyrka så att vi kunde ha mer inflytande i Tuscon. Var det vad jag ville? Ville jag att människor skulle bli frälsta och ha inverkan på samhället? Naturligtvis. Men jag hade också ett annat motiv, ett själviskt motiv. I mitt hjärta tänkte jag: "Några fler familjer skulle betyda att kollekten skulle öka och det kanske skulle förstora min lön och det skulle göra allting mycket lättare." Det var det som drev mina böner. "Åh, Herre, sänd väckelse! Sänd familjer till vår kyrka!"

Åh, vad vårt hjärta är bedräglit. Ibland vet vi inte själva hur orena våra motiv är.

Här är ett annat exempel. Låt oss säga att en Kristen hustru ber för sin otroende make. "Herre, hjälp honom att ta emot Jesus Kristus. Hjälp honom vilja gå till kyrkan med mig och ha en önskan att tjäna dig." Det är inget fel med den bönen, eller hur? Men, låt oss säga att innerst inne tänker hon: "Jag är trött på att alltid gå till kyrkan ensam och att folk tittar på mig med medlidande. Jag är trött på att se gifta par tillsammans medan jag sitter där ensam vecka efter vecka. Jag önskar att min man kunde komma med mig. Om han blev kristen kanske han även skulle bli lite hjälpsammare här hemma. Vi skulle antagligen inte gräla så ofta heller. Åh, Herre fräls honom. Gode Gud, fräls min man."

De verkliga motiven kommer för det mesta fram. Låt oss säga att maken tar emot Kristus. Låt oss säga att han börjar gå i kyrkan och blir engagerad i verksamheten där. Efter att ha varit där ett tag, kommer han en dag hem och säger: "Älskling, Herren har verkligen talat till mitt hjärta. Jag tror att han kallar mig in i församlingstjänsten, så jag har beslutat att sluta min karriär."

"Va?" utbrister hans hustru. Det var inte enligt planen. "Församlingstjänsten? Hur i hela friden skall vi kunna överleva?"

"Vi blir tvugna att sälja huset förstås-"

"Åh nej!"

Och så är motivet avslöjat. Bönen för hennes make var en praktisk bön. Men när det börjat brännas, kommer sanningen fram.

David sade: "Utrannsaka mig, Gud och känn mitt hjärta, pröva mig och känn mina tankar. Se till om jag är på en olycksväg" (Ps 139:23-24). Det är en bra bön. Det är nödvändigt att Gud utrannsakar våra hjärtan, därför att de är bedrägliga och obotligt sjuka, vilket vi inte förstår. Vi hör våra egna böner och tänker: "Åh, vad underbart. Jag frågar efter goda, rättfärdiga saker." Men sanningen är att bakom dessa rättfärdiga böner, lurar själviska motiv.

4. Du har en oförsonlig ande.

Den fjärde saken som kan bryta vår förbindelse med Gud är ett oförsonligt hjärta. När Jesus pratade om bön, knöt Han ofta ihop det med behovet av att förlåta. "Och förlåt oss våra skulder, såsom vi också förlåta dem som står i skuld till oss" (Matt 6:12). Jesus slutade sin bön med att poängtera hur viktigt det var att förlåta. "Men om ni inte förlåter människorna, skall inte heller er Fader förlåta era överträdelser" (Matt 6.15).

Som du vet är avståndet mellan två punkter inte alltid en rak linje. Jesus sade: "Därför, om du bär fram din gåva till altaret och där kommer ihåg att din broder har något emot dig, så lämna din gåva framför altaret och gå först och försona dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva" (Matt 5:23-24). Med andra ord är det kortaste avståndet mellan dig och Gud kanske inte en raksträcka—det kanske är en väg som först leder till en broder som har blivit förolämpad. Ta hand om det först. Sedan kan du komma med din gåva till Gud.

Ibland är vi snåla med vår förlåtelse. Men Jesus adresserade detta när Petrus, som antagligen försökte att imponera på honom, frågade: "Herre, hur många gånger skall min broder försona sig mot mig och få min förlåtelse? Upp till sju gånger? Jag tror att Petrus ökade antalet gånger han trodde han kunde förlåta någon. Jag tror att han när han frågade det, tänkte: "Se hur jag växer i nåd och förståelse Herre. Är du inte stolt över mig?" Så, det kom antagligen som en chock när Jesus svarade: "Jag säger dig: Inte sju gånger utan sjuttio gånger sju" (Matt 18:21-22).

Fyrahundranittio gånger? Det är mycket förlåtelse. Jag är säker på att Jesus visste att Petrus skulle tappa räkningen innan han kom så långt. Vid det laget skulle han förhoppningsvis inse att när Gud säger "Nej" —eller inte säger någonting alls, att förlåtelse inte är frågan om matematik —det är frågan om ditt andliga liv.

Nyligen, när jag var på väg till kyrkan, började jag tänka på allt Gud hade förlåtit mig och all hans nåd som blivit utgjuten över mig. Jag blev väldigt medveten om hur oförtjänt jag var av den förlåtelsen och nåden. Två saker skedde medan jag mediterade på Guds godhet. En var att jag kände ett behov att tacka och lovprisa Honom. Den andra var att jag återigen blev medveten om hur nödvändigt det är att vi förlåter varandra. När vi ser hur mycket Gud har förlåtit oss, hur kan vi då fortsätta att klaga på andra? Hur kan vi säga: "Jag kommer aldrig att förlåta honom eller henne för vad han eller hon har gjort?"

Det vanliga när diskussion om förlåtelse kommer upp, är att någon säger: "Ja, men du vet inte vad den personen har gjort mot mig. Om du visste hur förskräckligt han bar sig åt, skulle du förstå att jag bara inte kan förlåta honom."

Jag vet att det kan vara svårt. Människor säger saker till dig, eller gör saker mot dig, eller utnyttjar dig, och du tänker: "Det är omöjligt för mig att förlåta det här." Jag har själv upplevt

detta. Men jag måste förlåta. Jag vill inte bryta min förbindelse med Gud. Jag vill inte strypa de välsignelser som Han vill ge mig. Så, när jag står inför en sådan situation där förlåtelse verkar omöjligt, ber jag: "Gud, hjälp mig att förlåta. Verka i mitt hjärta, Herre. Jag kan inte själv göra det, det finns inte i mig. Men Du kan det Herre." Och Han gör det. Gud ber oss aldrig att göra någonting som Han inte också ger oss kraft att utföra. Om jag är villig att förlåta, ger Gud mig förmågan att förlåta.

Kom ihåg att om du vägrar att förlåta någon, skadar det dig mer än den andra personen. Är det värt att hålla inne med förlåtelse om du vet att det stjälar välsignelse från dig och klipper av förbindelsen med Gud?

Gör en besiktning

Detta är din kontrollista. Om det verkar som Gud inte har svarat på dina böner alls, eller att Han har sagt nej, ställ några frågor till dig själv. Finns det synd i ditt liv? Är det något Gud har försökt att få din uppmärksamhet på? Ber du med rätta motiv? Finns det någon bror eller syster som du borde förlåta? Gör dig av med det som hindrar dig, det som bryter förbindelsen med Gud och se vad som händer. Du kommer att uppleva ny kraft i dina böner.

Kapitel 8

Försummelse av bönen

Inser du att Gud vill göra mäktiga saker för dig—och i dig? Det är sant. I din vandring med Herren, kommer Gud att lyfta upp dig så högt som du tillåter Honom, och Han kommer att göra sitt bästa för dig—på den nivån. Tyvärr hindrar vi Honom många gånger från att göra det Han vill i vårt liv genom att insistera på vår egen väg, istället för att hans. Gud vill göra så mycket mer för oss! Men vi är ofta alldeles för upptagna med att säga: "Så här vill jag ha det Gud!" Om du avvisar Guds gudomliga plan och insisterar på din egen kommer du att gå miste om Guds bästa—det Han vill göra i och för dig, till det andra eller tredje bästa—eller värre.

Det hände med Israel. Även fast de en gång var en teokrati, en nation styrd av Gud, kom stunden i Israels historia då folket inte längre ville att Gud skulle styra över dem. Istället ville de vara som alla de andra nationerna och krävde en kung. Detta visade sig bli katastrofalt för nationen Israel, som nu föll från en teokrati till en monarki.

Gud lät Israel få som de ville. Han gav folket vad de begärde och beordrade Samuel att smörja Saul till kung. Lägg märke till att Gud inte sade: "Jag har haft nog av er!" och förgjorde israeliterna. De var fortfarande Guds folk. Men Gud ville att de skulle förstå att Han var missnöjd med deras beslut. Genom Samuel talade Han om för dem att Han skulle låta det regna på vetefälten som var färdiga att skörda. Och Han gjorde så. Regnet kom och folket greps av fruktan. De ropade till Gud: "Vi har syndat!" Och de bad Samuel deras profet: "Bed till HERREN din Gud, så vi inte dör, eftersom vi till alla våra andra synder har lagt det onda att vi har begärt att få en kung" (1 Sam 12:16, 19).

Samuel svarade: "Frukta inte. Ni har gjort allt detta onda, men vik bara inte av från HERREN, utan tjäna HERREN av hela ert hjärta... För sitt stora namns skull skall HERREN inte förskjuta sitt folk, eftersom HERREN har beslutat att göra er till sitt folk." Sedan sade han dessa otroliga ord: "Det vore också fjärran från mig att jag skulle synda så mot HERREN att jag slutade be för er" (1 Sam 12:20, 22-23).

Enligt dessa verser, är det i verklighet en synd att inte be. Hur många gånger är vi skyldiga till det?

Gud har verkligen anledning att klandra oss när vi inte ber. Universums Skapare har bjudit in oss till gemenskap med Honom. Han har låtit dig komma in i hans närhet och att dela med Honom alla behov och problem du har. Men ändå ignorerar vi så ofta denna inbjudan.

Föreställ dig att du hittade ett brev i din brevlåda med kungens sigill. Du river upp brevet och ser en formell inbjudan till slottet, allt på deras bekostnad. Vad skulle du göra? Skulle du kasta bort det? Nej. Skulle du strunta i att svara på hans inbjudan? Naturligtvis inte.

Om du med vänlighet svarar på en människas inbjudan, tänk vilken förebråelse det är när du vägrar Guds inbjudan.

Du kanske säger: "Jag har inte tid att be." Men låt mig ställa en fråga: "Har du tid att titta på T.V.? Vi har alltid tid att göra det vi vill. Om vi inte tar tiden att be, måste Gud anta att vi inte vill ha gemenskap med honom. Och det är ett korrekt antagande.

Vårt kött protesterar mot bön därför att det är en andlig handling. Det är därför vi blir så trötta när vi börjar be. Vi säger: "Jag är för trött för att be nu Herre." Köttet gör uppror mot den andliga handlingen av bön.

Kom ihåg striden som alltid fortsätter. Anden och köttet ligger alltid i strid med varandra. Så fort vi utövar något andligt, gör köttet uppror. Vi kommer upp med alla slags ursäkter. "Jag är alldeles för upprörd för att be, "eller jag är för trött för att be."

Förutom att det är en förebråelse till Gud, hindrar det Guds verk i våra liv när vi inte ber.

Du kanske undrar: "Är inte Gud allsmäktig? Kan inte Han göra vad Han vill? Styr Han inte över hela universum? Kommer inte hans planer att bli utförda vad som än sker? Hur kan det hindra Gud när vi inte ber?"

Det är absolut rätt att Gud är Allsmäktig. Men det är också sant att Gud har skapat oss med fria händer, moraliskt sett. Du har möjligheten att välja och verka som du vill, och Gud respekterar ditt fria val. Gud önskar göra mycket i dig och genom dig, men Han tvingar inte sin vilja på dig. Han har gett dig förmågan att välja och Han hedrar ditt val.

Kommer det att förhindra Guds verk på jorden om vi inte ber? Nej, men det kommer att hindra vad Han vill göra i ditt liv, därför att Han inte vill sätta sig över din vilja. Men hans planer för världen är inte begränsade av våra svagheter eller överksamhet.

Gud har en plan för världen och Han kommer att fullfölja den. Faktum är att Gud skulle kunna göra precis som Han ville. Änglar lyder Honom. Skapelsen lyder hans varje ord. Gud är absolut allsmäktig. Han behöver inte vår hjälp, men Han låter oss hjälpa honom. Vilken enorm gåva!

Bara därför att Gud väljer att verka genom mänskliga instrument, säger folk ibland: "Om du inte hjälper till med Guds planer kommer Guds program att misslyckas och då är det ditt fel! Du får då stå inför Gud och svara för det misstaget!" Det är inte sant. Även om vi misslyckas, kommer inte Gud att göra det. Gud kommer att fullfölja sina planer på ett eller annat sätt.

När den judiska rasens överlevnad var hotad av en grym förordning, sade Modokaj till Ester: "Om du tiger denna gång, skall judarna få hjälp och befrielse från annat håll, men du och din fars hus kommer att förgöras" (Ester 4:14). Han varnade henne att när Hamans började och Judarna utplånades skulle inte heller hon undfly påbudet, även fast hon var i kungapalatset.

På samma sätt ska Guds befrielse komma från ett annat håll om du skulle misslyckas. Du kommer att förlora välsignelsen och belöningen, men Guds program och avsikter kommer inte att misslyckas. Genom att Gud väljer dig att göra hans vilja, ger Han dig tillfället och glädjen att verka tillsammans med Honom. När sedan resultaten börjar synas, belönar Han dig som om det var du som hade gjort allt! När du kommer till himlen blir du belönad för dessa prestationer, även fast det var Gud som gjorde allting!

Gud befäller oss att be. Om vi inte ber, stjäls det inte bara välsignelsen av att samverka med Gud, utan det är också olydighet mot Gud. Bibeln säger: "Be oavbrutet" (1 Tess 5:17) och, "Män borde alltid be utan att tröttna" (Luk 18:1). Att inte be är en synd, därför att jag överträder Guds tydliga befallning.

Det är viktigt att be för varandra. Jag är övertygad om att jag syndar om jag inte ber för min församling. Bibeln säger: "Be för varandra" (Jak 5:16). Bär varandras bördor, så uppfyller ni Kristi lag" (Gal 6:2).

Eftersom vi talar om ämnet bön, skulle jag vilja påminna om att Paulus också uppmanar oss att be för pastorer (Kol 4:3). Må Gud hjälpa pastorerna. Människor sätter ofta pastorer på en piedestal och ser på oss som någonting vi inte alls är. Vi är bara människor. Jag önskar att jag vore mer helgonlik, men det är jag inte!

Faktum är att pastorer har problem precis som alla andra. Vi går igenom samma svårigheter, kanske även värre än de flesta kristna. Många gånger är vi under en starkare attack från Satan på grund av vår position av andlig aktör och ledarskap.

Någon frågade Spurgeon om hans framgångar. Han svarade: "Många människor ber för mig." Och det var vad Paulus förmanade: "Be för oss." Han ville ha förbön för att Gud skulle öppna en "dörr för Ordet." När Paulus skrev det brevet var han i fängelse. Man kunde föreställa sig att han skulle ha sagt: "Be att Gud öppnar dörren till fängelset och släpper ut mig! Istället bad han att Gud skulle öppna dörren för chansen att kunna predika Guds Ord.

Jag fruktar inte att säga att jag eftertraktar era böner. Be för mig att Gud fortsätter att fylla mig med sin Ande, och att jag fortsätter i hans kraft. Be att Gud hjälper mig att predika på ett sätt som gläder Honom, inte bara vad som behagar och stimulerar folket. Be att jag blir en trofast pastor, som förkunnar Kristus och demonstrerar hans kärlek till folket och att jag blir ett exempel för församlingen och vandrar i ödmjukhet inför Gud.

Be för era pastorer. Vi behöver era böner. Och vi kommer också att be för er.

Anledningar till att vi inte ber

Det är många anledningar till att vi inte ber; lathet, självskhet, kanske även rädsla. Men vanligtvis är orsaken till att vi inte ber, pga en av dessa fyra anledningar.

1. Otålighet

Ibland är det otålighet som gör att vi inte ber. Kanske vi börjar be för ett speciellt problem i en persons liv. Men när problemet inte försvinner på en gång blir vi modfällda och slutar att be. Eller också blir vi upprörda över andras misstag, trots att vi själva har samma problem. Våra egna synder ser värre ut när andra gör dem.

Samuel hade bett att Gud skulle förändra folkets hjärtan så att de inte längre skulle insistera på att få en kung. Samuel ville att Gud skulle regera över dem. Men trots alla hans böner insisterade Israels barn på en kung. Samuel kunde ha gett upp och sagt: "Jag tänker inte be för dessa trotsiga, envisa människor längre! De har fått vad de ville. Låt dem nu skörda konsekvenserna." Men det gjorde han inte. Istället sade han: "Det vore också fjärran från mig att jag skulle synda så mot HERREN att jag slutade be för er. Istället skall jag lära er den goda och rätta vägen" (1 Sam 12:23).

2. Krav

Det är inte alls Guds mening att vi ska vara så upptagna som vi är idag. När Gud skapade våra kroppar, var det mening att vi skulle leva ett mycket mer okomplicerat och avslappnat liv, än vad

vi gör nuförtiden. Dagens livsstil och vårt samhälle hindrar oss från att hinna spendera mer tid ensam med Herren.

Man ignorerar sällan sitt arbete för att tillbringa tid med Gud, men vi reflekterar inte ens över att vi ignorerar Gud, så att vi kan arbeta mer. Vi ursäktar oss med att säga: "Jag har hyra att betala. Jag är tvungen att ha två jobb", eller min son måste ha tandställning, så arbetet kommer först." Det är så många krav på vår tid, uppmärksamhet, vår energi. Vad vi inte inser är att det är vi som sätter så många krav på oss själva, och att uppfylla dem kostar oss. Det ger oss inte bara stress men det kostar oss också tiden med Gud.

3. Distraktioner

Har du upptäckt hur svårt det är att hitta en ostörd plats att be på? Det blir svårare och svårare att hitta en lugn plats där du kan vara ensam med Herren. Denna värld är högljudd och överbefolkad och blir mer och mer så varje dag. Satan använder dessa ljud och avbrott för att försöka hindra dig att ha tid med Herren.

Vad händer när du äntligen hittar en tyst plats där du kan umgås med Gud? Du blir genast avbryten. Vi pratade tidigare om att när du äntligen böjer knä i bön, ringer telefonen. Eller så knackar det på dörren. Eller så kommer dina barn inspringande under skrik och bråk. Eller så börjar du tänka på allt det du behöver åka och handla. Eller så kommer du plötsligt ihåg telefonsamtalet som aldrig blev av.

Satan vet att det inte krävs mycket för att dra vår uppmärksamhet från Gud.

4. Trötthet

Om inte otålighet släcker vårt böneliv och om inte alla krav och allt som distraherar oss hindrar oss från att tillbringa tid med Gud, kommer trötthet att göra det.

En del av problemet med att vara så upptagna är att vi blir trötta. Ingen får tillräckligt med sömn längre. Så när vi äntligen får en tyst stund, skriker våra kroppar för vila. Titta bara på vad som händer när du efter en hektisk dag böjer knä vid din säng, lägger ditt huvud i dina armar och börjar be. Din kropp känner igen den positionen som en perfekt position för sömn, och innan du vet ordet av har du somnat, mitt i en bön. Efter ett tag börjar dina ben och knän att värka och du vaknar. Då inser du att du har sovit på din post!"

En ännu farligare position är att ligga på din säng med huvudet på kudden. Jag erkänner att jag somnar varje kväll under det att jag pratar med Herren. Jag tycker om att ha gemenskap med Herren tills jag somnar. Men det är viktigt att du har gemenskap med Herren under dagen medan du är aktiv och uppmärksam

Lösningar

Så vad kan vi göra för att få bukt med problemet att vi inte ber? Jag har några praktiska förslag.

1. Fortsätt framåt

Ge inte upp. Låt inte otålighet stjäla den seger Gud vill ge dig. Intala dig själv att för varje bön du ber för någon, bryts fiendens motstånd ner mer och mer. När du börjar tänka: " Vad spelar det

för roll?" sätt genast stopp för den tanken och be Gud att förnya din uthållighet att fortsätta. Var trogen i bönen hur lång tid det än tar.

2. Ta dig tid att be

Alla har vi krav på vår tid. Lösningen är att sätta Gud längst upp på listan och disciplinera dig att göra plats för bön. Du kommer aldrig att ha tid att be. Du måste avsätta tid till att be.

Livet består av prioriteringar. Eftersom vi aldrig kan göra allt det vi vill göra, måste vi välja bort de mindre viktiga sakerna för de mer viktiga. En vis man använder sin tid på ett bra sätt och håller ett rätt perspektiv på sina prioriteringar.

Bön är den viktigaste aktiviteten du någonsin kan ägna din tid till. Det borde vara högst uppe på din aktivitetslista. Även om du måste hoppa över frukosten eller tidningen, måste du ta tid till att be.

3. Kämpa emot distraktioner

Det kanske inte är lätt att hitta en tyst plats där du kan vara ensam med Gud, men det är värt ansträngningen. Jag går på en promenad, eller åker ut i bilen ibland för att kunna få vara ensam med Herren. Jag går också upp mycket tidigare än den övriga familjen, så jag har hela huset för mig själv. Bön är viktigare för mig än min sömn och telefonen ringer sällan den tiden på morgonen, så det blir mindre distraktioner.

För att inte mina tankar ska vandra iväg uttalar jag vanligtvis mina böner. Visserligen hör Gud mina tysta böner, men mina tankar vandrar så ofta iväg när jag ber i mitt hjärta. Jag kan ett ögonblick tänka: "Herre, ta hand om det här och det där. Tack för att du välsignat oss med..."men i nästa ögonblick kan min hjärna ta en sidoväg och jag börjar tänka på att surfa och på hur vackra vågorna är ute på Hawaii. "Oj då" Förlåt Herre." Men när jag uttalar min bön måste jag tänka på vad jag säger. Det gör att jag koncentrerar mig på min konversation med Herren.

Jag har upptäckt att det fungerar bäst för mig att be när jag sitter på en stol. Jag blundar inte, det är alldeles för farligt. När jag var liten sa de att om jag inte blundade skulle inte Gud höra mig. En pastor berättade en gång att när han spelade basketboll i skolan, bestämde sig laget för att be innan de började. En av ungarna sade: "Okej, alla måste blunda, annars förlorar vi." När de bad kikade han för att se om alla blundade. När de sedan förlorade, trodde han att det hans fel. Han kände skuld för det i årtal!

Bibeln uppmanar oss att be oavbrutet (1 Tess 5:17), vilket tydligt visar att bön inte har något att göra med kroppsställning. Om jag var tvungen att knäböja, skulle oavbruten bön betyda att jag aldrig skulle få ställa mig upp.

På samma sätt, förväntar sig inte Gud att jag alltid måste blunda när jag ber, för då skulle oavbruten bön betyda att jag aldrig skulle öppna mina ögon igen! Gud hör mina böner vare sig mina ögon är öppna eller stängda.

4. Kämpa emot tröttheten

Jag har upptäckt att ett bra medel mot trötthet är att promenera medan jag ber. Om jag går kan jag inte somna. Ibland går jag fram och tillbaka i ett rum. Andra gånger går jag ute på en äng

eller i trädgården och pratar med Gud. En del av mina mest givande och välsignade stunder har varit under promenader.

Ett annat praktiskt förslag är det här: Se till att du får tillräckligt med sömn. Se till att du stänger av teven och får åtta timmars sömn. Du kommer att arbeta mer effektivt, må bättre och inte somna under bön. Pröva på det.

5. Var ärlig inför Gud

Bön kommer att bli en naturlig del av ditt liv om du inser vad det är, ett samtal med Gud som älskar dig. Ofta försöker folk krydda sina böner med en massa högtidliga ord och högljudhet. Kanske de har hört någon annan be och beslutat sig för att låna deras uttryckssätt i sina egna böner. De lägger sig till med en egendomlig röst när de ber och lägger till lite vibrato för extra effekt. "Åååå, Gud." Jag tror att de inbillar sig att det ska imponera på Gud. Men det imponerar inte på Honom. Skulle det imponera på dig om ditt barn kom till dig och sa med en onaturlig röst: "Åååå, kära fader/moder!?" Det tvivlar jag på.

Var istället dig själv. Det är lätt att skjuta undan bön om det är en dramatisk produktion varje gång du ska be. Det skulle vara jobbigt. Jag kan tänka mig att du skulle förlora inspirationen efter ett tag.

När jag ber till Gud, pratar jag precis som jag gör till en nära vän. Gud känner mig utan och innan. Jag har aldrig känt att det är nödvändigt att använda en speciell röst när jag ber. Jag uttrycker alla mina problem, ovissheter och frågor för Honom. Jag försöker att vara så ärlig jag kan inför Honom. Det är bäst så, för Han vet om jag inte är ärlig! Om jag försöker att skyla över någonting, är det bara jag som blir lurad. Gud blir aldrig lurad.

Jag kanske säger: "Herre, du vet att jag inte älskar den här människan som jag borde." Det är ett försök att gömma sanningen och maskera mina riktiga känslor. Det vore bättre att säga: "Gud, jag står inte ut med honom. Jag skulle vilja smocka till honom varje gång jag ser honom!" Var ärlig, och be sedan om förlåtelse.

Att ha en konversation med Gud, betyder att jag måste lyssna också, inte bara prata. Kom ihåg att Gud vill prata med dig. Jag känner en sådan glädje i denna gemenskap med Honom som skapade mig.

Må Gud förlåta oss synden för vår bristande böneliv. Må Han hjälpa oss att be innerligt och regelbundet. Och när vi blir bönemänniskor, må vi också se Guds mäktiga verk fullbordade i denna desperata värld, genom våra böner.

Del III

LÖFTENA

Kapitel 9

Förmåner och löften

För att riktigt kunna uppskatta bön, måste vi förstå dess definition, dess användning och dess frukt. I den första delen, tittade vi på "vad", bönens definition. I del två tittade vi på "hur", bönens användning. Här i del tre kommer vi att titta på "varför", resultatet av bön i den troendes liv.

Bönens omfattningen

Den kristna människan har en kraftkälla i sitt liv: den helige Ande. Innan Jesus uppsteg till himlen, sa Han till sina lärjungar: "När den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen" (Apg 1:8).

Den helige Ande är din kraftkälla; men ditt största utlopp av andlig kraft är bön. Jag kan göra mer för Gud genom bön än någonting annat, till och med tjänst. Bönen binder fienden medan tjänandet kommer in och tar bytet. Det är ingen idé att göra någonting mer förrän du har bett. Efter att du har bett kan du handla, men bön måste komma först. Din verksamhet för Gud är viktigt, men begränsad till en plats i taget. Bön däremot är obegränsad. Bön når hela världen.

Genom bön kan jag vara i Syd Amerika i en halv timme och stärka händerna på missionärer och sedan kan jag vara i Mexiko med vänner som arbetar där. Jag kan hjälpa dem genom att be för effektiviteten av deras ord och materialet de delar ut. Sedan kan jag förflytta mig till Kina och be för kyrkan där. Jag kan inverka på världen genom bön, varifrån jag än befinner mig.

Bön är en förmån

Vi ber alla någon gång i vårt liv. När krisläge hotar, ropar även den personen som insisterar att han inte tror på Gud: "Åh, Gud hjälp mig!" Vi känner alla till bön till en viss grad.

Just därför att vi verkar döva för sanningen, måste jag repetera den igen: Bön är en underbar förmån. Det är en gåva som Gud har gjort tillgänglig även för den svagaste av sina barn, och en av de största välsignelserna Gud har gett till människan. Det är häpnadsväckande för mig att jag kan komma inför Gud, Skaparen av universum och tala med Honom. Det är ännu mer fantastiskt att Han lyssnar på mig!

Jag är också lika förvånad att Guds dörr alltid är öppen. Han har gett mig förmånen att prata med Honom när som helst. Jag behöver inte ringa i förväg och beställa tid. Jag kan komma vilken tid som helst, av vilken anledning som helst och Gud inte bara lyssnar, utan lovar också att hjälpa mig, leda mig, och sörja för alla mina behov.

Jag föreställer mig att en av de största gåtorna för änglarna i himlen är att människan fått denna underbara förmån att be, men ändå utnyttjar hon det inte, och behandlar det på ett sådant märkligt sätt.

Många människor ser på bön som ett religiöst arbete de måste utföra. De väntar sig en medalj för sitt arbete. "Jag bad i en hel timme", —precis som om de borde bli belönade för att de pratade med Gud.

Många människor bestämmer sig för att be en timme om dagen för att hedra Gud. De börjar med att lyfta upp allt de kan tänka på. När tio minuter har gått och de inte har mer att säga, börjar de om igen, och igen. Till slut är den långa timmen slut och de känner sig nöjda. "Prisad vare Herren!" säger de. "Jag har tillbringat en hel timme i bön." De är övertygade om att de har fullgjort sin plikt.

Bön ska inte gå efter klockan. Det ska aldrig ses som en skyldighet, ett måste eller en plikt.

Kom ihåg att längden av din bön inte har någon betydelse. Det finns ofta inte tid för långa böner. Ta till exempel om du får motorstopp mitt på järnvägsspåret och tåget kommer emot dig. Om du var tvungen att be en lång bön om hjälp, skulle det vara för sent.

Jesus varnade oss: "Och när ni ber ska ni inte rabbla långa böner som hedningarna. De menar att de ska bli bönhörda för sina många ords skull" (Matt 6:7).

Många kritiserar katolikerna för deras upprepade hyllningar av Maria och Vår Fader. Men att upprepa: "Jesus! Jesus!" eller "Ära! Ära!" eller någon annan fras utan någon verklig mening eller avsikt, är också att bara rabbla fåfängt. Om någon kom fram till mig och bara rabblade en massa ord om och om igen, skulle jag tänka: "Vad är det för fel på dem?" Men vissa människor pratar till Gud på det sättet. Halleluja, halleluja, halleluja, halleluja. Åh, prisa Gud, prisa Gud, prisa Honom, prisa Gud. Halleluja, halleluja. Prisa Gud, välsignad vare Herren, välsigna Honom, Halleluja!" Fåfängt upprepande.

Du pratar med Fadern när du ber, och du ska prata med Honom på ett intelligent sätt. Repetera inte samma ord om och om igen som ett formula. Det gör dig ingen nytta.

Bönens belöning

Jesus sade: "När ni ber ska ni inte vara som hycklarna. De älskar att stå och be i synagogorna och i gathörnen för att synas av människor. Amen, säger jag er: De har fått ut sin lön" (Matt 6:5) Ordet hycklare är på grekiska hupokrites. De aktörer som bar karaktärs- masker i de klassiska grekiska skådespelen, kallades hupokrites.

Jesus sade med andra ord: "När du ber ska du inte vara som en som bara agerar inför andra. Var inte som hycklarna som tycker om att stå i synagogorna eller i gathörnen för att synas av människor."

Somliga drar felaktigt slutsatsen att offentlig bön är fel. Det är absolut inte vad Jesus sade. Jesus själv bad öppet. Den första kyrkan samlade sig också för offentlig bön. Bibeln säger att de troende höll troget fast vid apostlarnas lära och gemenskapen, vid brödbrytelsen och bönerna" (Apg 2:42). Det är uppenbart att bön bör vara en viktig del av vår gemenskap.

Men var försiktig så du inte ber för att imponera på människor istället för att tala med Gud. Detta är en speciell fara för pastorer därför att vi så ofta ber offentligt. Det är en frestelse att vid slutet av en gudstjänst repetera de viktigaste punkterna av budskapet i avslutningsbönen, för att vara säker på att alla förstod det. Istället för att tala till Gud, så försöker vi återigen bära fram de viktiga punkterna till församlingen.

I början av min tjänst blev offentlig bön nästan min undergång. En dag sade en kvinna till mig: "Du ber de mest underbara böner." Så jag tänkte, "Jag ska göra mina böner ännu mer underbara!" Jag blev så intresserad av att imponera på människorna med mina böner, så jag

glömde bort att jag talade med Gud Fadern. Det är en stor fara i att be för att imponera på människor, och att tänka hur rättfärdig, gudomlig, och andligt djup du är.

Vilken belöning vill du ha?

I Matteusevangeliet 6:5-6, sade Jesus att motivet bakom bönen resulterar i en av två belöningar.

Den första belöningen kommer från människan. Den som ber offentligt för att imponera på människor, har redan fått sin belöning när någon säger: "Åh, han är så andlig, så gudomlig!" Var på din vakt mot denna hårfina frestelse att dra uppmärksamheten till dig själv.

I en del kyrkor kan det vara så att någon helt plötsligt ställer sig upp under lovsången medan alla andra sitter. Det verkar som om den personen alltid sitter längst fram i kyrkan för att bli sedd av alla. Det är sällan som någon längst bak ställer sig upp. De är på en iögonfallande plats och gör precis tvärt emot vad alla andra gör—de står upp med uppsträckta händer, medan de ibland gungar fram och tillbaka. Vet de inte om att de drar uppmärksamheten till sig själva? Om jag skulle stå upp medan alla andra satt ner skulle jag känna mig olustig. Jag kanske är mindre andlig än de flesta, men jag vet att jag inte skulle kunna stå där medan alla andra satt ner, utan att tanken skulle komma: "jag hoppas att alla ser hur andlig jag är:"

Människor har andra sätt att dra uppmärksamheten till sig med små gester, eller ett visst röstläge som ska visa helighet. En del knäpper sina händer, eller nickar på ett specilt sätt. "O ja, jag förstår." Vårt kött älskar att få andra att tro att vi är rättfärdiga.

Se upp! Akta dig för att utföra goda gärningar för att människor ska se. Om du gör det, har du redan fått din belöning.

Fariseerna var motiverade utav denna belöning. De älskade att visa sin andlighet. När de gick till synagogorna, stannade de ofta på vägen och bad, så att alla skulle se dem. De ville att folket skulle se hur deras enorma andlighet var så brinnande i dem att de inte kunde vänta tills de kom synagogan för att be. "Se på mig, jag är så helig, jag måste stanna här och be på vägen!" Enligt Matteusevangeliet 6:5, fick dessa hycklare sin belöning från de som lovordade deras föreställning.

Du har ett val. Om du vill ha offentliga applåder och en värdslik belöning, kan du följa fariséernas exempel. Men ett bättre sätt är enligt Jesus att gå in i din kammare och stänga dörren och be till din Fader i det fördolda. Då ska din Fader, som ser i det fördolda, öppet belöna dig" (Matt 6:6).

Det du bör fråga dig själv är: "Gör jag det här för att bli sedd av människor, eller för att glädja Gud?" Det som betyder något är ditt motiv. Man kan göra det rätta med fel motiv och helt och hållet ogiltigförklara vad man har gjort. Det är underbart att be. Det är underbart att fasta. Men det har ingen betydelse hur ädel, hur generös, hur underbar din gest är, om ditt motiv är att dra uppmärksamhet till dig själv och få människors applåder, då är detta allt du kommer att få.

När jag började min verksamhet fastade jag oftare än vad jag gör nu. Det hände ibland när jag fastade att jag gick på besök hos en familj och de bjöd mig på tårta. Då hade jag två val: Jag kunde antingen säga nej tack och tala om att jag fastade den dagen, eller jag kunde äta en bit. Jag åt den och bröt min fasta. Jag tänkte att om jag sade: "Nej tack, jag kan inte äta det där, jag fastar idag", då skulle jag förlora min belöning. Så det var lika bra att jag tog en bit och njöt av den.

Bön ger alltid belöning, oberoende av vad syftet är med din bön. Även falska böner uttalade för människans applåder får belöning. Men varifrån vill du ha din belöning, från människan eller från Gud?

Bönens löften

Jesus gav oss många fantastiska löften angående bön.

“Förvisso säger jag er: Allt vad ni binder på jorden ska vara bundet i himlen, och allt vad ni löser på jorden ska vara löst i himlen. Vidare säger jag er: Om två av er här på jorden kommer överens om att be om något, så ska de få det av min Fader i himlen.” (Matt 18:18-19).

Detta är ett stort och underbart löfte!

Jesus lovade också: “Tro på Gud! Förvisso säger jag er: Om någon säger till detta berg: Lyft dig och kasta dig i havet, och inte tvivlar i sitt hjärta utan tror att det han säger ska ske, då ska det ske. Därför säger jag er: Allt vad ni ber om och begär, tro att ni har fått det, så ska det vara ert” (Mark 11:22-24).

Vilket fantastiskt löfte! Jesus gav också detta märkliga löfte: “Och vad ni än ber om i mitt namn, ska jag göra, för att Fadern ska bli förhålligad i Sonen. Om ni ber om något i mitt namn, ska jag göra det” (John 14:13-14).

Vad som helst!

Här är ett löfte till: ”Om ni förblir i mig och mina ord förblir i er, så be om vad ni vill, och ni ska få det” (John 15:7).

Och ännu ett: ” Vad ni ber Fadern om i mitt namn, det ska Han ge er. Hittills har ni inte bätt om något i mitt namn. Be (på grekiska är ordet aiteite, vilket betyder att be och fortsätta att be, att tigga, eller åtrå), och ni ska få, för att er glädje ska vara fullkomlig (John 16:23-24).

Det här är verkligen fantastiska löften. Herren inbjuder dig att be om vad som helst. De här är öppna löften med breda parametrar. Vem har fått dessa löften? Jesus talade till sina lärjungar, inte till den allmänna folkmängden.

Vad kvalificerar en lärjunge?

Jesus sade: “Om någon vill följa efter mig, ska han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig” (Matt 16:24). En person som förnekar sig själv, tar sitt kors och följer Jesus Kristus kan göra anspråk på dessa löften och förmåner. Allt man ber om i Jesu namn blir uppfyllt.

Det är därför att en lärjunge har förnekat sig själv för att följa efter Kristus, som han inte söker efter det som förhålligat honom själv. Genom att ta på sig sitt kors, söker han inte ära för sig själv, utan anser sig själv död med Kristus. Han har nu endast sin identitet i det som är Guds vilja. Han har helt överlämnat sig själv, sina ambitioner, och sitt liv till Jesus Kristus.

Det viktigaste i en lärjunges bön är alltid: “Men inte som jag vill utan som du vill” (Matt 26:39).

Det är bara genom att förneka sig själv, ta upp ditt kors och följa Jesus Kristus som du får tillgång till de stora löfterna angående dina böner.

Gud vill välsigna dig genom bön

När kung Asa först kom till makten stod han inför en svår situation. Han hade en stark armé på 580,000 man som bar stora sköldar och spjut, men etioperna hade invaderat landet med en armé på en miljon män och 300 vagnar. Den tidens vagn motsvarar dagens stridsvagnar. Och ett infanteri kan inte strida mot stridsvagnar.

Asa visste att han inte kunde försvara sitt land mot invaderingen av denna enorma armé med dess vagnar. Kung Asa gjorde då något väldigt klokt: han ropade till Gud. Det är det bästa du kan göra när du står inför en omöjlig situation. Människans nödlägen är Guds möjligheter. Det är när vår kraft har tagit slut som Gud tar över och hjälper oss.

Det första Asa gjorde var att erkänna Guds härlighet och hans kraft "HERRE, utom dig finns ingen som kan hjälpa i striden mellan den starke och den svage..." (2 Krön 14:11). Asa visste att trots att oddsen för deras överlevnad var emot dem, betydde detta ingenting för Gud. Om Gud är med oss, vem kan då stå emot oss? Gud och du utgör en majoritet.

Sedan sade Asa: "För på dig stöder vi oss..." Asa inte bara litar på Gud med problemet, han litar så fullt på Honom att han inte oroar sig för resultatet. Det påminner mig om en strof från den gamla sången, "I am His, and He is Mine" (översatt Jag är hans, och Han är Min".)

Det som en gång var skrämmande kan inte längre störa min frid;

I Herrens armar vilar jag för evigt.

När Han viskar i mitt öra, jag är hans, och Han är min.

Robinson, George W., copyright 1876.

När du en gång har överlämnat ditt problem till Gud, ska du lämna det där. Om du fortsätter att oroa dig, visar det att du inte riktigt litar på honom.

"...och i ditt namn har vi kommit hit mot denna skara." Det är viktigt att gå ut i Herrens namn och hans styrka, och inte din egen.

"Herre, du är vår Gud. Låt ingen människa stå emot dig!" Lagg märke till att Asa inte sade: "Låt inte någon människa stå emot oss!" Asa förstod att det var Guds kamp. Det var Guds rykte som stod på spel, inte deras. "Asa sade: "vi står bakom dig Herre!" Och det är ett bra ställe att befinna sig på. Vi vill inte vara i främsta ledet—vi vill att Herren ska vara framför oss.

Gud hörde Asas bön. När Asa och hans armé, som var hopplöst underlägsen i både antal och vapen, gick emot sin fiende, gick Herren med dem—och de besegrade den etiopiska armén helt och hållet.

När de sedan kom tillbaka till Jerusalem mötte profeten Asarja dem och sade: "HERREN är med er när ni är med Honom, och om ni söker Honom låter Han sig finnas av er. Men om ni överger Honom kommer Han att överge er" (2 Krön 15:2).

Efter detta började Asa ha framgång och blev stor och mäktig. Mot slutet av hans regeringstid blev han hotad igen. Den här gången kom hotet från Basha, kung över Israels norra stammar. De byggde befästade städer norr om Jerusalem i förberedelse för invasion. Den här gången brydde sig inte Asa om att be. Han tog istället ut pengar från statskassan och skickade efter Ben-Hadad, kungen i Aram, för att invadera Israel norrifrån. Detta gjorde att Basha drog tillbaka sina trupper från att invadera Juda och placerade dem att försvara den norra gränsen. Det var en smart manöver, och det lyckades.

Asa hade inte bett Gud om hjälp. Istället hade han bett om mänsklig hjälp. På grund av det kom profeten Hanani till Asa med en tillrättavisning. Profeten påminde honom om hur Herren hade hjälpt honom mot etioperna i början av hans regering, och sedan förkunnade Hanani: "Ty HERRENS ögon överfar hela jorden, för att Han med sin kraft ska hjälpa de som med sina hjärtan ger sig hän åt Honom" (2 Krön 16:9).

Här är den grundläggande sanningen om Gud. Han letar efter människor Han kan välsigna. Jag hoppas att den sanningen sjunker in i ditt hjärta. Meditera på det. Gud vill verka i ditt liv och Han vill verkligen välsigna dig. Han vill använda dig som ett instrument, men Han väntar på att du ska förena dig med hans plan. När ditt liv överensstämmer med Guds syften, kan du bli en kanal genom vilken Guds kraft och kärlek kan flyta till en nödlidande värld.

Gud letar efter människor vars hjärtan är i samklang med hans önskningar. Därför är den bästa bönen vi kan yttra: Herre, hjälp mig att vara i harmoni med din vilja." Men det måste vara mer än bara tomma ord. Det måste komma från hjärtat.

Vilken förmån att kunna komma inför Gud med endast en yttrad bön. Det är en förmån att Gud delar sina önskningar med oss och placerar sin vilja i våra hjärtan. Och det är en förmån att Gud använder oss för att nå en behövande värld. Det är vad Gud lovar att göra och mycker mer—om vi bara ber Honom.

Kapitel 10

Bön i rörelse

Bibeln undervisar att tro frambringar bönesvar. Jesus sade: "Därför säger jag er. Allt vad ni ber om och begär, tro att ni har fått det, så ska det vara ert" (Mark 11:24).

Det är mycket lättare att ha tro för bönesvar när vi inser den enorma makten av den vi talar till. I Apostlagärningarna bad lärjungarna: "Herre, du som har skapat himmel, jord och hav och allt som är i dem" (Apg 4:24). Lärjungarna var mycket medvetna om Jesu kraft. De kände Guden de talade till.

Gud har makt att både göra och svara

Något som hindrar oss i vår tro är vår tendens att tillskriva våra egna begränsningar till Gud. Det är som om vi glömmer bort att den vi talar till är Universums Skapare. Men Han är inte lik oss. Han är inte begränsad av vår förmåga. Ingenting begränsar eller hindrar Honom—till skillnad från oss.

Ibland när vi vet tillräckligt om omständigheterna i vår situation, har vi svårt att be med tro. Till exempel: Jag är mekanisk lagd, därför är det svårt för mig att be om ett under när bilmotorn inte startar. Eftersom jag vet att spolen är svag och batteriet är urladdat, har jag inte tillräckligt mycket tro att be. Det faller inte mig in att be: "Åh Gud, hjälp den här bilen att starta!"

Men min fru är inte mekaniskt lagd. Hon har nog aldrig tittat under en motorhuv. Hon vet inte skillnaden mellan en fördelare och en förgasare, eller en oljesticka och ett kyllock. Så hon har stark tro när vi inte kan få bilen att starta.

När jag säger: "Det går inte. Bilen är slut."

Då säger hon: "Låt oss be."

Jag svarar: "Du kan inte be för mekaniska saker"

Men hon böjer huvudet och säger: "Herre, hjälp den här bilen att starta nu. Du vet att vi har bråttom. Jag tackar dig Fader, och jag ber i Jesu namn." Sedan säger hon: "Okej, försök igen."

Då säger jag: "Men det lönar sig inte!"

"Försök bara."

Och vet du vad som sker? Motorn startar genast!

Nästa gång du tänker: "Vad lönar det sig att be?" Se på universum och allt vad Gud redan har gjort. Är någonting omöjligt för Gud?

Han är en oändligt stor Gud, men ibland ber vi som om vi talar med någon som har extremt begränsad kraft. "Åh Herre, jag vet inte om du kan göra något åt det här. Jag vill egentligen inte fråga dig, och jag förstår om du inte kan."

Svårighetsgraden av ett uppdrag måste alltid mätas av förmågan den som ska göra jobbet har. Vem är personen du ber om hjälp? Du ber till den Allsmäktige Guden, universums och din Skapare. Du ber till din himmelske Fader, Han som älskar dig och bryr sig om varje liten detalj i ditt liv. Och som HERREN frågade Abraham i 1 Mos 18:14: " Skulle något vara omöjligt för HERREN?" Svaret är naturligtvis: Nej. Ingenting är omöjligt för Gud.

Om det hjälper dig att be, börja då med att erkänna Guds styrka och kraft. Det gjorde Jeremia. "O Herre, HERRE, se, du har gjort himmel och jord genom din stora kraft och din utsträckta arm. För dig är ingenting omöjligt" (Jer 32:17). Jeremia hade inte behövt påminna Gud om hans stora kraft, men han behövde påminna sig själv.

Det är viktigt att vi inser Guds kraft när vi ber. Det visste David. Han sade: "När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna som Du har skapat, vad är då en människa eftersom Du tänker på henne, en människoson eftersom Du tar dig an honom?" (Ps 8:3-4). David skådade upp i stjärnorna och såg Guds härlighet.

Men sorligt nog, för oss som lever i tätbebyggelse, ser vi sällan stjärnhimlen. Vi har ljusförorening. Vi har luftförorening. Förr kunde man gå ut i öknen och verkligen se stjärnorna, men även där ute finns det nu ett visst mått luft- och ljusförorening. Som barn kan jag minnas hur skarpt stjärnorna lyste på natten. Jag brukade titta upp och se Vintergatan. Man kan inte undgå att bli imponerad av universums obegränsning, och av Gud som skapade den.

David hade inte informationen om universum som vi nu har. Han visste inte att vår planet är 1000 mil i diameter och 4000 mil i omkrets vid ekvatorn. Han visste inte att jorden snurrar runt solen 365 dagar, sex timmar, nio minuter och en femtio-fjärdedels sekund, exakt, år ut och år in. Inte heller visste han att solen som jorden snurrar runt är 1200 000 gånger större än jorden i volym, 130 000 mil i omkrets och om du kunde urholka solen, och lämna ett skal på 16 000 mil, skulle jorden få plats med månen som roterade omkring den, och fortfarande skulle du ha nästan 16 000 mil av utrymme kvar.

David hade inte den informationen, men han hade himlavalvet. Jag är säker på att han, när han stod under denna enorma himmel och tittade ut i universum, var medveten om Guds storhet. "När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna som du har skapat..."

Vi behöver samma medvetenhet om Guds kraft och majestät. Vi måste komma ihåg att den Gud som skapade detta stora universum, är samma Gud som står till förfogande för dig, för att hjälpa dig i alla problem du har i livet. Annars kan du inte ha tillräckligt med tro att ge Honom alla dina problem.

När vi äntligen ber över en situation, har vi många gånger redan burit på det en längre tid. Det känns som det väger ett ton. Vi blir förkrossade, så vi ber: "Åh Herre, kan Du verkligen flytta på detta enorma berg? Herre, du vet vad doktorn sade. Det har 99 procent dödlighet. Åh Herre, det är fruktansvärt, helt enkelt fruktansvärt!"

Vi blir så nedtyngda av problemet att vi glömmer att vi talar till den som skapade himmel och jord, havet och allt däri. Det är inte svårare för Gud att bota en person med leukemi än det är att bota halsont. Det är inte svårare för Gud att låta en ny arm växa ut, än att bota huvudvärk.

Du kanske säger: "Nu överdriver du, det finns gränser."

Om en sjöstjärna förlorade en arm, skulle det då vara svårt för dig att be: "Gud ge den där sjöstjärnan en ny arm?" Nej. Vi vet att av naturen växer en ny arm ut på en sjöstjärna. Om du skär en mask i två delar, så växer den andra hälften ut igen av naturen. Men vad är naturen? Vem skapade naturlagarna? Skulle inte Gud, som skapade oss och alla våra funktioner kunna göra så att en ny arm växte ut? Om Han ger masken förmågan att bli hel igen, varför skulle det då vara så omöjligt för Honom att sätta dit en ny arm eller ett nytt ben på en människa?

När vi tänker på sådana under, hindrar vårt begränsade förstånd oss, och det är lätt att vi överför den begränsningen till Gud. "Bry dig inte om en ny arm, Gud" säger vi. "Hjälp honom bara att leva utan den."

Ibland gör Gud under bara för att visa oss att Han kan göra det, trots våra tvivel.

När jag var pastor i Tucson, ringde en kvinna till mig och sade: "Åh, Chuck, be för min son David. Han fick fingret i kläm i bildörren. Vi är hos doktorn och han säger att de måste amputera fingret! Snälla Chuck, be att Gud helar, och att de inte behöver amputera Davids finger."

Jag bad med June på telefonen. Anden rörde vid mitt hjärta och jag kände mig verkligen hoppfull om situationen. När jag slutat be, sade jag: "Jag tror att Gud kommer att hela Davids finger! Prisa Herren och gläd dig! Gud kommer att göra ett under!"

Doktorn sade till Davids mamma: "Kom tillbaka imorgon, så ska vi besluta om vi måste amputera eller inte."

Följande dag tog hon David tillbaka till specialisten. Han tittade på fingret och sade: "Jag är ledsen, men han har redan fått blodförgiftning." Jag är tvungen att amputera. Benet är krossat och det är ingenting annat jag kan göra."

June ringe till mig. Hon grät så hårt att hon knappats kunde prata.

"Vad står på?" frågade jag.

Men hon kunde inte svara. Till slut tog hennes syster luren och sade: "Chuck, doktorn har just amputerat Davids fingertopp och June är alldeles ifrån sig."

Jag sade: "Säg till henne att jag kommer hem till dem."

Medan jag var på väg, började jag ifrågasätta Gud. "Herre", sade jag, varför helade du inte hans finger? Det hade varit så enkelt för dig. Jag sade till henne att ha tro och lita på dig. Nu måste jag gå och prata med henne. Hon är alldeles hysterisk och jag vet inte vad jag ska säga!"

När jag kom till deras hus sade jag: "June, vi vet att för de som älskar Gud samverkar allt till det bästa, för de som är kallade efter hans beslut. Det kunde ha varit hans hela finger eller en arm. Var tacksam att det bara var en fingertopp. David kommer att vänja sig, och en dag kommer vi att förstå Guds avsikter."

Det är inte lätt att ge råd i dessa situationer men jag gjorde mitt bästa. På vägen hem fortsatte jag att ifrågasätta Gud. "Herre, jag förstår bara inte vad du gör! Om jag vore du skulle jag absolut ha helat fingret."

Den händelsen skakade min tro. Jag tror inte ens att jag skulle ha kunnat be för en förkylning den dagen. Davids mammas tro var krossad. Trots att jag försökte trösta henne, lyckades jag inte.

Men nästa morgon ringde hon till mig. Hon var väldigt upphetsad och skrek på telefon: "Chuck! Chuck! Någonting har hänt!"

Vad har hänt?" sade jag.

"Det är fantastiskt!" sade hon. "David och hans bror brottades och hans bandage ramlade av hans finger. Jag skulle sätta tillbaka det igen och det är en helt ny skär fingertopp som växer fram! Det ser ut som helt nytt kött!" Hon tog David till specialisten, som tittade på fingret och kliade sig i huvudet. "Ge mig journalen", sade han till sjuksköterskan. Han läste om samma sak flera gånger och sade sedan: "Vi amputerade, eller hur?"

"Ja, doktorn," sade hon.

Doktorn skakade på huvudet, helt förbryllad. "Det är inte möjligt!" sade han. Sedan frågade han Davids mamma: "Kan du komma hit med David imorgon?"

Hans mamma kom tillbaka med David nästa dag och doktorn gick igenom samma rutin, fortfarande lika chockad och förvirrad. "Kan ni komma igen imorgon?" frågade han.

Varje dag i en hel vecka kom de tillbaka till specialisten, som inte gjorde något annat än att titta på Davids nya fingertopp och att klia sig i huvudet. Till slut röntgade han fingertoppen och upptäckte att benet var helt. Han sade: "det här är helt häpnadsväckande! Så vitt jag vet, har läkarvetenskapen aldrig sett något liknande. Jag har ingen förklaring alls för det här."

Sedan vände han sig till June och sade: " Du förstår naturligtvis att David aldrig kommer att ha en nagel på den fingertoppen. Det är omöjligt för en ny nagel att formas."

Jag undrar om Gud tog det som en utmaning. Några veckor senare började en nagel att växa. Inom två månader kunde David hålla fram båda händerna och det gick inte att se vilken fingertopp som hade amputerats!

David gick tillbaka till doktorn varje vecka i ett års tid. Doktorn tog kort, dokumenterade alltihop och sände det till "the Journal of the American Medical Association". Doktorn var judisk, och Davids mamma vittnade till honom om Jesus Kristus och hans kraft. Till slut sade han: "Jag måste erkänna att det här är ett Guds under."

Jag tänkte på vad jag hade frågat Gud när David först blev skadad. Jag hade bett för Honom att göra ett under och hela Davids finger, och jag insåg att om Gud hade helat fingret innan amputationen, skulle specialisten aldrig ha trott på vad mamman sade. Han skulle ha rationaliserat bort det hela med att säga att kroppen hade botat sig själ. Men efter amputation? "Herre, du är så smart!" sade jag. Du gjorde detta för att förbrylla doktorn, eller hur?

När vi står inför en speciell utmaning, varför tvivlar vi då på Gud? Varför sätter vi upp gränser? Vi gör det därför att vi själva är begränsade och vi glömmer att se upp och att komma ihåg vem det är vi ber till. Det bästa vi kan göra är att inte titta på berget framför oss och istället titta på Honom som skapade allting, och som har kraften att hjälpa oss upp, och över berget.

Kapitel 11

Tillkomme Guds rike

De flesta av oss känner till Herrens Bön. Hur många gånger har vi inte bätt: "Tillkomme Ditt rike, ske Din vilja i himlen så ock på jorden?" Det är nog en av de mest kända och mest använda böner i världen. Men vad ber vi egentligen om när vi repeterar de orden?

Vare sig vi inser det eller inte, är de här orden en bekräftelse av sanningen att Guds kungadöme inte är av den nutida världen. Gud skapade hela universum, och det intressanta är att den här lilla delen av universum, den som kallas jorden, gör uppror mot Gud och hans aktoritet.

I liknelsen om punden, berättar Jesus om en man av förnäm släkt och beskriver attityden hans tjänare hade mot honom. De hatade sin herre, och sade: "Vi vill inte ha honom till kung över oss" (Lukas 19:12-14).

Det är ungefär vad världens attityd är idag: "Vi vill inte att Han ska regera över oss." Men när vi ber: "Tillkomme ditt rike. Ske Din vilja i himlen så ock på jorden", då ber vi att Jesus ska regera över oss. Då uttrycker vi en önskan om Hans återkommande. Vi som tillhör Jesus längtar efter att Han ska komma tillbaka och regera över vår värld, och vi ser fram mot det med förväntan.

Den värld Gud planerade; världen vi ärvde

Den nuvarande världen är i uppror mot Gud. Just nu regerar döden och mörkrets makter i världen. Den värld vi ser idag är inte den värld som Gud skapade. Den värld Gud skapade var perfekt. När vi läser om skapelsens sex dagar, ser vi att Gud varje dag överblickade sin skapelse och förkunnade att det var gott. Efter det att Gud skapade denna underbara jord—och vi kan bara försöka föreställa oss hur perfekt och obefläckad den var—skapade Han människan att befolka jorden. Men något hände som fördärvade det goda och perfekta Gud hade skapat, och synd kom nu in i bilden.

Gud hade gett Adam och Eva stor frihet i lustgården. Han sade till dem att de kunde äta av alla träd utom ett i lustgården, trädet med kunskap om gott och ont. Det trädet var de inte tillåtna att äta av. Gud varnade dem att den dagen de gjorde det, skulle de dö. Vi känner väl till vad som hände. Adam och Eva lydde inte Gud. Istället lyssnade de till Satans lögn om att Gud kanske inte menade att de skulle dö. De föll för frestelsen och konsekvensen blev som Paulus sade: "genom en enda människa kom synden in i världen och genom synden döden, och så kom döden över alla människor" (Rom 5:12).

I 1 Moseboken 3, förklarar Gud för Adam och Eva konsekvenserna av deras synd. Olydnad mot Gud för alltid med sig konsekvenser. Du kan inte komma undan det. Guds lagar är satta. Om du överträder dem kommer du att få lida för det. Gud säger inte: "Du gjorde det mot mig, så nu ska du få tillbaka." Det bara medföljer den syndiga handlingen.

Det är intressant att folk många gånger ser på Guds lag som begränsande. De tänker: "Gud vill inte att jag ska ha något roligt. Hans lag binder och håller tillbaka mig." Är inte det exakt vad Satan sade till Eva? "Gud vet att den dag ni äter av frukten skall era ögon öppnas, så att ni blir som Gud med kunskap om gott och ont" (1 Mos 3:5). Satan ville att Eva skulle tro att Gud höll tillbaka något gott från henne.

Och det är vad Satan vill att vi ska tro. Så ofta han kan, försöker han att påstå att Gud håller tillbaka det som är gott och glädjefullt. Men det är en lögn. Gud har aldrig förbjudit något som är gott för oss. Han bara förbjuder det som för med sig negativa konsekvenser i våra liv. Han kan se framtiden och se eländet vi får gå igenom och vill skydda och bespara oss lidandet. Så, på grund av sin godhet förbjuder Han det som är farligt för oss. Du kan lita på Hans lag, och veta att den är god och sann, och avsedd för vårt skydd. Psalmisten sade: "HERRENS undervisning är fullkomlig, den ger själen nytt liv. HERRENS vittnesbörd är sant, det gör enkla människor visa. HERRENS befallningar är rätta, de ger glädje åt hjärtat. Hans bud är klart, det upplyser ögonen. (Psalm 19:8-9).

Därför att Adam och Eva lyssnade på Satans lögner och inte lydde Gud, kom all den sorg och olycka, all den plåga vi ser idag, över världen. Gud skulle ha besparat oss döden. Jag tror att när Gud skapade våra kroppar, var de perfekta. Titta bara på hur kroppen skapar nya celler var sjunde år! Tänk på hur den här processen skulle kunnat ha fortsatt och vi skulle ha förblivit unga, för evigt friska, för evigt i en perfekt kropp. Med synden kom åldrandet, cellförändring och cellnedbrytning. Allt det som orsakar åldrande hade inte behövt hända. Det var inte vad Gud hade till avsikt för oss.

Gud skapade en underbar värld som producerade all sorts frukt, nötter och grönsaker i överflöd. Människan behövde inte ens bruka jorden. Allt hon behövde göra var att gå ut och plocka vad hon ville och njuta av det. Och maten innehöll alla näringsämnen nödvändiga för att ha perfekt hälsa.

I början var klimatet perfekt. Jag tror inte nord- eller sydpolen med sina enorma berg av packis, fanns till. Jag tror att jorden hade en annan grad på polar axeln. Idag lutar den i tjugotre-och-entredjedels grad, men jag tror att axeln var annorlunda när Gud skapade världen i begynnelsen. Vi vet att i norra polcirkeln har de hittat frusna kvarlevor av stora mammutar på tundran i Sibirien. I deras matsmältningssystem hittades tropisk vegetation, vilket betyder att jordens geografiska struktur var väldigt annorlunda än vad den är idag. I sydpolen har de hittat stora lager av träkol sextio meter under isen, vilket visar att det en gång funnits en vidsträckt skog i det området. Det pekar på att en gång i tiden var klimatet mildt över hela jorden, utan de våldsamma stormar eller orkaner som vi ser så mycket av idag.

Men förbannelsen som kom genom synden förändrade världen. Vad vi ser idag är inte den värld Gud ursprungligen skapade. Vi kan förmodligen inte ens föreställa oss hur vacker världen var när den först var ny och orörd.

De flesta av oss värdesätter platser där naturen är mer eller mindre orörd. De platser där människan inte ännu har satt sina spår. Det är underbart att kunna gå på en lång promenad och lämna civilisationen bakom sig. Vi andas in och ser oss omkring på den ofördärvade naturen, och njuter av det. Men sanningen är den att det inte spelar någon roll hur långt bort vi än vandrar, kan skönheten vi ser inte mätas med den skönhet som Gud ursprungligen skapade. På grund av Adams och Evas uppror mot Guds lagar och människans uppror genom tiderna, får vi nu lida av följderna. På grund av synd har vi förlorat skönheten i världen som Gud skapade för oss. Istället lever vi nu i en fallen värld.

Den värld Gud hade avsett för oss var perfekt. Den här världen innehåller taggar och törnen och giftiga växter. Den här världen kräver att man arbetar om han vill äta. Gud hade tänkt att arbete bara skulle vara begränsat till att sträcka sig upp och plocka en mogen frukt från ett träd. Den här världen är full av alla slags sjukdomar, åldrande och död. Världen är full av kaos, strider, krig, mord, bråk och sorg.

Hopp

Sorg och lidande gör en matt och missmodig, eller hur? Den har den effekten. Igenom hela Bibeln har Gud lovat den svage, den som lever med oro och ångest på grund av synd, att jorden en dag ska bli återupprättad till dess ursprungliga skönhet. Den dagen kommer då vi får se världen som Gud har avsett den att vara. Den tiden kallas i Bibeln, det tusenåriga riket, och det är vad vi ber om när vi ber: "Tillkomme ditt rike. Ske din vilja i himlen så ock på jorden."

Det första som måste tas itu med är det som orsakat all sorg och lidande i vår värld, och det är synden. Så länge synden existerar kommer vi att fortsätta ha sjukdomar, åldrande, kaos, och död. Så Gud är tvungen att sätta fingret direkt på problemet. Han är tvungen att ta itu med synden först. Det var anledningen till att Jesus kom första gången. Han kom för att direkt ta hand om synden.

Tack vare att Kristus offrade sig själv, kan du och jag ta emot förlåtelsen och renandet från synden i vårt liv. Därför att våra synder har blivit köpta och vi har blivit rättfärdiggjorda genom tro på Jesus Kristus, kan vi nu ha gemenskap med Gud.

Sorligt nog lever vi fortfarande i en syndig värld. Vi kan inte undslippa det ännu. Men när vi ber: "Ske din vilja i himlen så ock på jorden", då ber vi i verklighet för den dagen synden försvinner och alla människor lever tillsammans i kärlek och frid, som Gud avsett.

Just nu samlar Gud ihop de människor från hela världen som längtar efter Hans rike; det kommande rikets invånare. Den helige Ande är verksam i världen och samlar de människor som vill ge sina liv till Gud och leva som Gud hade avsett att de skulle leva. Om du har tagit emot Jesus Kristus, då har du blivit markerad för Guds rike. Och när den dagen kommer och hans vilja sker på jorden, då får du vara del av det underbara rike som Jesus sätter upp.

Guds kommande rike

Den dagen kommer, och jag är övertygad att den inte är långt borta, då Jesus kommer för att regera över världen. Han kommer att etablera Guds rättfärdiga rike och det riket kommer att sträcka sig över hela världen. Idag är lydnad till Guds lagar frivilligt. Du har ett val; du kan lyda Guds lagar, eller ignorera dem och gå din egen väg. Men när Jesus sätter upp sitt rike kommer det inte längre att vara frivilligt. På den dagen, antingen lyder du, eller också får du lämna riket.

Bibeln lämnar inga tvivel om det. Guds Ord har mycket att säga om det kommande riket och förhållandet till Jesus. När vi läser följande bibelord ser vi att Guds kommande rike är det genomgående temat i Guds Ord. Allting pekar på den dagen då Guds rike blir etablerat på jorden.

I **Lukasevangeliet 1:33** indentifieras Jesus som den som regerar för evigt. När ängeln kom till Maria, sade han till henne angående barnet hon skulle föda: "Han skall vara konung över Jakobs hus för evigt, och hans rike skall aldrig få något slut."

Uppenbarelseboken 19:16 talar om Jesus Kristus överhöghet, sedd av alla när Han kommer för att inta sitt rike. "Och på manteln och på sin höft har Han ett namn skrivet: "Konungarnas Konung och Herrarnas Herre."

Filipperbrevet 2:5-11 säger att även fast människor idag förkastar Jesus och smädar hans namn, kommer det på den dagen inte finnas något tvivel om vem det är som regerar i världen.

Ingen kommer att ignorera Guds Son, ingen kommer att häda hans namn. Alla kommer att erkänna att Jesus är Herre. "Var så till sinnes som Kristus Jesus var. Fastän Han var till i Gudsgestalt, räknade Han inte det som ett segerbyte att vara jämställd med Gud, utan utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt då Han blev människa. Han som till det yttre var som en människa ödmjukade sig och blev lydig ända till döden – döden på korset. Därför har också Gud upphöjt Honom över allting och gett Honom namnet över alla namn, för att i Jesu namn alla knän skall böja sig, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herren" (Fil 2:5-11).

Malaki 1:11 talar också om äran som Jesu namn kommer att få. "Från solens uppgång till dess nedgång skall mitt namn bli stort bland hednafolken, på alla orter skall man bära fram rökoffer och rena offergåvor åt mitt namn. Ja, stort skall mitt namn bli bland hednafolken, säger HERREN Sebaot."

I **Psaltaren 2:7** förkunnas att det kommande riket är Jesu arvedel. "Jag skall kungöra HERRENS beslut. Han sade till mig: "Du är min Son, jag har idag fött dig. Begär av mig, så skall jag ge dig hednafolken till arvdel och hela jorden till egendom" (Psalm 2:7-8).

Dessa verser från Psaltaren visar att Jesu Kristi rike kommer att omfatta hela världen. "Alla jordens ändar skall tänka på det och omvända sig till HERREN. Hednafolkens alla slakten skall tillbe inför dig. Ty riket är HERRENS, Han råder över hednafolken" (Ps 22:27-28). "Alla kungar skall falla ned för Honom, alla hednafolk tjäna Honom" (Ps 72:11). "Alla folk som du har gjort skall komma och tillbe inför dig, Herre, de skall ära ditt namn" (Psalm 86:9).

Uppenbarelseboken 11:15 försäkrar oss om att det kommande riket blir det sista riket, det eviga riket. "Då hördes i himlen starka röster som sade: "Herraväldet över världen tillhör nu vår Herre och hans Smorde, och Han skall vara konung i evigheternas evigheter."

2 Moseboken 15:18 förkunnar: "HERREN skall regera för alltid och i evighet."

I Hebreerbrevet 1:8 ser vi att det kommande riket är ett rättfärdigt rike. "Gud, din tron står i evigheternas evighet, och rättfärdighetens spira är ditt rikets spira."

Daniel 2:44 lovar att det kommande riket är oförstörbart. "Men i de kungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike, som aldrig någonsin skall förstöras och vars makt inte skall överlämnas till något annat folk. Det skall krossa och göra slut på alla dessa andra riken, men själv skall det bestå för evigt."

"Konungarna" som nämns i den här versen, är de tio ledarna av den Europeiska Unionen. Vi ser hur Europa reser sig upp som en världsmakt. Därför tror jag att vi inte är långt från svaret på våra böner: "Tillkomme ditt rike. Ske din vilja på jorden, som den gör i himlen."

Jesaja 9:7, 11:6, säger att Jesus Kristus kommer att regera med evig frid. "Så skall herradömet bli stort och friden utan slut över Davids tron och hans kungarike. Det skall befästas och stödjas med rätt och rättfärdighet från nu och till evig tid. HERREN Sebaots nitälskan skall göra detta....Vargar skall bo tillsammans med lamm, leoparder ligga bland killingar. Kalvar och unga lejon och gödboskap skall vara tillsammans, och en liten pojke skall valla dem. Kor och björnar skall gå och beta, deras ungar skall ligga tillsammans, och lejon skall äta halm som oxar. Ett spädbarn skall leka vid huggormens hål, och ett avvänt barn räcka ut handen mot giftormens öga. Ingen skall göra något ont eller förstöra något på hela mitt heliga berg, ty landet skall vara fullt av HERRENS kunskap, liksom vattnet täcker havet."

Mika 4:1-4 bekräftar att Jesus skall regera i frid, och att Jesus kommer att regera från Jerusalem. "Det skall ske i den yttersta tiden, att det berg där HERREN hus är skall stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Och alla folk skall strömma dit. Ja, många folk skall gå iväg och säga: "Kom, låt oss gå upp till HERRENS berg, till Jakobs Guds hus. Han skall undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar." Ty undervisningen skall gå ut från Sion, HERRENS ord från Jerusalem. Han skall döma mellan många folk och skipa rätt åt mäktiga hednafolk, ända bort i fjärran land. Då skall de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsnivar. Folken skall inte mer lyfta svärd mot varandra och inte mer träna sig för krig. Var och en skall sitta under sitt vinträd och under sitt fikonträd utan fruktan, ty så har HERREN Sebaots mun talat."

Vilken underbar dag det kommer att bli när människan gör om sina krigsvapen till jordbruksverktyg! Alla miljarder som skulle ha gått åt till att rusta, kan istället bli använda för att utveckla jordens jordbruksresurser.

Daniel 7:18, 22, 27 säger att Jesus kommer att dela sitt rike med oss. "Men den Högstes heliga skall ta emot riket och behålla det för evig tid, ja, i evigheters evighet... till dess att den Gamle kom och domen föll till förmån för den Högstes heliga och tiden var inne då de heliga fick ta riket i besittning. Men riket, makten och våldet över alla riken under himlen skall ges åt det folk som är den Högstes heliga. Hans rike är ett evigt rike, och alla världen skall tjäna och lyda det."

Jesaja 35:1-7, 9-10 ger oss en inblick i de enorma förändringarna som ska ske på jorden när Jesus kommer för att regera i det nya riket. "Öknerna och ödemarken skall glädja sig, hedmarken fröjda sig och blomstra som en lilja. Den skall blomstra skönt och fröjda sig, ja, fröjda sig och jubla. Libanons härlighet skall ges åt den, Karmels och Sarons prakt. De skall få se HERRENS härlighet, vår Guds majestät. Stärk svaga händer, styrk vacklande knän. Säg till de försagda: "Var starka, frukta inte! Se er Gud kommer med hämd, vedergällning kommer från Gud. Han kommer själv och frälsar er. Då skall de blindas ögon öppnas och de dövas öron upplåtas. Den lame skall hoppa som en hjort, den stummes tunga skall jubla. Ty vatten skall bryta fram i öken, strömmar på hedmarken. Den glödande sanden skall bli en sjö, den torra marken vattenrika källor.....lejon skall inte finnas där, rovdjur skall inte komma dit. De skall inte finnas där, men de återlösta skall färdas på den. HERRENS friköpta skall vända tillbaka och komma till Sion med jubel. Evig glädje skall kröna deras huvuden. Fröjd och glädje skall de få, sorg och suckan skall fly bort."

Såg du vad Gud lovar i detta stycke? Han lovar att göra allting nytt. Han lovar att återställa jorden till sin ursprungliga skönhet, och för alltid ta bort syndens märke.

Åh, om Han kunde komma tillbaka idag! Vad underbart det kommer att bli när Guds rike blir upprättat och Han tar sin rättmätiga plats som Regent över världen! Ett som är säkert är; när vi tänker på dessa löften, längtar våra hjärtan efter den dagen. Omringade som vi är med elände och lidande, så förstärker bara löftet om hans rike vår bön: "Tillkomme ditt rike, ske din vilja i himlen så ock på jorden."

Kom, Herre Jesus.

Kapitel 12

Är du redo?

Frågan om vem som vinner striden mellan Gud och Satan har redan blivit besvarad. Gud vinner. Frågan om vad som händer med jorden efter vedermödan har redan blivit besvarad: Jesus kommer tillbaka och upprättar Guds rike. Bara en fråga återstår: Är du redo när Han kommer tillbaka?

En del av er är redo. Du har tagit emot Jesus Kristus som din Herre och accepterat Kristus som den som regerar över ditt liv. Om Han är den som regerar över ditt liv, kan du vara säker på att du är redo för Guds tillkommande rike. Du måste förstås leva i världen medan du väntar. Du är fortfarande utsatt för sorg och elände tack vare vad synden har infört. Men den dagen kommer då Herren tar sin kyrka ut ur denna värld, och när Han kommer tillbaka med sin kyrka för att råda och regera över jorden, kommer du också tillbaka med Honom.

Men en del av er som läser den här boken är inte redo för Guds rike. Ni är de som Jesus talade om i Lukas 19:14, som sade: "Vi vill inte ha Honom till kung över oss." Bara för att du lever enbart för dig själv och dina egna nöjen, och tror att du vet vad som är bäst för dig, vägrar du att ge ditt liv till Jesus Kristus.

Jag vill ta en sista chans att förklara ett missförstånd som du kanske har vad det gäller Guds lagar. De lagar du undviker, de lagar du försöker att böja eller bryta eller ignorera, är lagar som Gud har gett för ditt skydd. De är lagar Han har gett för att du inte ska skada dig själv. Du kan fortsätta att överträda Guds lagar, men om du gör det, kan du inte skylla på någon annan än dig själv när följderna blir ett lidande. Du kan inte skylla på Gud för konsekvenserna av dina val. Du kan inte ignorera den hjälp Han erbjuder, och sedan skylla på Honom för alla svårigheter som kommer in i ditt liv.

För många år sedan, när jag var pastor i Tucson, kom en kvinna på besök en söndag. Hennes man var kapten i Amerikanska Luftvärdet. På den tiden brukade vi besöka de familjer som kom till vår kyrka, och det gjorde jag också med dem. Hennes man öppnade dörren och jag presenterade mig själv. När jag talade om att jag var pastorn i kyrkan som hans fru hade besökt föregående söndag, började han att svära åt mig, och bad mig försvinna från hans hus.

"Min lilla flicka du mötte förra söndagen, den lilla flickan i rullstolen. Hennes förlamade kropp är resultatet av polio. Och nu säger doktorn att min andra dotter också har polio. Jag vill inte ha något att göra med din Gud!"

Hans reaktion var våldsam, och hans språk var hemskt. Jag frågade honom: "Har ni tjänat Gud?" Naturligtvis blev han ännu argare, och gjorde klart att han inte tjänade Gud och aldrig skulle göra det.

Jag sade: "Om ni inte tjänar Gud, hur kommer det sig att ni vill och väntar er att Gud ska skydda er familj och vaka över er? Varför skyller ni på Gud för tragedierna i ert liv, om ni inte tjänar Gud? Vad anser ni då att Han är skyldig er?"

Där tog sorligt nog det samtalet slut. Han bad mig försvinna, och det gjorde jag. Jag gick mycket ledsen därifrån. Den mannen var ett typiskt exempel på så många andra människor som vägrar att överlämna sitt liv till Gud, men ändå kräver att Han skall leda dem och skydda dem. Även

fast de ignorerar Gud helt och hållet, är de kvicka att peka finger och skylla på Honom för det som händer i deras liv. Vad jag säger är att de som förkastar Gud, inte heller kan bli arga när den vägen de har valt visar sig bli svår. Och jag säger också att de som följer Gud kan lugnt veta att deras problem är problem Gud har tillåtit för deras tillväxt. Vi kan lugnt lita på att Gud kommer att använda dem för sina syften i våra liv. Jag råder dig att göra dig själv redo för det kommande riket, för kommer gör det—och det ska ske snart. Överlämna ditt liv till Jesus Kristus idag. Han älskar dig långt högre än du kan tänka dig, och Han vill välsigna ditt liv. Som Han säger genom Jeremia: ”Jag vet vilka tankar jag har för er, säger HERREN, nämligen fridens tankar och inte ofärdens för att ge er en framtid och ett hopp” (Jeremia 29:11).

En framtid och ett hopp, välsignelse efter välsignelse. Låt Gud ge dig den framtiden och det hoppet idag.

När jag avslutar den här boken om bön, vill jag också ta tillfället att be för dig.

Fader, jag ber att Du drar den som läser denna bok till dig. Jag ber att Du påminner den här människan om att världen vi lever i inte är vår permanenta boning. Hjälp oss att fästa våra ögon på dig, och våra tankar på himlen, vårt sanna hem. När problem kommer, hjälp oss att lita på att Du verkligen verkar i våra liv genom dem.

Herre, vi ber om förlåtelse för alla gånger vi har tagit bönens gåva för givet. Åh, vilken enorm förmån det är att tala med dig, att kunna komma in i din närhet när som helst och att öppna upp våra hjärtan till dig! Fader, lär oss att be mer, att alltid be. Ge oss en önskan om äkta gemenskap med dig, och en ihärdighet att be för vår värld, vår nation, våra städer, och familjer. Föreنا vår vilja med din. Låt din vilja ske i våra liv Herre. Vi är dina tjänare.

Och Herre, må vi varje dag ta del av denna underbara förmån, för att påskynda din återkomst. Ske din vilja i himlen så ock på jorden.

I Jesus namn, Amen.